ANDREA DE CARLO

MINUNEA IMPERFECTĂ

„Un roman agitat al împăcării cu sine."
Cinzia Fiori,
Il Corriere della Sera

ANDREA DE CARLO

MINUNEA IMPERFECTĂ

Acest roman este o ficțiune: cu excepția câtorva personalități publice și a unor opere citate pentru a crea un context, personajele și evenimentele sunt, în întregime, rodul imaginației autorului. Orice asemănare cu nume, caracteristici fizice și profesionale ale unor persoane reale este pur întâmplătoare.

MIERCURI

UNU

În dimineața zilei de 18 noiembrie 2015, în întregul canton Fayence, din departamentul Var, regiunea Provența-Alpi-Coasta de Azur, a avut loc o pană de curent. Incidentul a cauzat probleme întregului sistem de transport, telecomunicațiilor, difuzării emisiunilor radio-TV, conservării alimentelor, sistemelor de securitate, rețelelor informatice și activității comerciale a diverselor firme, inclusiv celei a gelateriei La Merveille Imparfaite[1], situată la începutul aleii pavate ale cărei scări coboară, din rue Saint-Clair, înspre piața din fața bisericii.

Cu doar câteva minute înainte, Milena Migliari, vânzătoarea de înghețată, se afla în ușa gelateriei și se gândea că nu avea de ce să se uite la calendar ca să își dea seama că sezonul turistic se încheiase de ceva timp. Acest lucru se făcea simțit în aerul nemișcat, în care păreau să fi rămas suspendate ecourile râsetelor, strigătele, privirile, freamătul pașilor și sunetele camerelor de fotografiat care puteau fi auzite la sfârșitul verii. Ajungea o aruncătură de ochi către strada principală, după colț, ca să vezi cât de rar treceau automobilele pe sub arcada clădirii municipale, pe care scria *Hôtel de Viile*[1] [2], pe sub obloanele sale de un albastru pal, pe sub drapelul francez și cel al Uniunii Europene și pe sub ghivecele cu mușcate, acum ofilite, ca să iasă apoi pe partea cealaltă, pe lângă vitrinele restaurantelor, ale brutăriilor și ale agențiilor imobiliare, îndreptându-se apoi spre Mons, sau Tourrettes, sau Callian, sau cine știe încotro. Era o răcoare nesigură, amestecată cu un curent de aer cald abia perceptibil, dar persistent; cerul era de un albastru șters, care părea că nu se hotărăște să lase loc cenușiului. În tăcerea generală se auzeau doar ciocănitul sacadat al uneltei unui muncitor care lucra pe una dintre străzile din apropiere și zumzetul radioului din laborator.

---

[1] Minunea imperfectă (n.red.)
[2] Primărie (în 1b. franceză în original) (n.red.)

Dintr-odată, luminile din gelaterie și sunetul radioului se stinseră; nu se mai auzeau decât acele lovituri de ciocan ritmate. Milena Migliari privi în jur, intră în gelaterie, se uită perplexă la asistenta ei, Guadalupe, care se afla în spatele tejghelei, și se duse în laborator: până și bâzâitul hipnotic și liniștitor al congelatoarelor dispăruse. Se întoarse și ieși, îndreptându-se spre strada principală; după doar câțiva pași, își dădu seama că întregul ținut rămăsese fără curent.

Echilibrul înghețatei este unul instabil prin definiție, deși trebuie să treacă mult timp înainte să se deterioreze în așa măsură încât să nu mai poată fi recuperată. Atunci când se confrunta cu echilibre instabile, pe Milena Migliari o încerca mereu un amestec de neliniște și fascinație. Poate că această senzație avea de-a face și cu povestea ei personală, așa cum susținea Viviane, cu faptul că nu avusese niciodată relații de familie solide, că nu se simțise niciodată legată de un loc anume. Dar, de data aceasta, era vorba despre munca ei: de ingrediente alese cu o grijă infinită, de proceduri dezvoltate de-a lungul timpului, de aparate costisitoare la care încă mai avea de achitat rate, de un bilanț care trebuia calculat.

Așa că acum face un efort conștient să nu se agite, să aștepte încrezătoare revenirea curentului. Se uită la ceasul de pe perete, care, din fericire, funcționa cu baterii, și calculează: în vitrinele frigorifice, înghețata poate rezista două ore sigur, ba chiar trei, luând în calcul temperatura de afară. Începe să pălăvrăgească cu Guadalupe, se duce din când în când în laborator să arunce o privire la aparatul de mixare, la cuvele de maturare, la congelatorul discontinuu, la frigiderul cu temperatură pozitivă pentru materiile prime: toate sunt oprite. Nu se vede nici măcar o luminiță aprinsă, nu se aude bâzâitul niciunui ventilator. Neliniștea o biruie și o împinge să ia telefonul. Sună la compania de electricitate și la primărie, ca să obțină informații; dar îi răspund doar roboți sau ființe umane incredibil de dezinformate, cu replici vagi și nepăsătoăre, care nu o liniștesc deloc, ba, din

contră.

Milena Migliari iese din nou în stradă, se duce să vorbească cu doamna de la brutărie, despre care știe că este la fel de îngrijorată ca ea, și clatină din cap. Se duce la agenția imobiliară de alături: două dintre angajate sunt fermecate de ecranele celularelor lor, iar o a treia telefonează ca să primească informații pe care nu reușește să le obțină. Se întoarce în gelaterie, încearcă să se calmeze, o ascultă pe Guadalupe, care îi povestește despre ziua de naștere a verișorului ei din Quetzaltenango, la care a participat pe Skype. Din cinci în cinci minute se uită la ceasul de pe perete și se duce să controleze laboratorul. Încearcă din nou să sune la compania de electricitate, la primărie: nimic. Se plimbă în sus și în jos, de la contorul electric la laborator, de la laborator la contorul electric, cu celularul la ureche și cu inima bătându-i tot mai repede la gândul că cine știe când are să revină curentul, iar între timp, temperatura din aparatele frigorifice va atinge un punct din care nu va mai exista cale de întoarcere. Nu se întâmplă nimic, așa că, înainte ca situația să se precipite, ia o hotărâre: îi cere lui Guadalupe să o ajute să umple conuri și pahare cu înghețată și să le împartă tuturor trecătorilor.

Dar sezonul turistic s-a încheiat de ceva vreme: pe străzile orașului vechi trec doar câte o bătrânică cu o plasă de cumpărături, câte un muncitor nord-african care parcă umblă pe furiș, câte un cuplu de turiști nordici cu capul în nori sau câte un comerciant îngrijorat, care încearcă să priceapă ce se întâmplă. Dacă pana de curent ar fi avut loc în iulie sau în august sau chiar și în septembrie, ea și Guadalupe ar fi reușit să scape de toată înghețata pe care o aveau în vreo jumătate de oră și și-ar fi făcut și publicitate. Dar, în situația de față, aproape că trebuie să se roage de puținii trecători să accepte în dar un con sau un pahar. Are parte de chipuri perplexe, priviri lungi, frunți ridicate, pași iuțiți: incredibil cum faptul că oferi ceva pe gratis îi face pe oameni bănuitori. Ca să îi convingă, trebuie să le zâmbească, să își miște capul și brațul întrun mod liniștitor, să explice că nu le cere în

schimb nici să doneze sânge, nici să adere la vreo sectă religioasă. Dar lucrurile avansează atât de lent, încât după o vreme se întoarce în gelaterie, se apucă să umple caserole de jumătate de kilogram și le duce în agențiile imobiliare, în magazinele de obiecte care imită artizanatul provensal și în restaurante. E o situație ușor amuzantă, întrucât vara este asaltată, în fiecare zi, cu cereri pe care nu reușește să le îndeplinească și este obligată să le explice de nenumărate ori că producția ei este limitată, că procesarea este lentă și complexă, că poate servi doar un anumit număr de persoane o dată. Acum, în schimb, cu pana de curent și golul sezonier, nimeni nu pare să se entuziasmeze văzând încântătoarea culoare galben-roșiatică a aromei de fructe de pădure, maroniul auriu al jujubei din Montauroux, verdele vibrant al agrișelor din Mons. Într-adevăr, vreo două persoane îi mulțumesc, dar, de cele mai multe ori, ai zice că oamenii îi fac ei o favoare luând o caserolă pentru care, până în urmă cu două luni, erau dispuși chiar și să sară la bătaie. Apoi, când le explică cu o oarecare insistență în voce că înghețata trebuie mâncată rapid, ca să nu își piardă consistența ideală, o privesc de parcă ar avea de-a face cu o ciudată, cu o persoană cu preocupări nelalocul lor într-un moment dificil pentru toată lumea.

Milena Migliari se întoarce în gelaterie, mai dă câteva telefoane inutile, mai primește câteva răspunsuri inutile. Verifică temperatura din recipientele din vitrină cu termometrul cu infraroșu, care, din fericire, funcționează tot pe baterii: -10°C. Încă e bine, dar e limpede că va continua să crească. Își imaginează deja cum învârte o lingură nefericită în mici băltoace de diverse culori și se uită disperată la Guadalupe. Nu e vorba doar despre o pierdere iminentă a înghețatei, ci despre un sentiment de dezintegrare mult mai extins, care pare să se reverse și asupra propriei vieți.

Sună telefonul. Tresare și răspunde, nevenindu-i să creadă că una dintre entitățile surde pe care le-a apelat în zadar ar fi putut lua inițiativa să o informeze despre starea lucrurilor. Își pune

receptorul la ureche, iar mâna îi tremură ușor, din pricina agitației.

— Alo?!

— Sunteți La Merveille Imparfaite, din Fayence? Gelateria?

Vocea de femeie de la celălalt capăt pare un pic aspră, din cauza zgomotului de fond al unui automobil aflat în mișcare.

— Da, ce doriți?

Milena încearcă să adopte un ton profesional, dar, în acele împrejurări, nu prea reușește.

— Tocmai ce am citit lucruri incredibile despre înghețatele dumneavoastră.

Vocea are un ușor accent străin, chiar dacă stăpânește cu desăvârșire limba franceză.

— Păi, mulțumesc!

Milena nu știe dacă să se simtă alinată la gândul că munca ei este apreciată, sau îndurerată de faptul că, peste puțin timp, aceasta se va topi chiar sub ochii ei.

— *„Milena Migliari, italiancă strămutată pe pământ francez, surprinde cu o sensibilitate și perspicacitate miraculoasă chintesența ingredientelor riguros naturale, locale și de sezon și le oferă celui mai fin cunoscător în cupe și conuri inegalabile, în culori când delicate, când vibrante și pitorești..."*

Îi este limpede că interlocutoarea ei citește din articolul pe care l-a scris acel Liam Bradford, cel care are un blog pe teme de gastronomie, și care s-a întâmplat să treacă pe acolo în iulie, rămânând foarte entuziasmat de aroma de caise roșii din Saint-Paul, de cea de prune, numită Noapte Albastră în Tourrettes, și de cea de cremă de lapte din Montauroux.

— Păi, fac și eu tot ce pot... spune Milena, pentru că i se pare că ar trebui să spună ceva, dar, dintr-odată, se simte ca o proastă.

Se gândește din nou la momentul în care a citit recenzia pe calculatorul de acasă. În articol apărea și o fotografie de-a ei, împreună cu Guadalupe, în spatele tejghelei, amândouă având niște priviri de infractoare căutate de poliție. Se gândește cum s-a simțit

atunci, pe de o parte, mulțumită și, pe de altă parte, derutată de faptul că rezultatele ei, izvorâte din instinct și din experimente, erau traduse în cuvinte oarecum străine.

— *We said tomorrow, that was the bloody agreement! No, no, no, Friday is too late, for God's sake!*[3]

Vocea de la telefon i se adresează altcuiva din mașină, pe un ton neașteptat de agresiv, încât pare să fie cu totul altă persoană.

Milena Migliari face o strâmbătură spre Guadalupe, în sensul că nu are idee cu cine vorbește.

— Mă scuzați. Vocea i se adresează din nou ei, din nou în franceză, din nou pe un ton amabil, chiar dacă nu chiar ca la început. Livrați înghețată și la domiciliu?

— Depinde.

Milena e luată prin surprindere și puțin distrasă de Guadalupe, care continuă să o privească întrebătoare.

— De ce anume depinde?

Vocea pare a fi pe punctul de a-și pierde răbdarea inclusiv cu ea.

— De cât, unde și când o vreți.

Milena se gândește că, de fapt, în clipa aceasta ar fi dispusă să străbată și câteva zeci de kilometri chiar și pentru a livra o singură caserolă de jumătate de kilogram. Acest fapt i-ar da senzația că a reușit să salveze măcar ceva de la o dezintegrare generală.

— Aș dori zece kilograme. În Callian. Rapid.

Într-adevăr, sub glasul binevoitor se ascunde o doză mare de duritate.

— Mă scuzați, câte kilograme ați spus?

Milena este sigură că interlocutoarea ei a încurcat numerele în franceză: în cei trei ani de când a deschis gelateria, cele mai mari comenzi au fost de două caserole de câte un kilogram, iar asta în toiul lunii august.

---

[3] Am spus că mâine, așa convenisem, ce naiba! Nu, nu, vineri este prea târziu, pentru numele lui Dumnezeu! (în 1b. engleză în original) (n.red.)

— Zece. Unu-zero. Jumătate din douăzeci. Din toate sortimentele pe care le aveți. E destul de urgent. Se poate?

— Sigur că se poate.

Milena se străduiește să alunge sentimentul de neîncredere.

— Fantastic, sunt foarte mulțumită!

Entuziasmul din vocea femeii este stânjenitor, la fel ca trecerea ei de la amabilitatea de mai înainte la nerăbdare.

— Și eu! Milena nu reușește să nu se lase molipsită de satisfacția femeii, chiar dacă prin gând îi trece bănuiala că ar putea fi o farsă, îmi dați adresa?

— Chemin de la Forêt, Les Vieux Oliviers. Vocea scandează fiecare cuvânt, ca să se facă înțeleasă, în ciuda zgomotului de fond. Veți vedea inscripția marcată cu foc, pe trunchiul de copac, în dreapta porții. Nu aveți cum să nu o găsiți.

— În regulă. Milena ar vrea să mai întrebe ceva, dar nu știe exact ce. Atunci, pe curând!

— Pe curând!

Vocea de la celălalt capăt al firului pare fericită că au ajuns la o concluzie satisfăcătoare; închide telefonul.

Milena pune receptorul la loc, apoi se holbează timp de o secundă sau două la Guadalupe. Își vine în fire și începe să se miște cu repeziciune.

— Ajută-mă să umplu zece caserole de un kilogram. Din toate aromele.

— Zece? Întreabă Guadalupe, șocată.

— Da, zece! Zece!

Milena ia de pe raft caserolele de un kilogram din polistiren expandat și le aliniază pe tejghea.

Guadalupe își vine și ea în fire. În scurt timp, amândouă mânuiesc cu frenezie spatulele.

DOI

Nick Cruickshank își conduce mașina Ape Piaggio, model Capri, albă, cu plafon de pânză și scaune din stofa albă, de-a lungul aleii asfaltate, de un roșu-maroniu, care trece printre șirurile de măslini. Cerul este de un albastru-deschis și nu ar fi o dimineață chiar rea, ținând cont de anotimp, doar că pe Nick îl doare capul și îl încearcă o senzație de greață din pricina whisky-ului băut cu o seară înainte, împreună cu idiotul de Wally. Și asta în pofida cocktailului Bloody Mary pe care, imediat după trezire, o rugase pe doamna Jeanne să i-1 prepare ca antidot. Vehiculul lui pe trei roți arată ridicol, dar e destul de amuzant; i l-au trimis cadou din Italia, probabil în speranța că, mai devreme sau mai târziu, avea să apară în vreo sesiune fotografică sau în vreun videoclip filmat aici. Dacă se gândește mai bine, de ceva vreme lucrurile pe care ar fi fost fericit să și le cumpere singur le primește cadou, în timp ce, pentru lucrurile de care s-ar lipsi de bunăvoie, trebuie să continue să plătească. De exemplu, de zeci de ani nu reușește să mai cheltuiască vreun cent pe o chitară sau un amplificator, ori pe o jachetă din piele (pe când încă i se permitea să poarte așa ceva) sau nici măcar pe o eșarfă din mătase. În schimb, trebuie să le dea întruna bani pentru cele două foste soții și cinci copii ai lui și pentru cererile lor interminabile. Paradoxal, așa este, dar viața lui este făcută din paradoxuri; serios. Cum ar fi și ideea de a bea un Bloody Mary ca să remedieze consecințele unei băute. Însă doctorul lui personal, James Knowles, i-a confirmat cu ani în urmă că acest lucru are o oarecare bază reală, proprietățile roșiilor combinate cu etanolul din noua băutură alungând metanolul toxic rămas în sânge, sau ceva de genul ăsta. În orice caz, nu este o problemă cu care să se confrunte deseori: încă din 2006 trăiește prea sănătos, cu câte o rară excepție, când se găsește câte cineva care să îl ducă pe căi greșite, așa ca aseară.

În orice caz, se simte rău în general, bașca treaba asta cu pana de curent, care îi dă senzația unei catastrofe iminente. Aldino a

descoperit că toată regiunea a rămas fără curent: cum să nu te gândești, măcar în treacăt, că cineva a aruncat în aer centralele electrice ca să treacă la un masacru bine planificat? Nu este vorba de paranoia, ci de faptul că lumea devine un mediu destul de tensionat, unde este mai bine să fii în alertă dacă vrei să îți crești puțin șansele de a nu sfârși rău. Uită-te numai la măsurile de precauție care trebuie luate acum la concertele trupei Bebonkers: detectoare de metale la intrări, agenți de pază în afara garderobelor, gărzi înarmate sub scenă, vehicule blindate. Și știi că s-ar putea ca toate acestea să nu ajute la nimic, că doi sau trei imbecili spălați pe creier, aciuați prin vreo medresă finanțată de niște nemernici din Arabia Saudită, ar putea oricând să se strecoare fără ca să-și dea cineva seama la timp.

Sunt reflecții care îl fac să vrea să apese pe accelerație, chiar dacă hârbul pe care îl conduce atinge doar vreo cincizeci de kilometri pe oră. Nick Cruickshank trage mânerul la maximum, încercând să stoarcă motorul de 200 cm^3 de toată viteza de care este capabil. Drept urmare, vehiculul urmează o traiectorie incertă, se unduiește greu la fiecare ondulație cât de mică a drumului. Din când în când, una dintre roțile din spate se freacă de nodurile pomilor din crângul de măslini, împroșcând în aer pământ roșiatic; atunci trebuie să strângă tare volanul, ca să corecteze ruta.

La oarece distanță, printre măslini, vede trei muncitori care vor să tragă plasele portocalii, galbene și verzi răsfirate de alpacalele care, din cine știe ce motiv, se aleargă unele pe altele chiar pe-aici, deși ar avea atâta spațiu liber pe pajiști și în păduri. Nick ridică o mână de pe volan ca să salute, chiar dacă muncitorii se află la distanță și par mai degrabă bănuitori decât prietenoși: dar se simte obligat să dea dovadă de eleganță, în calitate de proprietar străin care s-a îmbogățit prin intermediul unei slujbe care probabil că lor nici nu li se pare a fi una adevărată, cu vila lui mare și zeci de hectare de teren din pământurile lor. Ce-i drept, asta dacă am recunoaște că acela chiar este pământul lor, întrucât, dacă ne

uităm mai bine la ei, chiar și așa, din mișcare și clătinându-se, par a fi mai degrabă din Orientul Mijlociu decât francezi. De fapt, ar putea foarte bine să fie niște teroriști islamici care își ascund mitralierele AK 47 printre șirurile de măslini și așteaptă momentul potrivit ca să ciuruiască un simbol al Occidentului păgân și corupător. Aldino îi spusese că verificase împreună cu poliția locală identitatea tuturor celor care lucrează pe moșie, dar se prea poate ca aceștia să-și fi procurat documente false, sau să fi ucis trei muncitori adevărați ca să le ia locul.

Nick Cruickshank simte cum pune stăpânire pe el o tensiune ca aceea care îl încearcă înaintea unui concert, îndeajuns cât să-i alunge metanolul din sânge mai bine decât reușise să o facă cocktailul Bloody Mary pe care i-1 pregătise doamna Jeanne. Îi vine în minte faptul că băutura pe care a servit-o azi-dimineață ca să își revină ar putea ajunge unul dintre acele detalii tragice și ridicole pe care mass media le scoate la înaintare când scormonește prin viața sau, și mai bine, prin moartea celor ca el. Își imaginează deja titlurile din *Sun,* sau din *Mirror. ULTIMUL BLOODY MARY AL LUI NICK CRUICKSHANK.* Cu cât se gândește mai mult la asta, cu atât i se contractă mai tare mușchii stomacului și ai brațelor, cu atât reușește mai puțin să-și desprindă privirea de la muncitorii-teroriști dintre plasele portocalii, galbene și verzi. Apoi roata din spate dreapta se freacă din nou de bulgării de pământ și singura roată din față își pierde direcția. Vehiculul virează incontrolabil spre livada de măslini. Încearcă să tragă de mâner ca să reia controlul, dar nu reușește: tricicleta cu motor o ia în ce direcție vrea, traversează hurducăind un șir de bulgări de pământ, târăște cu roțile plasele pentru măslini, huruie, evită în mod miraculos pom după pom, dar este evident că, mai devreme sau mai târziu, se va lovi de ceva. De fapt, se îndreaptă spre un trunchi de copac încrețit și zbârcit, gros cât o labă de elefant: se izbește de el cu roata din față. Întreaga structură ridicolă de metal răsună.

Impactul este mult mai puțin violent decât se așteptase,

probabil datorită plaselor agățate de roți și pentru că tricicleta, cu siguranță, nu avea viteză. Dar este, oricum, un episod de violență mecanică prostească. Se izbește de volan, chiar dacă încearcă să amortizeze lovitura cu brațele. I se taie respirația.

Este și mai rău când se dă jos, pe jumătate cocoșat și fără suflu, și îi vede pe cei trei țipi orientali din depărtare abandonând numaidecât atitudinea de muncitori și asumându-și una de teroriști. Vin în fugă spre el, cu o strălucire sălbatică în priviri, în dorința brutală de a îndeplini o misiune. Cu siguranță că nu se așteptau ca sarcina să le fie ușurată astfel, să își găsească ținta la îndemână, staționară și amețită, în loc să fie nevoiți să o nimerească de la distanță și în mișcare. Vor considera acest lucru ca o confirmare a faptului că misiunea lor este sfântă și dreaptă, îndrumată chiar de mâna lui Allah.

Preț de o clipă, Nick Cruickshank se gândește că ar putea încerca să scape; în pofida șocului survenit în urma impactului și a efectelor târzii ale faptului că băuse, cu siguranță este mai în formă ca mulți dintre colegii lui, atât de îngăduitori față de ei înșiși. El a renunțat la îngăduință de mai bine de zece ani; face măcar o oră de gimnastică pe zi, aleargă zece kilometri, înoată, călărește, mănâncă doar alimente sănătoase, a renunțat complet la carne. În plus, teroriștii se află în continuare la vreo patruzeci de metri, împiedicați de plasele pe care se prefăceau a le monta; dacă ar lua-o numaidecât la fugă în zigzag printre măslini, poate că ar avea totuși o șansă. Dar adevărul este că gândul de a fi secerat în timp ce fuge ca un iepure după ce s-a dat jos dintr-un Ape, model Capri, i se pare foarte nedemn, deloc cool. Nu este vorba despre a juca un rol până în ultimul moment, dar nu poate nici să nege că are o imagine de apărat, și asta nu are legătură numai cu el, ci și cu toți fanii, chiar și cu cei care nu îi sunt fani, dar care îl consideră un punct de referință în ceea ce privește comportamentul. Privind retrospectiv la viața lui, din momentul în care trupa Bebonkers a devenit faimoasă, nu găsește nici măcar o situație în care să o fi luat la fugă ca să ajungă undeva sau ca să scape de ceva. Odată a

ratat un concert (și i-a înfuriat pe ceilalți membri ai trupei) în Birmingham doar fiindcă nu s-a grăbit să prindă trenul, chiar dacă trenul încă nu plecase de pe peron, iar el se afla la câteva zeci de metri distanță și, cu un sprint hotărât, cu siguranță că ar fi reușit să urce în el. Altădată a ratat o ceremonie cu regina la Buckingham Palace doar pentru că nu a vrut să seteze alarma la o oră incomodă (pe când încă se trezea târziu). Dar chiar și asta era o chestiune de stil: CV-ul lui nu conține nici urmă de foame, grabă, anxietate, insistență, necazuri, eforturi de-a răzbate împotriva curentului. Excese da, furie distructivă da, nu neagă asta, dar mereu din principiu sau în numele explorării artistice și existențiale. Tocmai de aceea, de ani întregi s-a statornicit (în rândul fanilor, în mass media, chiar și în anumite glume) ideea că ar fi întruchiparea a tot ce înseamnă cool: datorită combinației de eleganță și detașare naturale cu care face sau *nu* face lucrurile. Pe de altă parte, nu este vorba despre o atitudine, ci acesta este însuși felul lui de-a fi. Dintotdeauna, încă de când era un copil nefericit și nemulțumit din Manchester, i se păruse că nu are nimic în comun cu ceea ce vedea, auzea și simțea în jurul lui. Nu este vorba despre răceală sau despre indiferență emoțională: era suficient să fi ascultat unul dintre cântecele lui ca să știi că era *opusul* unei persoane indiferente din punct de vedere emoțional. Erau de ajuns cele 50 de procente de sânge irlandez care îi curgeau prin vene. Dacă ar trebui să găsim, cu orice preț, o definiție, s-ar putea spune că este vorba despre o tendință de a vedea lucrurile dintr-o perspectivă îndepărtată, ceea ce le reduce, în mod inevitabil, mult din relevanță. În plus, printre defectele de caracter care i-au fost atribuite de-a lungul timpului (de către jurnaliști, de fostele soții, de alți membri ai trupei), cu greu ai găsi lașitatea. De fapt, toți i-au reproșat de mai multe ori că ar avea o înclinație prea mare către riscuri, cu drogurile (o vreme), cu femeile (o vreme), cu fanii agresivi, cu mașinile puternice, cu armăsarii focoși, cu valurile oceanului și așa mai departe. Măcar asta nu este un mit: încă de când l-a doborât cu un pumn în bărbie pe de-a-ntregul neașteptat

pe bătăușul din clasa a cincea care îl persecuta pe când era doar un slăbănog din clasa a treia, cu picioarele ca două bețe, după care i-a tras șuturi până l-a lăsat acolo, nemișcat, a învățat să privească teama în față și să îi spună să se ducă naibii.

Așa că, în loc să o ia la fugă în zigzag printre măslini, Nick Cruickshank se întoarce spre viitorii lui asasini cu o expresie absolut nonșalantă; ridică o mână imitând, puțin obosit și ironic, salutul pe care li-l adresase din Ape, pe când încă îi crezuse muncitori adevărați, poate chiar fani de-ai lui. E puțin gârbovit și cam nesigur pe picioarele lui, dar, în mare, nu crede că oferă o imagine prea urâtă a propriei persoane; se îndreaptă de spate, își aranjează eșarfa înfășurată în jurul frunții, reușește până și să afișeze un zâmbet sfidător, înainte să înceapă să tragă în el. Ba chiar i se pâre că un astfel de sfârșit ar putea avea un sens; că ar putea părea a fi încoronarea unui parcurs, cum se zice. La urma urmei, a căutat-o cu lumânarea: nu i-a cerut nimeni să devină un catalizator de dragoste și ură, aspirații și frustrări, admirație și invidie. De-a lungul carierei, cu siguranță că ar fi putut muri în zeci de alte moduri, mult mai prostești: de supradoză ca alți colegi ai lui, înecându-se cu propria vomă ca Jimi, înecat în piscină ca Brian sau în cada de baie ca Jim, într-un accident de elicopter imediat după concert, ca Stevie Ray. Acesta ar putea fi considerat chiar un sfârșit nobil, care poate că avea să îl transforme și mai mult într-un simbol, așa cum s-a întâmplat cu John, care, chiar dacă nu fusese o persoană grozavă în timpul vieții, după moarte devenise o frumoasă figură de martir. Chiar dacă, în cazul lui, trebuia să se stabilească exact ce simbol ar fi putut fi, bineînțeles: al creativității transpuse din artă în viață, fără filtre sau concesii? Al libertății culturii occidentale îngrădite de fanatismul islamic? Să găsească fanii și mass-media răspunsul; în momentul de față, pe el nu-l interesează câtuși de puțin.

Cei trei asasini iminenți ai săi se află acum la câțiva metri distanță, dar chiar dacă este evident că sunt cu sufletul la gură și îl privesc nemaipomenit de intens, este ciudat că nu țin în mâini

nici kalașnikovuri, nici pistoale, nici cuțite, nici nu par să intenționeze să îl asalteze cu lovituri de picioare și pumni. Dimpotrivă, unul dintre ei arată spre tricicleta care se izbise de măslin, apoi spre picioarele lui.

— Sunteți teafăr?

Durează câteva secunde până când Nick Cruickshank trece de la a fi pe punctul de a muri într-un mod foarte cool, la a se simți nespus de prost. Dă din cap că da.

— Sunt bine, sunt bine.

Cei trei îl privesc întrebători, apoi se uită unul la altul; poate că nu sunt teroriști, dar cu siguranță nu sunt nici admiratori. De fapt, s-ar părea că nu au nici cea mai vagă idee cine este el, sau ce să creadă despre el ori despre ceea ce tocmai s-a petrecut.

Nick mai zâmbește o dată, clar autoironie, deși nu este deloc convins că și ei îl percep la fel. Ușurat? Nu. Jenat? Nici măcar. Mai degrabă sătul: i se pare că dimineața s-a dus dracului. Îi salută din cap pe cei trei muncitori, traversează livada de măslini cât mai nonșalant posibil, ajunge la alee și o pornește spre casă. Acum că știe că îl privesc mai multe perechi de ochi, chiar dacă nu foarte multe și nu prea implicate, iese din starea de șoc și își recuperează treptat elasticitatea mișcărilor: se sprijină pe partea din față a labei piciorului înainte să se sprijine pe călcâi, în mersul lui ondulat pe care, cu ani în urmă, un cretin copiat apoi de numeroși alți cretini l-a numit *Nickwalk*[4], și care îl face acum să se simtă tot mai stăpân pe sine cu fiecare pas.

— *Monsieur?!* se aude o voce în spatele lui, printre foșnete și scârțâitori.

Nick Cruickshank se întoarce domol, gândindu-se că poate, la urma urmei, cei trei bărbați chiar *sunt* teroriști, chiar dacă unii mai șovăitori, sau poate că doar așteptau cel mai bun moment ca să-l mătrășească.

Dar cei trei tocmai terminaseră de împins tricicleta din livada de măslini, cu mare efort: i-o aduc, gâfâind, cu aceleași expresii

[4]Mersul în stilul lui Nick (n.tr.)

perplexe ca înainte.

Nick Cruickshank clatină din cap, pentru sine și pentru ei deopotrivă, zâmbește din nou, desface brațele, se întoarce să își recupereze nenorocita lui de tricicletă cu motor, așa, nițel vătămată cum era.

TREI

Cu ajutorul lui Guadalupe, Milena atașează bilețele rulate de caserolele deja pregătite și lipite cu scotch. Ideea cu bilețelele scrise i-a venit pe când încă prepara înghețata în casă și o vindea restaurantului Le Lavandin, care s-a închis peste doi ani, după ce bucătarul-șef care îl deținea a căzut de pe o scară. Se distra mereu când găsea mici fraze în prăjiturile cu răvașe chinezești sau pe etichetele ceaiurilor naturiste pe care le consumă împreună cu Viviane seara: descoperea mici revelații, posibile conexiuni cu starea ei mintală sau practică din momentul respectiv. Așa a început să caute în cărți fraze care să-i placă și să le transcrie cu stiloul pe bucățele de patru centimetri pe doi de hârtie galben-pai, pe care le rulează apoi strâns și le leagă cu o panglică roșie. Oricine cumpără o caserolă de un kilogram, de 750 g, de jumătate de kilogram sau de 350 g găsește un bilet. Îi ia ceva timp, mai ales vara, când gelateria lucrează în ritm susținut, dar îi face plăcere să aloce o oră în fiecare seară ca să descopere fraze și să le transcrie; îi place să își imagineze chipurile oamenilor desfacând bilețelele în casele lor, înainte sau după ce gustă din înghețată sau, și mai bine, în timp ce gustă din ea.

Guadalupe o ajută să așeze primele cinci caserole de un kilogram într-o ladă frigorifică și să închidă bine capacul, apoi să le umple pe celelalte cinci, mișcând cu hotărâre spatula. Din fericire, înghețata are în continuare o consistență bună și ar trebui să rămână așa până la livrare. Cu siguranță că ar fi fost mai bine să treacă totul câteva minute prin aparatul de mixat, dar... răbdare. Din când în când, Milena Migliari o privește pe Guadalupe și râd amândouă: comanda aceasta *monstru,* primită intr-un moment de disperare cruntă, este un fel de miracol, greu de crezut. Dar, la urma urmei, de fiecare dată când intră cineva în gelaterie i se pare un miracol; încă nu s-a obișnuit pe deplin cu ideea că sunt oameni cărora le plac atât de mult înghețatele ei, încât vin aici chiar și de departe și că se întorc de mai multe ori în decurs de o lună sau o

săptămână ca să experimenteze aromele noi sau ca să le guste din nou pe cele deja încercate, chiar dacă știu că nu vor fi niciodată identice acelor pe care le-au gustat prima dată. Ba chiar a scris asta cu un marker albastru pe un carton pe care l-a lipit pe perete: „Fiecare aromă se schimbă din când în când: nu vă supărați dacă nu veți regăsi replica exactă a celei care v-a plăcut, ci încercați să apreciați diferențele." Unul dintre lucrurile pe care le-a înțeles încă de la început este că nu găsește nicio satisfacție în a repeta la nesfârșit aceeași rețetă, nici măcar atunci când îi reușește cum nu se poate mai bine: adevărata bucurie constă în a experimenta, în riscul pe care îl implică acest lucru, în posibilele surprize. Evident că se întâmplă să greșească, să urmeze o intuiție care i se părea fericită, dar care, în schimb, o duce la rezultate ce o dezamăgesc; dar este un lucru cu care trebuie să se confrunte, care face parte din joc.

Apoi decizia de a folosi doar materii prime locale și doar când sunt în plin sezon atrage după sine faptul că ingredientele se epuizează, uneori chiar în decurs de câteva zile, și că este nevoie de un an întreg ca să le procure din nou. S-ar putea ca asta să fie lucrul cel mai dificil de explicat: chiar și clienții care o cunosc mai bine se supără uneori când descoperă, de exemplu, că s-a epuizat aroma de soc din Châteaudouble, disponibilă cu o săptămână înainte, sau că vor trebui să aștepte până în noiembrie anul următor ca să guste din nou din aroma de rodie din Bargemon. Viviane îi spune deseori că este de un extremism purist, că nu ar greși cu nimic dacă ar congela ingredientele locale ca să le poată folosi pe termen mai îndelungat și nici daca ar cumpăra din alte zone, cu condiția să fie de bună calitate. Ei, în schimb, i s-ar părea că ar trișa și, oricum, este convinsă că magia înghețatelor ei constă tocmai în schimbarea lor în funcție de anotimp, loc, temperatura externă și starea sufletească a celui care le gustă. Așa i-a venit în minte numele gelateriei.

— Foarte sugestiv din punct de vedere filosofic, dar nu ar fi mai

bine La Merveille[1], pur și simplu? Sau Gelato Italiano[5] [6]? Sau Le bon goût[7], ce știu eu? Sau poate Soleil de Provence[8]? Întrucât, la urma urmei, ar trebui să fie o activitate *comercială,* care îi vizează, în mare, pe turiști, îi spusese Viviane cu trei ani în urmă, când încerca să se hotărască. Și bineînțeles că o spunea pentru binele ei și pentru binele lor comun, cu acel simț practic pe care îl consideră de obicei foarte liniștitor.

Dar adevărul este că nu o interesează câtuși de puțin să facă înghețate bune pentru turiști; o interesează să exploreze nuanțele misterioase ale aromelor, să descopere conexiunile dintre senzații, imagini și amintiri, să traverseze complexitatea ca să ajungă la un maximum de simplitate. În fiecare săptămână, petrece ore întregi discutând cu micii agricultori și vânzătorii din piețele cu produse țărănești, notând, reflectând, experimentând, și alte câteva ore pe internet sau în bibliotecă, citind tot ce reușește să găsească despre gust, de la scrierile lui Teofrast la cărți ilustrate pentru copii, rețetare vechi și noi, tratate de biochimie și știința alimentației. Este o cercetare pasională, chiar dacă obligatorie și nu foarte profitabilă, mai puțin în toiul verii. Se implică pe de-a întregul, mintal și fizic, dar dacă nu s-ar distra nespus de mult și dacă nu ar reuși să facă fericit măcar pe cineva, ar prefera să se oprească numaidecât și să își găsească o altă slujbă.

Acum sunt gata și celelalte cinci caserole de un kilogram, cu o mulțime de bilețele atașate. Guadalupe o ajută să le introducă în a doua ladă frigorifică, să o ducă într-o parte a gelateriei, lângă cealaltă. Milena Migliari își scoate mănușile, boneta și pantofii de protecție pe care îi poartă mereu în laborator, își ia haina și pălăria, apucă cele două lăzi de mânere, îi repetă lui Guadalupe că se poate descurca de una singură, o ia după colț și urcă rapid pe strada principală, înspre parcarea publică, unde și-a lăsat furgoneta.

---

[5] Minunea (în 1b. franceză în original) (n.red.)
[6] înghețata italiană (în 1b. italiană in original) (n.red.)
[7] Bunul gust (în 1b. franceză în original) (n.red.)
[8] Soarele Provenței (în 1b. franceză în original) (n.red.)

În bucătărie, doamna Jeanne îl privește îngrijorată.

— *Ça va, Nick?*[1]

— *Ça va, ça vaP*

Nick își ia o sticlă cu suc de mere bio, nefiltrat, din frigider, își umple un pahar din sticlă groasă și îl golește din câteva înghițituri mari. Corpul lui simte nevoia intensă de lichide răcoritoare: își umple rapid un al doilea pahar, îl golește și pe acesta, apoi și-l umple pe al treilea. Din perioada în care consuma droguri a rămas cu tendința de a-și satisface cât mai degrabă cerințele trupești, de a nu le lăsa în așteptare.

Doamna Jeanne continuă să îl privească foarte atentă: durdulie și pufoasă în șorțul ei dungat, cu fața mare, cu părul de culoarea laptelui, cu ochi albaștri, mici, foarte vigilenți, cu maniere de mamă bună de la țară, mereu puțin prea temătoare pentru copilul ei, indulgentă, dar și severă când trebuie să îl protejeze sau să îl facă să gândească pentru binele lui propriu.

Nick Cruickshank se îndreaptă spre una dintre ferestre, simțind acele furnicături de plăcere și enervare care îl încearcă de fiecare dată când se simte observat cu insistență. Dacă se gândește mai bine, de când a avut mijloacele necesare, a reușit să afle câteva femei care să se ocupe de viața lui domestică și, prin urmare, măcar în parte, de [9] [10] echilibrul lui emoțional. Au fost cel puțin patru sau cinci, cu felurite origini, limbi și culori ale pielii, toate având în comun faptul că fuseseră niște înlocuitoare de mamă plătite. Dar Jeanne este, de departe, cea mai bună dintre ele: cea care a investit cea mai multă naturalețe și autoritate în acest rol, cele mai autentice sentimente. Paradoxal (încă o dată) este că mama lui *adevărată* nu avea niciuna dintre trăsăturile pe care le-a căutat el ulterior în substitutele ei; era o femeie slabă și irascibilă, inteligentă și neliniștită, mult mai interesată de pictură

---

[9] Te simți bine, Nick? (în 1b. franceză în original) (n.red.)

[10] Da, sunt bine, sunt bine! (în 1b. franceza în original) (n.red.)

și scris poezii decât să se ocupe de el sau de fratele lui. Era prea insistentă când venea vorba să îi îndemne să citească o carte, să asculte un disc cu muzică clasică sau să viziteze un muzeu, dar nu reușește să își amintească să o fi văzut vreodată făcând un tort, de exemplu, și nici să dea dovadă de acea generozitate și blândețe feminină de care avea nevoie, încă de pe atunci, cu atâta disperare. Oricât s-ar forța, nu îi vine în minte nici măcar o singură îmbrățișare care să îl înconjoare și să îl aline, nici măcar un sărut în semn de înțelegere sau încurajare. Într-adevăr, îl mângâia uneori pe frunte când se îmbolnăvea, dar se întâmpla atât de rar, încât era aproape stânjenitor. Și da, când a făcut pojar și a intrat în delir din pricina febrei și aproape că și-a dat duhul, i-a dăruit un pisoi cenușiu; dar imediat ce și-a revenit l-a dus la verișoara lui, Rae, care locuia în Yorkshire, pentru că nu avea nici timp și nici răbdare să se ocupe de pisici. Ceea ce își amintește la mama lui sunt mai cu seamă privirile ei ironice, comentariile sarcastice, observațiile tăioase, criticile dictate de un simț estetic atât de evoluat, încât nu găsea aproape nimic care să se ridice la propriile-i așteptări, fără cea mai mică urmă de indulgență față de lucrurile mediocre sau banale. Probabil (de fapt, în mod sigur) că a fost un privilegiu să se confrunte cu o minte atât de exigentă în anii formării sale și că de acolo se trag multe dintre lucrurile pe care a reușit să le facă mai târziu, dar cu siguranță nu a avut o copilărie fericită. Nici măcar după aceea, când devenise adult și celebru, mama lui nu l-a răsplătit prea mult; doar dacă poate fi considerat drept răsplată un comentariu de genul: „Bravo! În toată povestea asta cu

rockul ai găsit o slujbă care nu numai că nu te constrânge să ieși din adolescență, ci îți cere să rămâi în ea *pe timp nedefinit".*

Dar încă de mic copil reușise să descopere că exista și o feminitate complet diferită de cea nevrotică a mamei lui datorită vizitelor rare, de mare preț, ale mătușii Maeve, sora tatălui său. Din când în când, aceasta venea să îi aducă ciocolățele și o carte ilustrată, pe care i-o citea ținându-1 pe genunchi, mângâindu-i părul,

sărutându-1 pe creștet. Când mai crescuse, îl ducea la cinema, să vadă filmele western sau de război care îi plăceau foarte mult; după film, mergeau într-o ceainărie, să bea ceai negru Darjeeling și să mănânce *scones*[1] cu frișcă. Mătușa Maeve nu se conforma deloc împărțirii implacabile pe care o făcea mama lui între subiecte de discuție de înaltă calitate și de joasă calitate, între argumente nobile și josnice: îi plăcea chiar și să îi povestească lucruri frivole despre rudele sau cunoștințele lor, despre starurile de cinema și cele din muzică, despre membrii Casei Regale. Râdea bucuroasă, într-un fel minunat de pământesc, de luminos; își amintește și acum parfumul ei, pielea ei albă, îmbrățișările ei moi. A scris *My Wondrous Enveloper* cu gândul la ea, chiar dacă toți sunt convinși că a fost inspirat de vreo iubită cu care a avut o relație. Nu era deloc accidental faptul că mama lui o trata pe mătușa Maeve cu condescendența nerăbdătoare pe care o simte cultura față de instinct, amestecată cu o doză de aroganță englezească față de irlandezi; aproape sigur că era geloasă pe ea din pricina a tot ce însemna pentru el. În orice caz, după ce tatăl lui a fugit în Irlanda, vizitele mătușii Maeve s-au rărit, apoi au încetat de tot când a plecat în Australia, împreună cu un bărbat din Sydney pe care îl cunoscuse la o sală de dans. De acolo îi trimisese cărți poștale vesele și amuzante, cu fotografii de păsări emu și canguri, cu oameni în costume de baie pe plaje nesfârșite; apoi a murit. Fusese o pierdere îngrozitoare pentru el, dar sămânța dorinței de a avea parte de o feminitate

care să îl învăluie plină de afecțiune încolțise deja în interiorul lui și făcea parte din motivele lui dominante.

— *Tu es pâle.*[1]

Doamna Jeanne se apropie de el, ca să îl privească mai bine, cum stă așa, cu fața spre fereastră. Are felul ei vizibil, auditiv, olfactiv și tactil de a-i observa bunăstarea fizică și mintală: ar putea să îl facă să scoată limba ca să vadă ce culoare are, să îi ridice pleoapele cu două degete ca să verifice dacă are ochii limpezi, să își bage mâna la subsuoara lui, ca să se asigure că nu

are febră.

— *Je vais bien, merci.*[11] [12]

Nick încearcă acum să scape de excesul de atenție maternă, pentru că încă nu și-a revenit complet după cele întâmplate afară, în livada de măslini. Dacă se gândește mai bine, celălalt paradox (din nou) constă în faptul că a reușit să găsească o feminitate care îl învăluie plină de afecțiune mai degrabă în femeile *angajate* să se ocupe de el decât în cele cu care a avut relații serioase. Pe bune: aproape toate acestea din urmă au fost ca mama lui, nu ca mătușa Maeve. Cu un intelect ascuțit, poate dotate din punct de vedere artistic, dar instabile emoțional și limitate din punct de vedere afectiv, ca să nu spună că erau de-a dreptul reci. Și a avut de unde alege, de pe la douăzeci de ani în sus: doar în turnee probabil că a cunoscut mii de femei, pe trei sau patru continente diferite. Dar nu a fost niciodată atras de admiratoarele înrăite, nici de bietele păpușele care se învârt pe la petrecerile de după concerte sau pe la cele organizate de casele de discuri, nici de fotomodelele sau actrițele care le plac mult colegilor lui, ce joacă mereu într-o piesă în care ele sunt singurul protagonist, dependente până peste cap de sclipirea efemeră a celebrității și de avantajele materiale aferente. De acord, poate că uneori a fost atras de ele, dar atracția dura câteva ore sau câteva zile, cel mult, și imediat după aceea îl lăsa, invariabil, într-o stare de singurătate

disperată, pe marginea unui abis. Da, i s-a întâmplat și să găsească o femeie sau două în stare să îi însenineze puțin viața, dar, din cine știe ce motiv pervers, a sfârșit prin a se purta urât cu ele: este de ajuns să se gândească la felul în care s-au terminat lucrurile cu cea de-a doua soție a lui. Ca și cum ar fi fost condamnat să regăsească în partenerele lui de viață aceleași caracteristici care îl făceau să se simtă îngrozitor cu mama lui. Este ceva de-a dreptul halucinant. Cu vreo câțiva ani în urmă a citit cartea scrisă de un psiholog american care vorbea tocmai

---

11 Ești palid. (în 1b. franceză în original) (n.red.)

12 Mă simt bine, mulțumesc. (în 1b. franceză în original) (n.red.)

despre asta, despre întoarcerea inconștientă la cauzele frământării noastre primare; dar evident că nu prea ajută să fii conștient de ea, dacă este să judecăm după alegerile lui sentimentale până la Aileen. În cazul lui Aileen, se pare că a descoperit, pentru prima dată, că poate exista o femeie inteligentă, energică și creativă care vrea și poate să aibă grijă de el, iar asta i s-a părut a fi un soi de miracol. Nu că i-ar fi făcut torturi, nici măcar ea (ținând cont de dieta pe care o urmează de ani întregi, oricum nu le-ar mânca), dar s-a dedicat cu cea mai mare intensitate fiecărui aspect din viața lui, de la costumele pentru scenă la versurile cântecelor lui, caselor lui; ba, mai mult, a stabilit și relații grozave cu micuții lui, ba chiar și cu fostele lui soții. Intuitivă, reactivă, pregătită să dea sfaturi și sugestii de fiecare dată când este nevoie, ajutându-1 și, la nevoie, presându-1, convingându-1, de exemplu, să se elibereze de obiecte și persoane care îl țineau legat de viețile lui anterioare cu fire de nostalgie și sentimente de vină.

Din fericire, printre numeroasele schimbări pe care le-a făcut Aileen aici, la Les Vieux Oliviers, nu s-a numărat și înlocuirea doamnei Jeanne. Nu că n-ar fi încercat, la drept vorbind, dar, în cele din urmă, a înțeles cât de importantă era pentru el și a hotărât să o suporte, măcar temporar, în pofida tensiunilor teritoriale și a problemelor de formă care apar între ele la intervale regulate.

— *Est-ce que tu veux deux oeufs battus?*[1]

Doamna Jeanne este profund convinsă că un bărbat bine hrănit este un bărbat fericit: prima ei reacție când îl vede puțin trist este să îi propună să îi facă două ouă omletă, poate cu un strop de rom.

— *Non, merci.*[1]

Golește dintr-o sorbitură lungă al treilea pahar de suc de mere și se duce să îl așeze pe chiuvetă. Mereu i-a plăcut sticla groasă; și asta probabil că i se trage tot din copilărie, de la amintirea sticlelor pe care lăptarul le lăsa pe preșul de la intrare în Manchester. Oare a ales să sfârșească în mod recurent în condiții de nefericire sentimentală de teamă că serenitatea și stabilitatea l-ar fi făcut să își piardă inspirația? Să fi fost oare echivalentul afectiv al

perioadelor în care mănâncă zile întregi rondele de orez expandat și apă în încercarea de a se întoarce la disperarea creativă de la începuturi?

— *Un peu de guacamole, peut-être?*[13] [14]

Doamna Jeanne continuă să se uite la el cu un aer protector. Când a angajat-o, cu zece ani în urmă, nu avea deloc încredere în fructele de avocado; aproape că nu le considera comestibile; este minunat felul în care, pentru a o face fericită, a reușit să își depășească prejudecățile, să își extindă "repertoriul.

— Pot primi, repede, o nenorocită ceașcă de cafea?

Wally Thompson intră în bucătărie: are părul blond, pe alocuri rar, pleoapele umflate de la cât a băut și a fumat ieri-seară, tatuaje pe brațe și pe picioarele-i descoperite în pantaloni sport gri și tricou negru, cu mânecile inscripționate cu logoul Guinness, papuci de casă purtând inițialele aurite ale hotelului Ritz din Paris.

Doamna Jeanne se uită urât la el: cu excepția stăpânului casei, nu îi place ca spațiul sacru al bucătăriei ei să fie invadat, mai ales de cineva ca Wally, care reprezintă însuși tipul de amic bădăran și corupt cu care ea nu ar vrea ca el să se întâlnească vreodată.

— Doamna Jeanne ți-o pregătește imediat. Nick îi iese în cale și îl împinge afară din bucătărie. Se răsucește și îi face un gest doamnei Jeanne. *Du café pour ce baudet, s'il vous plaît?*[15]

Ea încuviințează, zâmbind în colțul gurii: înțelesese deja, dar își păstrează pe chip expresia de dezaprobare.

Wally se lasă împins cu reticență pe hol, își târăște tălpile de gumă ale papucilor de casă pe plăcile de ceramică; duhnește a alcool, fum, sudoare, parfum costisitor care pe el continuă să pară deplasat, chiar și după zeci de ani. Îl privește, cu ochii lui enervanți.

— Hiperactiv încă de dimineața, nu-i așa?

— E aproape *ora douăsprezece și jumătate,* domnule Thompson,

---

[13] Nu, mulțumesc. (în 1b. franceză în original) (n.red.)

[14] Poate puțin guacamole? (în 1b. franceză în original) (n.red.)

[15] Puteți face o cafea pentru nenorocitul ăsta, vă rog? (în 1b. franceză în original) (n. red.)

îi răspunde Nick sec, ca urmare a relației pe care au avut-o dintotdeauna și deoarece îl consideră, în mare, vinovat pentru episodul de mai înainte, cel dintre măslini.

Este aproape convins că, dacă el nu l-ar fi făcut să bea atâta ieriseară și dacă nu i-ar fi dat să fumeze iarba aceea superexcitantă, i-ar fi văzut pe cei trei muncitori așa cum erau de fapt.

— Ah, scuză-mă, Mr. Clean.

Wally îl înghiontește de câteva ori în coaste, încercând să îl tachineze. A fost mereu imbecilul trupei, încă de la început, și situația nu s-a îmbunătățit deloc în timp: pur și simplu, a devenit mai puțin amuzant, mai avid după bani, mai răzbunător pentru că, în toți acești ani, trupa Bebonkers a înregistrat doar trei dintre cântecele lui, ceea ce nu i-a adus fluxul constant de drepturi de autor pe care îl au Nick Cruickshank și Rodney Ainsworth. Dar, oricum, din albume și concerte a câștigat infinit mai mult decât dacă ar fi sfârșit în oricare altă trupă sau dacă ar fi lucrat orice altceva pe măsura lui. Și apoi, nu l-au discriminat niciodată când a fost vorba ca unul dintre ei să-și ia partea, așa cum susține el, ci pur și simplu nu are talent de compozitor; e un basist bun, și atât. Ba chiar un basist *super,* măcar atât trebuie să recunoască, unul care nu ratează niciodată o bătaie, care nu pierde niciodată ritmul. De-ar fi fost în stare și să scrie cântece frumoase, le-ar fi înhățat din zbor, cel puțin în anii mai puțin inspirați. În schimb, a reușit să scoată doar niște linii de bas (de acord, unele dintre ele chiar memorabile). Atât poate, asta este limita lui firească. Când a încercat să înființeze o trupă proprie, în anii ’90, catastrofa aceea jenantă care s-a numit Blues Angels, s-a văzut bine ce fel de capodopere era în stare să producă. Dar încearcă să îl faci și pe el să priceapă asta: în mai multe dăți, puțin a lipsit să nu se încaiere din pricina ranchiunei mocnite pe care o poartă în el. De câte ori nu i-a venit să îl alunge, să pună în locul lui un *session man* pe care să îl convoace pentru înregistrări și turnee, cum au făcut cei de la Stones, scăpând astfel o dată pentru totdeauna de chinul de-

a avea de-a face cu un tip convins că i s-au refuzat cine știe ce merite.

Dar Wally Thompson este și una dintre persoanele pe care Nick le cunoaște de mai mulți ani și cu care a petrecut cel mai mult timp. Punând laolaltă repetiții, înregistrări, concerte, deplasări cu mașina, autobuzul și avionul, zile petrecute la hotel, prânzuri, cine, fumat și băut împreună și așteptat prin garderobe, au petrecut *decenii* împreună, iar asta produce același tip de familiaritate inevitabilă pe care o ai cu un părinte. Dar un părinte cu care te-ai războit, cu care ai petrecut cele mai bune și cele mai rele aventuri imaginabile, de la a fi la pământ până la a zbura către stele, doar ca să plonjezi din nou spre pământ, și tot așa. De aceea, era pur și simplu de neimaginat să nu îl invite acum aici; așa cum nu ar fi avut sens să se aștepte ca el să se comporte altfel decât în felul său obișnuit.

— Deci? Wally se scarpină la fund și privește în jur, prin sufragerie. Este relaxat, cu o burtă pronunțată de băutor de bere (și de orice altă substanță alcoolică pe care reușește să pună mâna). Ce program avem pentru după-amiază?

— Programul pe care și-l face naibii fiecare.

Nick se gândește că familiaritatea inevitabilă are măcar avantajul de a nu genera îngrijorări de formă. Dacă ar fi putut să aleagă, ar fi preferat să stea liniștit o zi, poate să citească o carte sau să se uite la un episod al unuia dintre serialele lui preferate, dar trebuia să aibă răbdare. Adevărul este că, după decenii de confuzie și zgomot continuu, în studio, acasă, pe stradă, pe scenă și în afara scenei, a învățat să aprecieze nespus de mult tăcerea și singurătatea, momentele când nu are pe nimeni în jur care să îi deranjeze gândurile și care să îi ciocănească în timpane.

— Ah!

Wally îl privește cu expresia celui care, din lipsă de resurse interioare, caută mereu invitații, sugestii, îndrumări, de care ar putea ulterior să se plângă.

— Unde e Kimberly?

Nick arată înspre camera pe care el și Aileen le-au destinat-o soților Thompson.

Wally afișează o expresie de indiferență generalizată; se scarpină la vintre.

— Să fiu al naibii dacă știu. La toaletă, sau la telefon, ori poate că se zugrăvește pe față.

Nick ar vrea să îi spună să facă un efort și să fie mai bun, chiar dacă numai puțin mai bun, chiar dacă doar pentru cinci minute, chiar dacă exclusiv pentru a-i surprinde pe ceilalți, dacă nu pe sine însuși; dar ar fi fost ca și cum i-ar fi cerut unui măgar să alerge pentru marele premiu, atât era de îngrozitor de inutil. Apoi, ca să fie sincer, lumea muzicii rock nu este populată de persoane cu o inteligență extraordinară sau cu atât mai puțin având o cultură extraordinară. Cea mai întâlnită caracteristică este o lipsă de precizie a gândirii din cauza stilului de viață, confruntării constante cu un public esențialmente infantil, uzului de atitudini și limbaje imature drept adevărate instrumente proprii meseriei. Wally Thompson nu se evidențiază în mod deosebit din punct de vedere al stupizeniei sau al ignoranței printre colegii lor; de fapt, face parte, mai mult sau mai puțin, din medie. Dimpotrivă, cei care aspiră să devină mai buni sunt priviți cu suspiciune, ba chiar cu o oarecare ostilitate

fățișă; uneori, este de ajuns să fii prins citind un roman care să nu fie unul de duzină ca să fii judecat de prefăcuții atotștiutori. Își amintește și acum ce față a făcut Rodney când i-a văzut în călătorie ținând în mână *Doamna Bovary* sau cu *Ulise* al lui Joyce într-o cameră de hotel („Oh, mă scuzați, domn profesor!"). Mama lui avea dreptate în această privință, măcar atât trebuia să recunoască și el: lumea rock este întemeiată pe o regresie permanentă. Mai bine să ascunzi orice tentativă de evoluție, dacă există, sau cel puțin să o compensezi cu recidive bruște de bădărănie și confuzie mintală.

Dintr-odată, combina muzicală, veiozele și semnalul de la modemul de internet pornesc, toate simultan. De pe hol se aude vocea lui Aldino.

— A venit curentul!

— Deci nu avem program? Wally nu înregistrează informația: se prea poate ca în starea lui de opacitate matinală nici măcar să nu își fi dat seama de pana de curent. Îl privește fix, cu irișii aceia apoși, cu zâmbetul acela fad și urât pe buze. Aduci oameni din cealaltă parte a lumii și nici măcar nu catadicsești să organizezi naibii ceva?

Lui Nick îi vine să-i spună că ar putea să-i fie recunoscător că a fost invitat în această casă, împreună cu soția lui jalnică, dar se abține, din pură ospitalitate. Arată înspre ferestre, destul de pripit.

— Dacă vreți, poate că mâine am putea călări puțin.

Wally îl privește de parcă ar fi fost nespus de dezamăgit de propunere, dar mârâie ușor și încuviințează.

Nick își rotește arătătorul în aer, ca și cum ar zice „pe mai târziu", apoi se îndreaptă spre ușă. Se gândește că poate ar trebui să o sune pe Aileen, ca să vadă cum decurge expediția ei fotografică printre vagabonzii din Lorgues, sau să o anunțe pe René să pregătească mâine caii, ori să își găsească orice altă ocupație care să îl țină departe de încercări inutile de a conversa cu Wally „The Wall" Thompson pe niște teme care să nu fie banale.

CINCI

Milena își conduce autoturismul Renault Kangoo portocaliu pe strada ce traversează câmpia de la poalele terenului înalt pe care sunt cățărate satele, printre depozite de materiale de construcții, comercianți de piscine, parcări pentru excavatoare și vile în așa-numitul stil neoprovensal, construite pe fiecare lot de pământ disponibil. Uneori se întreabă de ce, dintre toate locurile din lume, a venit să locuiască și să lucreze tocmai aici; dar apoi se gândește că, la urma urmei, s-a lăsat pur și simplu purtată de un curent inevitabil, care a început când a cunoscut-o pe Viviane la centrul de yoga aflat pe dealurile din Marche și a continuat cu hotărârea de a o urma în Franța, cu concubinajul lor tot mai organizat, cu achiziționarea la un preț foarte mic a casei cu o curte interioară și cu pereți din sticlă de la notarul-pictor excentric, cu închirierea zonei fostului bar ca să deschidă gelateria, când deja părea imposibil să găsească un loc potrivit. Nu a fost niciodată genul care să facă planuri pe termen foarte lung sau lung; nici măcar pe termen mediu. Mereu s-a mișcat pe termen scurt, cu ideea de a lăsa spațiu pentru lucrurile care se întâmplă când trebuie să se întâmple, să se adapteze. A avut mereu o atitudine destul de fatalistă cu privire la evenimente și tendința de a nu le bagateliza, nici de a le exagera, pe baza unor scări de importanță preconcepute. De exemplu, povestea asta cu telefonul primit de la o englezoaică superamabilă și supernervoasă, care vrea zece kilograme de înghețată chiar astăzi: nu este ca și cum i s-ar schimba radical planurile financiare de viitor, ci este un mesaj din partea universului care îi spune să nu se dea bătută, că surprizele frumoase sunt mereu posibile. Bineînțeles, cu condiția să nu fie o glumă idioată a cuiva care se distrează jucându-se pe pielea altora. Va afla în scurt timp; străbate deja serpentinele care duc la Callian și la platoul situat chiar dincolo de partea de sus a satului, unde se află Chemin de la Forêt.

Multe dintre străzile din această zonă sunt înguste și trebuie să

fii atent, pentru că localnicii conduc de parcă ar crede că nu ar putea întâlni niciodată pe cineva care să se îndrepte în direcția opusă. I se întâmplă des să fie nevoită să frâneze în ultimul moment sau să se dea într-o parte, ca să nu se ciocnească frontal cu vreun cretin sau vreo cretină vitezomană. Cu fiecare curbă pe care o ia crește senzația de neliniște pe care o resimte atunci când are o întâlnire: nu contează că este vorba de dentist, de o amică sau de o clientă, în cazul acesta: ideea că trebuie să se întâlnească cu o anumită persoană, într-un anumit loc, cu un anumit motiv o face să se agite, n-are ce face. Strada aceasta este și mai îngustă decât celelalte, străjuită de un zid de piatră într-o parte și de pădure de cealaltă, și mai lungă decât își imaginase.

Apoi strada se sfârșește dintr-odată, în fața unei porți mult prea impozante: în partea dreaptă se află un trunchi de copac tăiat, pe care este inscripționat cu foc *Les Vieux Oliviers,* cum i-a spus englezoaica la telefon. Printre barele din fier de un verde-închis se pot vedea gazoane, garduri vii și copaci îngrijiți cu meticulozitate pentru proprietari bogați care aproape sigur că vin rar pe aici. Prin zonele acestea, casele sunt folosite invers proporțional cu dimensiunea lor: cele mai mici sunt exploatate intens în timpul verii și în orice concediu, iar cele mai mari rămân goale cea mai mare parte a timpului. Nici măcar nu se știe foarte clar cui aparțin casele mari, fiind înconjurate de zvonuri semilegendare despre magnați financiari și vedete din fotbal, muzică sau de cinema. Probabil că unele dintre nume sunt răspândite intenționat chiar de restauratori și de agenții imobiliari, ca să confere acestor sate o parte din forța de atracție a Coastei de Azur și a adevăratei Provențe, aflate mai la vest, ca să evite ca acestea să fie considerate locuri cu o parcelare masivă frecventate de germani și olandezi, care apreciază lacul artificial, și de vreun bogat care vrea să locuiască puțin mai departe de rutele obișnuite.

Milena coboară din furgonetă, se uită la panoul mic de alamă al interfonului, de pe coloana din stânga porții: niciun nume. Ezită preț de o clipă, apoi apasă butonul, nesigură. Nu îi răspunde

nimeni. Se uită în jur, apoi în sus: în partea superioară a coloanei vede o lampă de semnalizare și difuzorul unui sistem de alarmă. Se întreabă dacă n-ar trebui cumva să își apropie fața de micul ochi de sticlă al telecamerei, ca să se vadă că nu este o jefuitoare, sau o jurnalistă de scandal, sau cine știe ce altceva. Apasă din nou pe buton, se uită din nou printre bare: de aici nu se vede casa și nici vreun alt semn de viață.

În sfârșit, printre fantele interfonului răzbate o voce de femeie, categoric bănuitoare.

— Cine este?

Milena își apropie fața de camera video și zâmbește, un zâmbet care, în aceste condiții, nu o prinde bine deloc.

— Am adus înghețata.

— Ce înghețată?

Vocea care se aude prin interfon devine și mai puțin amabilă și, în plus, nu seamănă deloc cu aceea care a sunat la gelaterie, neavând nici cea mai mică urmă de accent englezesc.

— La Merveille Imparfaite, din Fayence? M-ați sunat cu o jumătate de oră în urmă și mi-ați cerut să vă aduc zece kilograme.

Dintr-odată, se simte incredibil de proastă pentru că a luat de bună o comandă atât de ciudată, fără ca măcar să sune să verifice. Iată un alt exemplu perfect de dezamăgire aprigă, care se datorează felului ei de-a fi mereu în așteptare de surprize frumoase: cu siguranță nu este prima dată când i se întâmplă să cadă de fraieră. Pe când era mică, punea de fiecare dată botul când tatăl ei îi promitea la telefon că avea să vină să o ia ca să petreacă un weekend minunat împreună, după care nici măcar nu o suna ca să o anunțe că-și anulase venirea, ceea ce o făcea pe mama ei să se înfurie, mai degrabă pe ea decât pe el. Chiar și Viviane îi spune deseori că ar trebui să încerce să nu mai trăiască așa, cu capul în nori, să stabilească relații mai realiste cu viața. Dar dacă nu ar trăi măcar puțin cu capul în nori, nu ar mai fi ea, și, cu siguranță, nu ar fi deschis o gelaterie ca a ei; s-ar fi mulțumit să lucreze cu produse preparate și ar fi fabricat înghețate standard.

Lucru care ar fi fost, probabil, mult mai realist de ceea ce face de fapt, dar care, cu siguranță, i-ar fi adus mult mai puțină bucurie. Și oricum, a priceput deja de ceva timp că nimeni nu-și poate schimba caracterul, cel puțin nu în mod substanțial și permanent.

— Zece kilograme de înghețată?

Vocea care răzbate prin interfon pare sceptică. Se mai aude o voce, apoi un schimb neinteligibil de cuvinte între cele două; apoi nimic.

Milena rămâne acolo, holbându-se la micul ochi de sticlă al telecamerei de pe panoul de alamă de pe coloana porții. Se întreabă dacă ar trebui să mai apese pe buton, ca să explice, sau dacă să o lase baltă și să învețe ceva din această experiență, măcar suficient cât să nu mai cadă în astfel de capcane.

Dar se aude un păcănit: poarta începe să se deschidă cu un bâzâit de mecanisme de înaltă calitate, foarte bine unse.

Ezită o clipă, neștiind ce să facă, apoi urcă din nou în furgonetă, iar când poarta se deschide complet, conduce cu grijă pe aleea care, după ceva vreme, virează la dreapta. Asfaltul este de culoarea pământului de Siena și ar fi părut într-adevăr pământ dacă nu ar fi fost atât de neted și de uniform. Pe partea stângă este un gard viu din laur, foarte bine tăiat; pe partea dreaptă, un șir de chiparoși și leandri, care delimitează o terasă a dealului unde iarba este foarte bine tunsă.

Dintr-odată, dintre chiparoși și leandri își face apariția un animal mare și închis la culoare, ce pare a fi o lamă, la doar câțiva centimetri de botul furgonetei. Milena frânează, aproape că se izbește cu capul de parbriz, cele două lăzi frigorifice lunecă pe podea, apoi se izbesc de scaunele din spate. Înainte să-și vină în lire, alte două lame albe țâșnesc din luminiș, zboară prin fața ei și gonesc în urma celei închise la culoare de-a lungul aleii, în direcția din care a venit ea. Sunt o apariție atât de șocantă, încât rămâne țintuită locului, cu inima bătându-i iute și cu respirația întretăiată, privindu-le în timp ce dispar în salturi pe după curba aleii. Se

întreabă dacă animalele ar putea cumva ieși de pe proprietate, plecând de la premisa că sunt animale domestice; dar oricum nu se vede poarta de aici și nici nu are suficient spațiu ca să întoarcă și să le urmărească, așa că înaintează.

Aleea urcă și virează din nou, mărginită mereu de garduri vii înalte, ca niște bariere de apărare, apoi se îndreaptă și apare casa, sau, mai bine zis, spatele ei, galbenă și mare, cu un corp central cu două etaje și două aripi cu un singur etaj. Se vede un spațiu deschis și o structură din lemn cu acoperiș înclinat sub care sunt parcate diverse mașini.

Milena se uită la ușile casei și încearcă să își dea seama la care dintre ele să se oprească. Nu reușește să se hotărască, așa că oprește furgoneta în mijlocul spațiului deschis, ridică geamul, apoi îl coboară din nou. Se întreabă dacă, ținând cont că în cele din urmă i-au deschis, ar trebui să considere comanda validă sau dacă ar fi mai bine să vorbească mai întâi cu cine i-a răspuns la interfon, ca să înțeleagă cum stau de fapt lucrurile. În cele din urmă, ia cele două lăzi frigorifice și se îndreaptă spre ușa centrală a casei, cu stomacul strâns de jenă, de curiozitatea și de îndoielile care o frământă.

Ușa se deschide înainte să apuce să sune: un individ uriaș, ras în cap și cu o expresie dură o privește cu atenție pe sub pleoapele pe jumătate închise, se uită la lăzile frigorifice, la furgonetă, din nou la lăzile frigorifice, ca și când ar fi suspectat că ar conține cine știe ce.

SASE

f

Nick se îndreaptă spre ușa de la intrare. Aldino vorbește cu cineva din dreptul ușii și se întoarce, facându-i semn să rămână înăuntru. Dar el încă se simte prea tare un prost paranoic după episodul din livada de măslini; îl împinge la o parte și se apleacă să se uite afară.

Vede o țipă cu o șapcă cu cozoroc, imprimată cu semilune verzi și albastre, cu părul lung, o haină în carouri, pantaloni largi, bocanci negri cu talpă groasă. În mâini ține două lăzi frigorifice din plastic rigid și stă bine înfiptă pe picioare, dar cu o ușoară înclinare laterală a bustului: pare deopotrivă hotărâtă să rămână pe loc și pregătită să plece. La câțiva metri în spatele ei este o furgonetă portocalie, iar pe lateralul ei scrie cu violet: La Merveille Imparfaite.

— Nu am comandat *jamais*[1] nicio înghețată. *Jamais. Noglace. Î*n regulă? Franceza lui Aldino e și mai limitată ca engleza lui, care, oricum, nu este mare lucru; dar, cu siguranță, asta nu este o problemă pentru el. A descoperit, cu mult timp în urmă, că italianul masiv, amenințător și semianalfabet funcționează. Dar, dacă ajungeai să îl cunoști mai bine, îți dădeai seama că era mai inteligent și chiar mai sensibil decât părea, peste media colegilor lui bodyguarzi.

— Atunci cine a sunat și mi-a dat adresa asta? Tipa cu șapcă îi răspunde în italiană, cu un amestec ciudat de perplexitate și spirit beligerant în voce. Face un semn în spate. Și cine mi-a deschis poarta?

— Noi nu, cu siguranță.

Aldino continuă să își folosească masa corporală ca barieră și întinde protector un braț în spate.

— Hei, relaxează-te, AL

Nick știe că are nevoie să fie întru câtva protejat, dar mereu l-au deranjat excesele de apărare preventivă și continiiă să îl deranjeze chiar și acum. Este adevărat că pe internet încă apare

filmulețul din urmă cu douăzeci de ani în care, în timpul unui concert din Glasgow, își ia chitara Telecaster și îl lovește pe un individ peste cap cu ea, dar a fost *efectiv* vorba de apărare: individul tocmai aruncase cu o sticlă de bere în el, continua să urle și să scuipe ca un nebun și încerca să se cațere pe scenă ca să îl atace. Au trecut douăzeci de ani de când încearcă să explice ce s-a întâmplat de fapt; acum a renunțat să o mai facă; nu au decât să o considere o demonstrație a sălbăticiei sale de rocker extremist.

În orice caz, tipa cu șapcă imprimată cu semilune cu siguranță nu pare periculoasă; judecând după privirea pe care i-a aruncat-o când s-a uitat pe după ușă, nici măcar nu l-a recunoscut. Niciun zâmbet instantaneu, Iară țopăituri entuziasmate pe loc. Dimpotrivă, pare destul de șocată de situație, chiar dacă într-un mod mai degrabă abstract. Lasă din mână cele două lăzi frigorifice.

— Dar cineva mi-a deschis poarta, nu? Altfel, cum aș fi intrat?

Trece cu naturalețe la engleză, dar, din felul în care a vorbit italiană cu Aldino, e limpede că trebuie să fie și ea italiancă.

Nick a avut mereu o pasiune pentru accente: pentru inflexiunile, cadențele, ritmurile și nuanțele vocii. În Anglia reușește aproape mereu să identifice regiunea, orașul și originea socială a interlocutorilor din câteva fraze; în America trebuie să se mulțumească cu sintagme mai puțin precise, dar îi place la fel de mult să recunoască una din Brooklyn, din Boston sau din Houston. Ține de urechea lui muzicală, așa este, dar și de nevoia lui de a descifra lumea.

— Tocmai, cum ai intrat? Îmi explici?

Aldino o privește cu atenție pe italianca venită cu înghețata, apoi se uită în jur, nereușind să înțeleagă.

De pe aleea de acces sosește BMW-ul decapotabil al lui Aileen, mult prea în viteză, ca de obicei; frânează brusc în zona de parcare. Aileen coboară din mașină, cu nerăbdarea ei elegantă: păr castaniu lucios, tuns bob, ochelari de soare curbați, haină din piele vegetală roșie, picioare lungi, îmbrăcate în blugi rupți în

genunchi de către muncitori chinezi care lucrează în Italia, ghete albastre, și ele, evident, tot din piele vegetală.

Coboară și Tricia, asistenta ei slăbănoagă și osoasă, cu față de pește, și Maggie, machieuza cu nasul roșu și părul de culoarea aluminiului tuns cu creastă. Cincizeci la sută atitudine, cincizeci la sută substanță.

Imediat după aceea ajunge autoturismul combi al lui Tom Harlan, fotograful, care coboară și trântește portiera: are o barbă roșiatică, la fel de groasă ca blana unui animal, o pălărie cu bor îngust pe cap, jachetă din piele vegetală neagră, pe care i-a dăruit-o Aileen. Șaizeci la sută atitudine, patruzeci la sută substanță. Pe cealaltă parte coboară asistentul lui, cum naiba îl cheamă, slab și gârbovit; îi dă șefului său o geantă încăpătoare, apoi ia de pe bancheta din spate blițuri, acumulatoare, trepieduri. Sosește și autoturismul Renault Espace al echipei *Star Life.* Din el coboară redactoarea-șefă, jurnalista, fotograful și cameramanul, vorbind și gesticulând toți odată. Optzeci la sută atitudine, douăzeci la sută substanță.

Aileen o privește pe tipa cu înghețata și arată spre furgoneta ei portocalie.

— *Est-ce que vous nous avez apporté la glace?*[1]

Franceza lui Aileen este pe deplin dezinvoltă, la fel ca italiana, spaniola și germana pe care le vorbește: are această ușurință când vine vorba de limbi străine, care i se trage din faptul că, în copilărie, și-a urmat tatăl, care era diplomat, peste tot în lume.

— Da, dar se pare că nu a comandat-o nimeni. Înghețata vreau să zic.

Italianca venită cu înghețata îi răspunde și ei în engleză, mai degrabă perplexă decât contrariată, acum că este înconjurată de atâta lume nelămurită.

— Ce vrei să spui?

Aileen își inclină capul; dacă le privești împreună, pe ea și pe tipa cu înghețata, este dificil să îți imaginezi două femei mai diferi-

te ca ele: ca trăsături, proporții, moduri de-a se mișca, de-a se îmbrăca, de a fi.

Italianca venită cu înghețata arată înspre Aldino:

— Susține că nici măcar nu mi-au deschis poarta.

— Eu am deschis poarta! Eram chiar în spatele tău! spune Aileen în modul ei foarte expresiv, cu multă energie. Dar a trebuit să mă opresc, pentru că o alpaca albă și una maro se mușcau tare de gât. Își smulgeau blana, cu o răutate incredibilă! Am încercat să claxonez, ca să le despart, dar erau prea încăpățânate! A trebuit să coboare Maggie și să le alunge cu o umbrelă!

— Au sărit în fața furgonetei, cât pe ce să fac un accident. Italianca venită cu înghețata face un gest ca să descrie saltul: un gest frumos, ba chiar foarte expresiv. Nu mi-am dat seama ce sunt, am crezut că sunt lame.

— Cei doi masculi trebuie castrați, altminteri este ca și cum ai ține doi cocoși într-un coteț de găini.

Tom Harlan, fotograful, ține mereu să își facă remarcată atitudinea de un pragmatism dur; nu omite niciodată acest lucru.

— Of, nu, bieții de ei!

Aileen afișează o expresie îngrozită, chiar dacă nu a dat niciodată dovadă de prea multă compasiune pentru alpacale, cel puțin nu de când una dintre ele i-a sfâșiat mâneca de la o cămașă; dar știe bine că, de când cu povestea cu pielea vegetală, lumea se așteaptă de la ea să dea dovadă de sentimente mai bune față de animale.

Nick ridică din umeri: alpacalele i-au fost dăruite de cretinul acela de Steve McAbee; după ce le-a folosit pentru un video în Scoția, era convins că aici avea să le meargă grozav.

Italianca venită cu înghețata pare acum îngrijorată pentru alpacale, ca și cum destinul lor s-ar fi adăugat la alte mii de întrebări rămase fără răspuns cu privire la soarta lumii. Pare captivată: înfiptă bine în bocancii ei cu talpă groasă, înconjurată de persoane care, în mare parte, o ignoră. După care își amintește de ce a venit aici și arată înspre lăzile frigorifice.

— Deci vreți înghețata, sau nu?

Nu pare deloc nerăbdătoare să o vândă, ci mai degrabă pregătită să o ia înapoi.

— Bineînțeles că o vrem! Mii de scuze pentru neînțelegere! Eram convinsă că voi reuși să mă întorc înainte să ajungi tu!

Aileen se duce și îi strânge mâna cu entuziasm, apoi îi zâmbește, în modul acela al ei, foarte convingător.

— Nu-ți face griji, zâmbește la rândul ei, timidă, tipa cu înghețata.

Aileen se întoarce spre Nick.

— Liam Bradford a scris pe blogul lui că este foarte pricepută! Spune că reușește să surprindă chintesența fiecărei arome, cu o sensibilitate de artist adevărat! Și are zeci de recenzii fantastice pe TripAdvisor! De ce nu știam nimic despre asta?

Tom Harlan, asistenta, Tricia, Maggie, echipa *Star Life,* până și Aldino se întorc spre el, așteptând să le explice cum de nu știau asta.

Nick clatină din cap și își desface brațele.

— Sunt o mulțime de lucruri despre care nu știm nimic. Adevărul este că nu știu chiar *nimic* despre ce se află în afara limitelor proprietății.

Singurele lucruri pe care ar putea spune că le cunoaște sunt aerodromul, vreo două restaurante (în cazul unuia dintre ele nu își amintește nici măcar numele) și câteva magazine în care a intrat pentru scurt timp, ascunzându-se sub cozorocul șepcii și ochelarii de soare, ca să nu fie recunoscut de turiști deranjanți. În loc de cantonul Fayence, ar putea la fel de bine să se afle în oricare altă parte a Franței, Italiei, Spaniei sau Portugaliei în ceea ce privește relația lor cu teritoriul respectiv.

Aldino arată înspre cele două lăzi frigorifice din plastic albastru și alb, încă bănuitor, ca și cum ar fi putut fi pline de explozibil.

— Acolo e înghețata?

— Tu ce crezi?

Tipa cu înghețata râde acum, cu ochi strălucitori. Are ochi multicolori, sau poate că de vină este lumina soarelui de noiembrie

care creează reflexe; în orice caz, sunt ochi destul de atenți și puțin visători. Apucă lăzile frigorifice, câte una în fiecare mână. Mișcările îi sunt sigure, și totuși spiritul abstract continuă să o învăluie cu o ușoară aură stranie. Se îndreaptă cu lăzile frigorifice spre casă, îl refuză cu un semn din cap pe Aldino care, încercând să i le ia, arată spre ușa de la intrare.

— Bucătăria e într-acolo, în lateral! spune Aldino, luându-i-o înainte, ca și cum ar fi încercat să prevină o periculoasă intrare prin efracție.

Nick o privește pe Aileen, care pare blocată în câmpul de așteptări al tuturor celor din jurul ei.

— Cum a mers cu fotografiile?

— Ah, foarte bine!

Aileen își recapătă viteza, ca și cum s-ar fi eliberat de o imagine staționară: zâmbește, se întinde să îl sărute pe frunte, mișcându-se pe picioarele ei frumoase și încordate.

— Am reușit să creăm combinații destul de spectaculoase între bărbați și femei! spune Tricia, vibrând efectiv de entuziasm: întreaga ei structură de piele-nervi-oase tremură vizibil.

Tom scoate camera SLR din geantă, o pornește și apropie ecranul dorsal de fața lui Nick.

— Uite aici. Asta. Asta. Asta de-aici.

Nick privește, distras în parte de apropierea excesivă a fotografului și de mirosul lui: cu fiecare clic se derulează imagini cu vagabonzi bătrâni, alcoolici cronici și alți diverși sărăntoci care poartă jachete de un verde tropical din imitație de piele de piton, vestă roz șocantă din imitație de penaj de struț, bocanci roșii din imitație de piele de crocodil, pălării de un albastru electric din imitație de piele de șopârlă. Stilul fotografic al lui Tom Harlan vrea să accentueze la maximum ridurile și celelalte semne ale unei vieți grele de pe chipurile celor fotografiați, creând un contrast maxim cu latura pop în culori suprasaturate ale creațiilor din piele vegetală ale lui Aileen. Ideea de a folosi vagabonzi ca modele și de a-i plăti ca atare s-a dovedit a fi o altă idee genială: un mod de a ajuta concret pe

cineva aflat în dificultate, de a avea parte de vizibilitate în mass media, de a consolida imaginea corectă din punct de vedere politic a unui material care nu provine de la animale sau din petrol. Evident, sunt și voci care o acuză că îi exploatează pe cei nefericiți în scopuri comerciale, dar în ziua de astăzi este aproape imposibil să faci vreun lucru fără să dea cineva fuga pe internet ca să transforme orice merit în vină. Astfel că există și persoane care o acuză că ar fi o profitoare, din pricina sprijinului pe care i l-a acordat el în afacerea asta cu pielea vegetală, participând la primele conferințe de presă, însoțind-o la primele defilări pe podium, lăsându-se fotografiat cu ea. Ca și când nu ți-ai putea susține femeia întrucât crezi în ea, fără să fii victima unei manipulări; ideea este să nu te lași atins de gunoiul pe care încearcă alții să îl arunce în tine, să îl ignori. Numai ieri, Linda, de la biroul de presă din Londra, i-a trimis un link spre câteva bloguri care scriu lucruri josnice chiar și despre concertul Bebonkers de duminică, ceva de genul că încearcă să își însușească emoțiile dureroase stârnite de masacrul din Paris etc. Prin intermediul unui concert împotriva violenței, ale cărui încasări vor fi direcționate către *familiile victimelor?* Chiar că este nevoie de un scut mintal foarte robust ca să te protejezi de răutatea insensibilă a imbecililor anonimi. În orice caz, nu se poate nega faptul că Aileen nu a gândit toată treaba asta pe termen lung când și-a asigurat drepturile de producție exclusivă pentru descoperirile lui Andor Kértesz, ungurul acela nebun și genial care a reușit să obțină din frunze de agave o fibră ce pare a fi piele și care este la fel de rezistentă; sau când a găsit denumirea potrivită, în locul variantei inițiale oribile de *Agavleder.* Este inevitabil ca o femeie atât de capabilă și de întreprinzătoare să stârnească invidie și gelozie, cu precădere atunci când inițiativele ei sunt de succes.

— Deci? Cum ți se par?

Aileen se întinde să arunce și ea un ochi la ecranul camerei SLR: rapidă, nerăbdătoare, cu siguranță năpădită deja de idei noi.

— Clar sunt mai interesanți ca modelele obișnuite.

Dar Nick Cruickshank trebuie să admită că îl încearcă un amestec de iritare și admirație față de ingeniozitatea ei. Oare să aibă de-a face cu faptul că nu se oprește niciodată? Că nici nu-și îndeplinește bine un obiectiv, că numaidecât trebuie să își găsească unul nou pe care să îl urmărească? Și că, la urma urmei, este oarecum adevărat faptul că se folosește de sărăntoci ca să își promoveze lucrurile, chiar dacă îi plătește suficient încât să își ducă traiul câteva luni? Dar nu o face din cinism; dorința ei de a-i ajuta pe oameni și de a contribui la bunăstarea planetei este autentică. Anul trecut a finanțat o școală elementară cu fântână cu apă potabilă în Burkina Faso; iar cu un an înainte de asta a dăruit depozite, echipament de lucru și chiar și un camion unei cooperative de mici cultivatori de cafea din Bolivia. Ce-i drept, obține în schimb avantaje fiscale și de imagine, dar ajutoarele pe care le acordă sunt reale, tangibile.

Aileen încuviințează: pare fericită de rezultate, fericită de aprobarea lui.

— Și-au intrat așa de bine în rol, ar fi trebuit să îi vezi.

— Unii au fost chiar prea țanțoși, nu se poate abține Tom să nu adauge o notă realistă.

— Erau fericiți, bieții de ei! intervine Tricia, ca întotdeauna, în sprijinul șefei sale. Le-am dus chiar și niște croasanți foarte buni, pe care i-au ras în câteva minute!

— Ar fi fost și mai fericiți cu vreo sticlă de Calvados, insistă Tom, reușind să îi facă pe redactoarea-șefa și pe cameramanul de la *Star Life* să chicotească.

— Apoi am lăsat jachetele, bocancii, pălăriile și toate celelalte responsabilului de la centru.

Este suficient să se uite la Aileen în clipa aceasta ca să priceapă că ea chiar crede în ceea ce face: convingerea ei că face un bine nu poate fi pusă la îndoială, nu se preface deloc. Le vor scoate la licitație la Crăciun, vor strânge un sac de bani pe ele.

— Bravo!

Nick se întreabă dacă sentimentul de implicare incompletă care

îl încearcă depinde în vreun fel de dezinteresul lui crescând față de problemele mondiale.

Tom pune aparatul de fotografiat înapoi în geantă și intră în casă, urmat de asistentul lui, foarte încărcat cu echipamentul fotografic. Tricia și Maggie îi aruncă o privire lui Aileen, apoi intră și ele, urmate de redactoarea-șefa, de jurnalistă, de fotograful și de cameramanul de la *Star Life,* cu tot calabalâcul lor.

Aileen se întoarce spre el.

— Și tu ce faci?

— Foarte bine, în afară de faptul că a avut loc o pană de curent și că aproape m-am sinucis cu tricicleta.

Nick nu vrea să dramatizeze; dar aproape de fiecare dată când o vede pe Aileen întorcându-se dintr-o expediție i se pare că nu a fost mai deloc productiv și, imediat după aceea, vrea să vadă câtă atenție îi mai acordă lui.

— Ți-am spus de mii de ori să fii atent cu tricicleta aia nenorocită!

Aileen îl privește din cap până în picioare, ca să se asigure că nu sunt daune, dar imediat ce îi este clar că nu sunt, se uită spre casă.

Nick ridică din umeri: cu greu ai putea găsi pe cineva care să simuleze nonșalanța mai bine decât el. Adevărul este că prima trăsătură pe care a observat-o la Aileen când a venit în biroul lui Baz, din Londra, ca să se propună pentru postul de costumieră pentru turneul lor mondial din 2008, a fost chiar atenția ei. Și acum își amintește cum îl asculta în timp ce îi spunea ce anume căutau: schimbările continue ale mimicii ei faciale, respirațiile întretăiate audibile, micile unde emotive ca reacție la fiecare informație nouă pe care o primea. Indiferent de cât de multă preocupare, considerație, fapte zeloase și devoțiune, ba chiar adorație, ar fi primit până atunci, atenția pe care i-o acordase Aileen i se păruse de o calitate net superioară: mai inteligentă, mai informată, mai capabilă de conexiuni rapide. De la asta a pornit apropierea lor irezistibilă: de la promptitudinea cu care ea răspundea la orice

solicitare, de la acuratețea cu care alegea opțiunea corectă din multiplele posibilități. Și de la înfățișarea ei, bineînțeles: de la ochii ei, gura, părul, picioarele ei, de la felul în care se mișca; dar ceea ce o făcea să i se pară atât de deosebită era absența miraculoasă a lipsei de atenție sau lenei mintale. Nu era nimic aproximativ în ea, nimic vag. Atenția lui Aileen încărca interacțiunea lor mai mult ca orice drog sau combinație de droguri, iar avantajul era că îl lăsa complet lucid; fiecare conversație devenea un fel de provocare, în care trebuia să pună în joc toate resursele de care dispunea, inclusiv cele de care nu era conștient. Se crea între ei (a spus-o chiar și într-un interviu în *Rolling Stone,* stârnind și atunci comentarii răutăcioase) un efect Lennon/McCartney, în care fiecare dintre cei doi îl împinge pe celălalt în afara zonei lui de siguranță și îl obligă să atingă un nivel la care probabil că nu ar fi putut ajunge niciodată de unul singur. Din parteneriatul Cruickshank/McCullough au rezultat mai mult decât niște cântece de neuitat (da, ea a fost sursa de inspirație pentru două sau trei dintre ele, dar poate că nu s-au numărat printre cele mai bune), ci și intuiții și revelații, impulsuri de înnoire și îmbunătățire. Era oare inevitabil ca un flux de energie atât de intens să se epuizeze, mai devreme sau mai târziu, din pricina propriei naturi? Sau cel puțin să își schimbe forma, în timp ce treceau de la o dragoste exaltată la o relație consolidată? El este primul care recunoaște că are nevoie de o atenție ieșită din comun, din care se hrănește, de care nu se poate lipsi: tocmai din acest motiv are ocupația pe care o are. Dar oare pentru cât timp ar fi putut atenția unei singure persoane să o înlocuiască pe aceea a mai multor zeci de mii de oameni aflați pe un stadion? Realist vorbind? Nici măcar unul dintre cei mai înfocați admiratori ai lui nu ar reuși să mențină zile la rând, luni la rând, ani la rând, același nivel de concentrare extremă pe care o încearcă în timpul unui concert.

Aileen continuă să se uite spre ușa casei; nu mai vrea să rămână afară; nu mai are răbdare.

— În regulă, eu intru.

— Du-te, du-te.

Nick o privește îndepărtându-se, cu un zâmbet șters pe buze, care nu înseamnă nimic.

Dacă se gândește mai bine, nu i se pare că atenția lui Aileen s-ar fi estompat treptat, în modul acela aproape imperceptibil în care probabil că se estompează, mai devreme sau mai târziu, orice tip de atenție. Parcă, într-o seară, la cină, s-a așezat în fața ei și a început să îi povestească ceva, când și-a dat seama că atenția ei nu mai era aceeași. Sau, mai bine zis, că nu mai era îndreptată doar asupra lui, în acel ping-pong mintal și emoțional incredibil de tensionat care făcea ca interacțiunea lor să fie atât de deosebită. Pe moment, intrase în panică: o acuzase că nu îl asculta, lovise cu pumnul în masă, vărsase vin roșu pe fața de masă. Aileen nu se pierduse cu firea, ci, cu mult calm, îi repetase cuvânt cu cuvânt tot ce-i spusese el până în acel moment; bineînțeles, nu asta era ideea. El s-a simțit prost, a crezut că poate interpretase faptul că fusese distrasă preț de o clipă drept o schimbare permanentă. Dar ping-pongul lor mintal și emoțional nu revenise la tensiunea creativă dinainte nici în a doua zi, nici în următoarea. După care a trebuit să înceapă înregistrările pentru noul album al trupei Bebonkers în Los Angeles și a avut mult mai puțin timp la dispoziție ca să se gândească la asta.

De atunci nu ar putea spune că nu le este bine împreună, că nu își vorbesc sau că nu mai fac dragoste; dar cu siguranță a existat o alunecare; o parte din electricitatea exaltantă care încărca fiecare dialog al lor a dispărut. Oare așa se întâmplă când două persoane stau împreună îndeajuns de mult timp? Cu siguranță nu este expert în relațiile pe termen lung: chiar dacă a fost mereu convins că era în esență monogam, poveștile lui amoroase nu au durat niciodată mai mult de șase sau șapte ani. Ambele părți au fost de vină, dacă se putea discuta despre o vină. Oare își pierduse și el puțin din interesul, curiozitatea, tensiunea simțite față de ea? Oare în ce măsură a contat faptul că la început fusese încă însurat cu cea de-a doua soție, ceea ce conferea relației

lor o aură de ilegalitate și de aventură, după care a divorțat, iar povestea lor a devenit perfect legitimă? Ce rol a jucat succesul exploziv al afacerii cu pielea vegetală în faptul că Aileen își mutase parțial atenția extraordinară de la el?

Bineînțeles, el a încurajat-o să îndrăznească mereu mai mult în munca ei, a încurajat-o să devină din costumier designer, iar din designer antreprenoare. Pe de altă parte, Bebonkers nu se află mereu în turneu; ba, dimpotrivă. Ce-ar fi trebuit să facă o femeie talentată, nerăbdătoare și energică așa cum era ea? Să le coasă pălărioare și veste în timpul liber? Să se ocupe de hainele de scenă pentru vreo trupă rivală? Să lucreze pentru vreo emisiune prostească menită să descopere talente? I s-a părut logic să o încurajeze să își fructifice abilitățile, ba chiar să îi dăruiască un ajutor financiar consistent, în parte, deoarece credea în ea, în parte, poate ca ea să nu trebuiască, tot timpul, să facă socoteli, cu o neliniște dusă la extrem care funcționează în gol. Contabilul lui era convins că avea să piardă bani, dar, în schimb, afacerea cu pielea vegetală a funcționat mai bine decât se așteptau, iar Aileen a dat dovadă că simțul ei de om de afaceri îl egalează pe cel estetic. Și dacă, drept urmare, nu își mai concentrează atenția-i extraordinară numai asupra lui, asta nu este chiar un capăt de lume. Cu siguranță că nu va face pe victima. La urma urmei, atunci când are cu adevărat nevoie de atenție, ea i-o acordă, chiar dacă poate nu chiar instantaneu și poate nu cu aceeași intensitate sau pentru același interval de timp. Dar primește în continuare sfaturi corecte, iar capacitatea ei organizatorică extraordinară este tot acolo. În plus, se prea poate ca, de sâmbătă încolo, situația să se îmbunătățească surprinzător. Este unul dintre motivele pentru care s-a lăsat convins să facă un astfel de pas. Din nou, chiar dacă primele două tentative nu s-au sfârșit cu bine.

Italianca venită cu înghețata iese pe ușa de la bucătărie cu lăzile ei frigorifice goale, se întoarce în spațiul deschis din spatele casei, urmată de Aldino, care o supraveghează ca și când încă se așteaptă ca aceasta să îi joace cine știe ce farsă.

Nick îi face un semn cu bărbia.

— Totul e în regulă?

Italianca venită cu înghețata încuviințează, privindu-1 oarecum întrebătoare. Lumina s-a schimbat, dar, chiar și așa, radiază numai culori: din ochi, din haine și din felul ei de-a se mișca. Și este convins că nu l-a recunoscut, lucru destul de neobișnuit, dacă e să vorbim sincer.

Preț de o clipă, Nick are impresia că se vede prin ochii ei și nu i se pare deloc că ar fi foarte sugestiv fără numele lui celebru și fără ecoul cântecelor pe care le-a scris, fără aureola legendară care învăluie trupa Bebonkers. Cum îl vede ea oare? Un boem anglo-irlandez bogat și trecut prin viață, care vine să piardă vremea prin sudul Franței împreună cu logodnica lui superîntreprinzătoare și asociații lor, care se îneacă într-o mare de opinii?

Italianca venită cu înghețata pune lăzile frigorifice înapoi în furgonetă și închide portierele. Îl privește puțin nesigură, apoi, pe neașteptate, îi zâmbește. În zâmbetul ei nu se regăsește nimic din amestecul de admirație automată și curiozitate morbidă de care are parte zilnic; pare să conțină un amestec ciudat de întrebări.

Nick rămâne uluit preț de o clipă, fără să știe dacă să încerce să stea de vorbă cu ea, cum face uneori cu localnicii, sau nu. Dar, din cine știe ce motiv, i se pare că asta doar ar înrăutăți imaginea, nu prea agreabilă, pe care i-a facut-o deja. Izbutește doar să ridice mâna într-un gest de salut, destul de nereușit.

Italianca venită cu înghețata îi răspunde cu un gest rapid, se așază la volan, închide portiera, demarează, dirijează furgoneta portocalie; peste două minute, aceasta a dispărut deja de-a lungul aleii de acces.

Nick se scarpină pe frunte, se gândește la lucrurile pe care nu are niciun chef să le facă în următoarele câteva zile și se întoarce spre Aldino, care pare, în sfârșit, să se relaxeze. Intră amândoi în casă, fiecare cu mersul lui ondulat, aparte.

Milena deschide ușa laterală, împinge cu un picior portița interioară și așază cele două lăzi frigorifice pe plăcile urâte din curtea interioară, închisă sus cu panouri din sticlă înclinate. I se pare de fiecare dată un spațiu mexican: cu flori exagerate, cu arcade, cu scara care duce spre primul etaj, cu acea căldură umedă ce te înconjoară numaidecât. Ar putea foarte bine să intre pe ușa principală, dar, din cine știe ce motiv, o ia mereu pe aici.

Viviane își face numaidecât apariția pe palierul exterior de la primul etaj și coboară treptele; îi ajunge o privire ca să își dea seama că este destul de încordată.

— Fir-ar a naibii de pană de curent! Își trece o mână prin părul mai lung deasupra și tuns scurt pe tâmple și pe laterale și îl dă pe spate. Chiar astăzi, când mi-am luat o dimineață liberă să mă ocup de carte, ’tu-i mama mă-sii!

Milena dă să îi răspundă că ea, în schimb, s-a trezit cu toate echipamentele de la gelaterie oprite și că, dacă nu ar fi primit comanda aceea miraculoasă din partea englezilor, ar fi trebuit să arunce tot. Dar îi vine în minte faptul că, de la o vreme încoace, discuțiile dintre ea și Viviane tind să devină schimburi de lamentații: despre muncă, economie, guvern, climă, despre aproape orice lucru. Încă nu a înțeles bine din ce motiv, dar așa se întâmplă. Poate că e din cauză că, din fire, Viviane vede deseori lucrurile într-o lumină pesimistă, iar ea sfârșește prin a se adapta în mod semiautomat la acest lucru; poate că e din cauză că, pentru a găsi motive de mulțumire, este nevoie de mai multă creativitate decât pentru a te plânge. Motiv pentru care zâmbește și arată spre cele două lăzi frigorifice goale.

— Ce-i?

Viviane o privește cu ochii ei de un cenușiu-albăstrui, intenși, din spatele lentilelor cu ramă transparentă. Este îmbrăcată cu un tricou gri decolorat, blugi decolorați, are picioare puternice încălțate în șosete albastre cu steluțe galbene. Se uită la lăzile

frigorifice, apoi din nou la ea.

— Niște englezi au comandat zece *kilograme* de înghețată, chiar pe când eram convinsă că va trebui să o arunc pe toată.

Milena face un gest larg, incluzând gelateria, casa englezilor, toate celelalte aflate între ele.

— Zece kilograme? spune Viviane, privind-o cu atenție; datorită slujbei ei, poate obține mai multe informații din atitudinea Milenei decât de la chipul ei.

— Au o proprietate vastă dincolo de Callian, cu o mulțime de musafiri, servitori, diverse persoane. Milena atinge cu vârful piciorului una dintre lăzile frigorifice. Dar sper că o vor consuma imediat și că nu o vor ține în congelator zile la rând, ca apoi să o scoată de acolo tare ca piatra și cristalizată toată. Poate că ar fi trebuit să le las doar *cinci* kilograme și să iau restul înapoi.

— *Cerule,* Milena! Izbucnirea din vocea lui Viviane se datora mai multor motive. Nimic de zis, poți să ai integritate artistică sau cum naiba vrei să-i spui, dar fir-ar al naibii! Ce s-ar întâmpla dacă ar fi puțin cristalizată?!

— Atunci nu ar mai fi înghețata *mea,* bine? Consistența este una dintre cele mai importante caracteristici!

Milena adoptă un ton combativ de fiecare dată când este acuzată că ar fi prea perfecționistă sau incapabilă să se împace cu realitatea. Cum s-a întâmplat în iulie, când doi clienți belgieni, vioi și corpolenți, i-au cerut emfatic o înghețată de ciocolată care să NU fie amară, iar ea le-a răspuns că nu numai că nu avea o astfel de aromă, dar că, mai mult, pentru ei nu avea NICIO aromă, deoarece era evident că nu știau nimic despre înghețată, și că mai bine și-ar fi cumpărat două cornete cu înghețată de la automatul Carpigiani de la barul de sub parcare. O spusese fără ranchiună, deși cu pasiune, dar cei doi s-au simțit jigniți de moarte și, după câteva minute, scriseseră deja lucruri oribile pe TripAdvisor. Dar și mai rău a fost când, în seara aceea, i-a povestit întâmplarea lui Viviane, în parte, ca să primească puțină compasiune și, în parte, ca să râdă împreună, iar ea a tratat-o ca pe o nebună, mai

fundamentalistă decât cei doi belgieni: îi spusese că, dacă avea să continue așa, nu aveau să reușească vreodată să ramburseze împrumutul bancar, că trebuia să coboare cu picioarele pe pământ, să se împace cu realitatea. S-a simțit mult mai rău decât a reușit apoi să explice: pentru prima dată (sau poate a doua, sau a treia) a avut senzația că ele două nu erau chiar pe aceeași lungime de undă.

— Cine erau englezii ăștia? Întreabă Viviane, iar în privire i se poate citi o licărire de curiozitate, dar sub mai multe straturi de neîncredere.

Milena se forțează să adopte un ton mai nepăsător: îi povestește detalii despre expediția ei la Les Vieux Oliviers, inclusiv despre alpacalele care se urmăreau ca să se muște cu sălbăticie, despre bodyguardul italian uriaș, care nu înțelegea cine îi deschisese poarta, despre ghetele albastre și jacheta din piele roșie pe care le purta stăpâna casei, despre cercelul ca de pirat bătrân din lobul stâng al urechii stăpânului casei.

— Și cum îl cheamă pe stăpânul casei?

Viviane își freacă o șosetă de placa de culoarea vomei de câine, singurul detaliu care nu le convinsese atunci când s-au hotărât să cumpere locul acesta, înainte să descopere că adevărata problemă era acoperișul din sticlă care supraîncălzea curtea interioară în așa măsură încât aproape că nu se putea locui acolo din primăvară până în toamnă. Era de ajuns să le privești acum: de la agitație, umiditate și temperatură, au transpirat amândouă, și era a doua jumătate a lunii noiembrie.

— Crue ceva. Crue... Crucshan, parcă.

Milena nu este sigură că a reținut bine numele când i l-a spus doamna care a preluat înghețata în bucătărie și care a ascultat cu reticență instrucțiunile ei detaliate de servire.

— *Cruickshank? Î*ntreabă Viviane, aplecându-se înainte, așa cum face când o uimește o informație.

— Posibil, răspunde Milena, nepricepând bine motivul acestei schimbări bruște de atitudine.

— *Nick* Cruickshank?

Viviane devine și mai imperativă, din cine știe ce motiv.

— Posibil, clatină Milena din cap. Cine e?

— Cum așa cine e?! La naiba, Milena!

Viviane adoptă acel ton de insistență realistă care face acum parte din rolurile pe care le-au adoptat: una dintre ele o aiurită și cealaltă cu picioarele pe pământ, una dintre ele instinct pur și cealaltă rațiune pură. Acestea sunt însă simplificări, pentru că Viviane este și o femeie sensibilă, nu doar concretă, iar ea, ca să prepare o înghețată foarte bună, are nevoie și de simț practic, nu doar de fantezie.

Milena ridică din umeri. Nu ar putea spune cu precizie când au început să își asume aceste roluri. Poate numaidecât, dar la început părea mai degrabă un joc, cu conotații afective și erotice. Se simțise, în parte, liniștită, în parte, excitată; dar se gândise că erau roluri care se puteau modifica, schimba între ele sau chiar anula în orice moment. În schimb, acestea s-au consolidat treptat, până într-atât încât acum se simțea oarecum restricționată de al ei. Uneori *foarte* restricționată.

— Auzi, reușești să mă vezi de acolo de sus? Viviane își ridică privirea, se preface că înfășoară un fir invizibil pe o bobină invizibilă, ca să o tragă din cer spre pământ. E solistul trupei *Bebonkers.* Nu i-ai auzit niciodată? Nici măcar un cântec? Poate la radio, din greșeală? *Enough Isn't Enough* îți spune ceva? În plus, *duminica* asta susțin un concert de binefacere la aerodromul din Fayence, sunt afișe peste tot!

— Bineînțeles că i-am auzit.

Acum, Milena se enervează pentru că este tratată ca o naivă. *I-a auzit* pe cei de la Bebonkers, la fel ca orice persoană care a trăit în lumea occidentală în ultimii aproximativ treizeci de ani. Și adevărul este că englezul *i s-a părut* oarecum cunoscut; dar era agitată din cauza penei de curent și de cât de ciudată fusese comanda aceea, îngrijorată de conservarea înghețatei și uluită de faptul că fusese tratată ca o intrusă.

— Ah, Doamne ajută! Viviane se preface ușurată; își trece două degete peste frunte, râde. Bine ai venit pe pământ!

— Scuză-mă, dar atunci când vezi pe cineva în afara contextului nu este ușor să îl recunoști, nu?

Milena încearcă să se opună tentației de-a se simți vinovată pentru că nu l-a recunoscut pe Nick Cruickshank de la Bebonkers. Așa pățește când își dă seama că nu este informată despre fapte mondene sau că are o lacună de cultură generală, ca să nu mai vorbim despre momentul în care i se întâmplă să facă o greșeală în franceză. Și oricum, chiar dacă îi place muzica, nu a fost niciodată genul care să construiască altare pentru cei care o cântă; nu a avut niciodată idoli muzicali. În plus, dacă a impresionat-o ceva la acel Nick Cruickshank nu a fost înfățișarea lui de star rock, ci privirea lui perplexă. Profund perplexă.

— În regulă. Oricum, este ceva tipic pentru Milena, râde Viviane; se apropie și o plesnește peste fund.

Și povestea asta cu „tipic pentru Milena" uneori o amuză, alteori nu prea. Acum, de exemplu, nu prea; îi vine să schimbe brusc subiectul.

— Cum merge cartea?

— Prefer să nu vorbesc despre asta, mulțumesc!

Viviane reacționează într-un mod previzibil, deoarece îi este foarte greu să compună un manual despre Metoda Fournier. Se numește așa pentru că Fournier este numele ei de familie: metoda este un masaj postural de înaltă intensitate, care dizolvă nodulii corporali și eliberează fluxurile de energie. Viviane o practică în cabinetul ei din Draguignan timp de cinci zile pe săptămână, iar lunea după-amiază, chiar și în cadrul unui centru medical sportiv din Grasse; acum există deja numeroase persoane care jură că ea le-a pus din nou pe picioare. Dar una este să fi inventat și perfecționat noi tehnici de masaj, și alta să scrii o carte în care să explici în detaliu teoria și practica. Au trecut luni întregi de când Viviane lucrează la ea și nu este deloc satisfăcută de rezultate; lucru care, evident, se reflectă asupra dispoziției ei și asupra

relației lor.

Milena face un gest cu mâinile, de sus în jos, pe care a învățat să-l folosească în momentele de încordare.

— Hei, n-am făcut decât să te-ntreb, bine?

— Mulțumesc frumos pentru interes! Viviane se plimbă încolo și încoace, călcând apăsat pe plăci; se oprește. Mai devreme l-am sunat pe doctorul Lapointe, din Grasse.

— Ah! Milena Migliari simte cum, într-o clipită, îi îngheață sângele în vene. Și ce a spus?

Viviane își drege vocea, tușind nervos, așa cum se întâmplă când o încearcă emoții intense.

— Că putem începe luni.

— Luni?

Milena simte un nod în stomac, se străduiește să respire. În fond, de zile întregi așteaptă să-i spună asta; ba chiar de mai bine de o săptămână.

— Nu te bucuri?

Viviane o privește cu atenție, observându-i poziția capului, a brațelor, a picioarelor.

— Ba da.

Milena nu reușește să lase să se vadă prea multă convingere în voce, în parte deoarece știe că limbajul ei corporal transmite mai degrabă semnale de panică decât de bucurie.

— Mă așteptam să te bucuri, spune Viviane, închizând ochii.

— Dar chiar *mă bucuri*

Milena încearcă din răsputeri să găsească un ton voios, dar nu reușește. De luni întregi vorbesc despre asta; de luni întregi. Viviane deschisese subiectul de ziua ei de naștere, după ce băuseră o sticlă de șampanie și erau destul de pilite amândouă. Dar, cu siguranță, începuse să se gândească la asta cu mult timp înainte, pentru că îi putuse oferi deja o mulțime de detalii precise. Lăsându-se dusă de valul euforic și dezechilibrat al momentului, o luase ca pe o declarație de dragoste frumoasă, un mod de a consolida și mai mult legătura lor și de a o proiecta în viitor; se

îmbrățișaseră și se sărutaseră, fericite. Dar când au discutat din nou despre asta în ziua următoare, nebăule, ideea nu i-a mai trezit atât entuziasm: aspectul clinic și mecanic al întregii chestiuni, nevoia de a programa totul, răspunderea cu privire la această terță persoană ipotetică. Mintea i se umpluse atunci de imagini cu laboratoare, doctori cu halate și măști, ace, sonde, eprubete pentru culturi, microscoape, mostre, inserții.

— Păi, nu prea pari.

Viviane începe să se plimbe din nou încolo și încoace, scoate din priză aspersorul automat, apoi îl conectează la loc.

— Cum par?

Milena Migliari chiar ar vrea să știe, pentru că nu este deloc sigură. Din cauza agitației, rupe o frunză de la mușcata care înflorește în climatul mexican din curtea interioară acoperită cu sticlă; o freacă între degete, așa cărnoasă și umedă.

— Oricum, numai convinsă nu, spune Viviane pe un ton destul de neutru, dar se vede că trebuie să se forțeze.

— Nu, nu!

Milena încearcă să înțeleagă dacă este vorba despre o formă de egoism, de lipsă de generozitate, de o reticență de a-și lua angajamente pe termen lung, de o lipsă de dragoste. Se întreabă de ce nu reușește să plonjeze cu entuziasm în acest demers, de ce i se pare absurd, ba chiar anacronic să se imagineze cu o burtă enormă, umblând unduindu-se, ca o balenă, incapabilă să își prepare înghețatele sau să facă orice alt lucru într-un mod normal. Se întreabă de ce dorința maternă a lui Viviane i se pare aproape un fel de aroganță, o încercare de a-i limita libertatea, de a o alunga într-o dimensiune de femeie primitivă. Se întreabă dacă este monstruos de urât faptul că nu a vrut niciodată cu adevărat să fie mamă, nici măcar înainte, în relațiile ei cu bărbați; că nu a simțit niciodată cu adevărat o vocație de a da naștere, de a îngriji, de a educa.

— Ba da! ridică acum tonul Viviane, continuând să se plimbe încolo și încoace.

— Poate că sunt puțin șocată de pana de curent de la gelaterie și de toate celelalte, ce zici?

Chiar este puțin șocată, până într-atât încât o podidesc lacrimile; dar i se pare o lașitate să atribuie starea ei sufletească penei de curent, un fel de a nu spune lucrurilor pe nume.

— Cui îi pasă de gelaterie?! Viviane este furioasă, roșie la față. În plus, sezonul pentru înghețată s-a încheiat de săptămâni întregi! Ar fi trebuit să închizi deja gelateria!

— Nu există *un singur* sezon pentru înghețată, răspunde Milena Migliari pe un ton încăpățânat, chiar dacă mult prea încet. Ci sunt *o mulțime* de sezoane, la fel de diverse precum materiile prime, clima, starea degustătorului.

— Dar dacă nu există *cumpărători,* îmi explici, te rog, pentru cine prepari înghețata? ridică și mai tare vocea Viviane, gesticulând tot mai necontrolat.

— O prepar pentru cine *o vrea.* Cum ar fi englezii de azi, de exemplu.

Ce-i drept, comanda englezilor nu a fost una normală, dar ideea nu este câți cumpărători sunt sau nu sunt, ci că prepararea înghețatei este meseria și pasiunea ei, și că s-ar putea ca Viviane să fie puțin geloasă.

— Da, iar englezii ți-au aranjat bugetul pentru următoarele luni!

Trebuie să recunoască faptul că, la început, Viviane a sprijinit-o mult: a încurajat-o să intre în această afacere cu gelateria, a ajutat-o să găsească localul, să obțină împrumutul de la bancă, să se ocupe de partea de birocrație și toate celelalte. Dar de când activitatea a luat avânt, a început să facă tot mai des glume sarcastice și remarci ultrarealiste, ca și când ar fi încercat să îi demonstreze că a prepara înghețate este un fel de hobby, nu o slujbă adevărată, și că, dacă ar fi vrut să îl considere un loc de muncă, cu siguranță nu se compara, în materie de rezultate, cu centrul ei de masaje posturale frecventat acum de sute de persoane.

— Păi, l-au aranjat măcar pe astăzi, spune Milena, încercând să

rămână fermă pe poziție.

— Da, ce frumos este să trăiești clipa! Viviane își ține acum mâinile pe lângă corp, ca și cum s-ar fi abținut să nu provoace daune, cum ar fi să spargă un ghiveci cu mușcate. Uite ce este, dacă te-ai răzgândit, este mult mai sincer să o spui!

Milena își mușcă buza de jos, deoarece își amintește de vremea în care le plăcea amândurora să trăiască clipa și pentru că nu suportă ideea de a părea nedreaptă față de un proiect comun atât de important. Încă din copilărie, a avut o idee de loialitate inspirată mai degrabă de romane decât de viața reală și a fost dezamăgită de atâtea ori de comportamentele altora, încât își dorește cu disperare să respecte învoielile, să le țină până la capăt. Se duce și o ia pe Viviane de mână și i-o strânge.

— Nu m-am răzgândit.

— Nu?

Viviane o privește cu o licărire numaidecât plină de speranță în ochi, în spatele lentilelor mereu puțin prea pline de amprente.

— Nu! Milena se gândește că se poate ca o intenție bună să predomine asupra oscilațiilor instinctuale, dacă ți-o dorești cu ardoare. Dar poate că este normal să fiu puțin îngrijorată, nu crezi?

— Bineînțeles că este normal! Viviane o îmbrățișează cu entuziasm și o strânge cu mâinile ei puternice. E cel mai normal lucru din lume, *ma poulette'.*

Milena simte o ușurare intensă pentru că a reușit să dizolve, din câteva cuvinte și gesturi, o dezamăgire aparent iremediabilă: i se pare un fel de miracol al comunicării interpersonale.

Viviane o sărută pe frunte, pe obraji, pe nas, pe buze, pe bărbie, pe ochi.

— Este un lucru pe care îl facem întru totul împreună, *ma poulettel* Te voi sprijini la fiecare pas, o să vezi! Va fi foarte frumos pentru amândouă! Va fi incredibil!

— Bine.

Milena își șterge lacrimile care i s-au strâns pe gene, apoi își

șterge nasul cu dosul mâinii. Fără să vrea, se gândește la felul în care timpul schimbă percepția asupra oricărui lucru: *ma poulette,* de exemplu, i s-a părut mult timp o poreclă amuzantă și drăgăstoasă, dar acum o stânjenește. (Și îi amintește că motivul principal pentru care cineva crește o găină este pentru că face ouă.)

Intră amândouă în casă, zâmbind. Milena urcă scara interioară și se duce să se spele pe mâini și să își schimbe cămașa; când coboară din nou, Viviane este lihnită de foame, așa că îi pregătește rapid o omletă cu brânză și o salată cu nuci.

Opt

Când stă la Les Vieux Oliviers, Nick petrece ore întregi plimbându-se pe jos sau călare pe pajiștile și prin pădurile de pe moșie sau închis în biroul lui o mare parte din zi. Nu că Aileen nu și-ar da seama, sau că nu i-ar atrage atenția asupra acestui lucru, mai mult sau mai puțin supărată, în funcție de circumstanțe, ca și cum i s-ar fi luat ceva la care ar fi fost îndreptățită. El îi răspunde de obicei că are nevoie să se simtă liber să facă ce vrea, ba chiar să *nu* facă absolut nimic, fără interferențe din partea altcuiva.

— *Interferențe?*

Aileen zâmbește în colțul gurii, prefăcându-se șocată, clatină ușor din cap. Este un subiect care și în relațiile anterioare a generat lamentații și acuze nesfârșite, tentative de invazie, confruntări, evadări. În cazul lui Aileen, problema capătă mai multă importanță aici decât la Londra, pentru că în Londra viețile lor sunt în mare parte independente, sau cel puțin așa au fost până acum: fiecare cu casa lui, cu angajamentele lui, cu timpul lui. De fapt, se întâlnesc seara dacă sunt amândoi în oraș și aproape de fiecare dată ca să iasă în oraș; nu e ca și cum, în toți acești ani, ar fi trebuit să se adapteze reciproc la cine știe ce rutină domestică. Aileen merge cu reticență în Sussex, deoarece spune că i se pare că dă buzna în viața lui de când era cu prima soție: o deranjează să vadă camerele băieților, în care încă sunt jucăriile de când aceștia erau mici, o deranjează trandafirii și azaleele plantate de Hoshiko. Drept urmare, și el trece acum rareori pe

acolo, doar cât să schimbe două vorbe cu Roman, îngrijitorul, să verifice că locul nu este lăsat în paragină, și să se întristeze puțin. Același lucru este valabil și pentru St. Barths, unde sfârșesc de fiecare dată prin a petrece zile încordate, chiar mai rele decât dacă ar fi stat la hotel. Cât despre Manchester, Aileen susține că se simte ca o străină în cercul restrâns de rude, prieteni și foste iubite de-ale lui, chiar dacă toți își dau silința, de ani buni și în toate modurile posibile, să o facă să se simtă ca acasă.

Prin urmare, Les Vieux Oliviers este, pentru moment, singurul loc în care au încercat să coexiste mai mult de câteva săptămâni la rând, ceea ce face din el un fel de laborator experimental. Aileen a investit toată energia ei incredibilă în transformarea lui: a pus să fie scoase și adăugate plante în grădină, să fie mutate garduri vii, să fie schimbată forma piscinei, să fie dărâmați diverși pereți interiori, să fie schimbate ferestrele, să fie vopsite în alb grinzile acoperișului. Decorul provensal care îi plăcea atât de mult lui Marie, a doua soție a lui Nick, a dispărut acum, mai puțin două fotolii, un divan și un covoraș pe care a reușit să le salveze mutându-le în birou și în căsuța din pădure. Noul stil este un amestec de înaltă tehnologie, artă minimalistă și design din anii ’60: interesant, chiar dacă mult mai puțin comod și mult mai puțin liniștitor ca acela de dinainte. Și, probabil, procesul de transformare continuă nu se va sfârși niciodată: din când în când, Aileen îl sună din cine știe ce parte a lumii, entuziasmată, ca să îi spună că a găsit o masă din sticlă și oțel de Philippe Starck, perfectă pentru sufragerie, o sculptură de Tina Paloma, ce pare făcută întocmai pentru holul de la intrare, un tablou de Hans Herrmann, care s-ar potrivi de minune pe coridor. El o lasă în pace pentru că are încredere în ochiul ei format, pentru că apreciază ideea de a face investiții creative în viața lor comună și pentru că se simte ușurat când ea își canalizează energia mai degrabă asupra *recipientelor* relației lor decât asupra relației în sine. Adevărul este că se întâmplă foarte rar să o vadă mai mult de zece minute întinsă într-un hamac, odihnindu-se sau stând liniștită și citind o

carte: are o nevoie constantă de-a se mișca dintr-un punct în altul pe picioarele ei încordate, să telefoneze, să organizeze teleconferințe, să adune informații, să discute idei, să solicite răspunsuri, să exploreze posibilități, să explice, să comunice, să insiste. Pe de altă parte, când a cunoscut-o, oare dinamismul ei mintal și fizic nu l-a impresionat la fel de mult ca atenția ei extraordinară? Ce-i drept, atunci fusese un dinamism mai puțin focalizat, aproape ingenuu, înainte să se accentueze cu fiecare

succes, până a devenit de neoprit și inepuizabil, așa cum este acum.

Se aud bătăi în ușă. Cum stătea întins pe vechiul divan provensal, Nick tresare de parcă ar fi atacat.

— Ce este?!

— *Viens manger, Nick!*[1] se aude, prin lemnul gros al ușii, vocea doamnei Jeanne încărcată de o îngrijorare maternă.

— *Okay, merci!*

Nick așază chitara acustică înapoi pe suport, mai trage o dată lung din iarba lui Wally, apoi stinge jointul în scrumieră; se gândește că ar fi fericit dacă ar reuși să îi evite pe ceilalți și să mănânce ceva de unul singur, în bucătărie.

Străbate coridorul cât mai tiptil posibil, dar când își face apariția în spațiul vast din sufrageria-sală de mese, sunt toți acolo, așezați la masa lungă din lemn de nuc: Aileen, Tricia, Maggie, Tom, asistentul cum-îl-cheamă, cvartetul de la *Star Life,* Wally, Kimberly, Aldino, Damian Baumann, Christie Swoonie, Marguerite și Hugo Bertrand. Sunt ca un fel de *comitet,* la masa aia nenorocită.

— Oh, pe cine vedem din nou! Aileen se preface surprinsă și toți ceilalți se întorc și îl privesc. Credeam că te-ai hotărât să rămâi baricadat acolo, înăuntru, pe termen nedeterminat.

— Nu eram baricadat.

Nick se așază în dreapta lui Aldino, care, jenat, își vâră în gură o bucată de pâine cu unt cât jumătate din palma lui. Se gândește că, de

fapt, Aileen are dreptate: chiar *se baricadase* în birou. Dar a facut-o pentru că este sub asediu în oricare alt loc din casă: este de ajuns să se uite la toate aceste guri și mâini care se mișcă, la toate aceste atitudini care se manifestă fără oprire.

Nici măcar Wally și Kimberly nu par foarte bucuroși de companie, dar din cele mai urâte motive: Wally deoarece, în afară de Aileen și Christie Swoonie (care îl detestă), nu prea sunt alte femei atrăgătoare pe care să le soarbă din privirile sale morbide,

Kimberly pentru că, în afară de stăpânii casei, Christie și cei doi Bertrand, încă nu sunt prezente suficiente persoane bogate și celebre încât să îi stimuleze atenția. De fapt, continuă să își treacă degetul arătător peste ecranul celularului ei uriaș, sprijinindu-se pe cot și antebraț: privire apatică, linii de creion pentru ochi mult prea pronunțate, păr ondulat și aranjat cu forța, pometi pompați, buze ca niște bărci pneumatice, bluză desfăcută, ca să își afișeze țâțele susținute de sutienul cu push-up, colier din perle uriașe pe care i l-a făcut cadou soțiorul ei ca să-i ierte cine știe ce năzbâtie. Numai Wally Thompson se putea însura cu o femeie atât de găunoasă și de vulgară care, la momentul căsătoriei, corespundea întru totul celor mai sordide fantezii erotice adolescentine ale lui.

— Mi-a zis Wally că mâine-dimineață ne duci să facem o plimbare călare?

Cu siguranță Kimberly este convinsă că vocea ei semișoptită și tărăgănată este sexy, la fel și indolența cu care își mișcă pleoapele și capul.

— Eh, să vedem.

Nick nu vrea câtuși de puțin să își ia angajamente definitive față de cei doi, pentru că îl enervează deja în suficientă măsură faptul că aceștia se află în casa lui și pentru că, la urma urmei, încă speră ca vreo catastrofă să distrugă totul, de azi pe mâine.

Nici Aileen nu îi suportă pe Wally și pe Kimberly, dar când a fost vorba să hotărască pe cine să cazeze aici și pe cine prin hotelurile, vilele și casele din sat, a fost de acord că soții Thompson ar fi fost mai nemulțumiți ca oricine în cazul unei cazări externe. Așa că iată-i încâlcindu-se constant printre picioarele lor timp de patru zile; lucru care, în imaginea de ansamblu, nici măcar nu este cel mai rău.

Redactoarea-șefa de la *Star Life* continuă să îi studieze pe ceilalți musafiri de la masă, schimbă câteva vorbe și priviri rapide cu membrii echipei ei; chiar dacă au convenit să nu fotografieze și să nu filmeze la masă înainte de ziua de sâmbătă, este evident că memorează fiecare detaliu cât de mic, ca să îl folosească apoi într-

o notă voyeuristă în articolul lung, de prima pagină, pe care îl vor realiza.

Sosește doamna Jeanne, împreună cu ospătărița tânără și puțin înfricoșată pe care o cheamă Didiane, care împinge un cărucior cu o oală mare din lut, în care se află legendarul rizoto cu anghinare al doamnei Jeanne. Femeile o așază pe masă fără prea multă pompă, iar doamna Jeanne afundă polonicul în ea.

— Nick.

Îi face semn să îi dea primul farfuria. Nu că nu ar cunoaște regulile de etichetă, ci vrea să sublinieze faptul că pentru ea nu există dubii referitor la cine este cea mai importantă persoană de aici, în pofida etichetei și formalităților.

— *Merci, Jeanne. Vous pouvez le laisser ici.*[16]

Aileen îi face un semn scurt, dar ferm, ca nu cumva musafirii să aibă impresia că nu are niciun control asupra acestei femei. La început, a încercat cu o oarecare insistență să îl convingă pe Nick să o concedieze, explicându-i că pe același salariu ar fi putut găsi pe cineva mai în temă cu exigențele lor dietetice și mai la curent cu tendințele gastronomiei contemporane, precum și capabil să comunice în engleză cu musafirii lor și să acorde o minimă atenție etichetei. Nick a trebuit să recurgă la o împotrivire feroce ca să o apere, spunând chiar că în lipsa doamnei Jeanne nu avea să mai pună piciorul în această casă. Chestiunea a rămas mai degrabă într-o stare latentă decât rezolvată; încă nu s-a întâmplat să o vadă pe Aileen dându-se bătută când vine vorba despre o chestiune de principiu.

Doamna Jeanne continuă ca și când nici nu ar fi auzit-o: umple farfuria stăpânului casei, pe cea a lui Aileen, apoi pe celelalte. Ultima este Kimberly, dar doar după ce o privește răutăcios, până când, devenind brusc conștientă de sine, aceasta se hotărăște să lase din mână celularul și îl așază pe masă cu mâna ei porcească, având unghiile date cu lac alb, însă fără să își mute privirea de la ecran.

[16] îți mulțumesc, Jeanne. Poți să-l lași aici, (in limba franceză în original) (n.red.)

Când doamna Jeanne iese, urmată de Didiane, Aileen îi privește pe Tom Harlan și pe redactoarea-șefa de la *Star Life:* își dă ochii peste cap, stârnind mici hohote de râs.

— Ce s-a întâmplat? Întreabă Nick, prefacându-se că nu și-a dat seama de sfidarea silențioasă ce tocmai a avut loc.

— Nimic, nimic.

Aileen face din nou schimb de priviri ironice cu vecinii ei de masă, după care înfige cu grijă furculița în rizoto, ca și când ar fi fost sigură că avea să găsească în el cine știe ce surpriză neplăcută.

Trei sticle de Côtes de Provence sunt date din mână în mână, dar nimeni nu bea cu adevărat, poate din cauza prezenței jurnaliștilor, poate anticipând excesele ce vor avea loc în următoarele câteva zile sau poate pentru că nu este o atmosferă foarte destinsă. Wally este singurul care, imediat ce își termină ginul tonic pe care l-a adus la masă, dă pe gât un pahar cu vin din câteva înghițituri și își umple rapid un altul; chicotește, o privește lasciv pe Christie Swoonie și mormăie ceva spre Kimberly, care îi înfige unghiile în încheietura mâinii.

Rizotoul este extraordinar de bun, ca tot ce gătește doamna Jeanne. Nick a urmărit încântat de mai multe ori prepararea lui: frunzele de anghinare exterioare se rup și se pun la fiert până se obține o zeamă verde și aromată; părțile interne se curăță bine de extremitățile înțepătoare și de ațe și apoi se taie felii subțiri și se sotează ușor într-o tigaie cu usturoi și ulei de măsline, înainte să fie adăugate în orezul din oala de lut și stropite de câteva ori cu vin alb și apoi cu câteva polonice din zeama verde și amestecate cu răbdare până când, la sfârșit, se adaugă unt și parmezan ras pentru o textură cremoasă. Rezultatul este aproape de perfecțiune, atât pe cât se poate ajunge cu un rizoto cu anghinare: aroma dulce-amară atât de intensă și de pură, consistența delicios de cremoasă care lasă însă orice bucățică și bob ușor de recunoscut în mod individual de către limbă. La ani-lumină distanță de tot rizotoul cu anghinare decolorat și dur pe care s-a întâmplat să-l

mănânce în așa-zisele cele mai bune restaurante din lume. Uneori îl surprinde că a învățat să aprecieze astfel de nuanțe; a fost o călătorie remarcabilă, de la gătitul în grabă și nepăsător al mamei lui, doar pentru supraviețuire, până aici. (își amintește foarte bine cele trei bucăți de ficat aruncate întro tigaie cu puțină sare, fără urmă de unt, ulei, vreo frunză aromată sau orice altceva, ca mai apoi să fie mutate pe farfurii, micșorate și arse. „Haideți să mâncăm, băieți.")

Cei prezenți la masă se împart în persoane care mănâncă de plăcere, cum ar fi Aldino, Tom Harlan, asistentul lui, Maggie, Hugo Bertrand, fotograful și cameramanul de la *Star Life,* și persoane care abia dacă se ating de farfuriile lor, cum ar fi Tricia, care este anorexică, Christie, care ține la silueta ei mai mult ca la orice altceva pe lume, redactoarea-șefă, care este evident că are probleme cu greutatea și se forțează să se controleze, jurnalista, care încearcă să o imite din servilism, Wally, care oricum a băut deja prea mult, ba chiar continuă să bea, și Kimberly, care probabil că s-a umflat deja cu porcării și acum doar ciugulește.

Aileen ia cantități mici de rizoto pe vârful furculiței, le pune pe limbă și își mișcă foarte delicat maxilarul, stând dreaptă în scaun. Nu e genul care să dea năvală la mâncare; poate rezista zile întregi doar cu niște shake-uri de fructe, bomboane fără zahăr și litri întregi de apă. Faptul că mănâncă puțin este una dintre manifestările caracterului ei, cum este și faptul că doarme puțin: poate dormi la comandă (cu ajutorul unei pilule), dar apoi în toiul nopții se învârte ca un titirez: aprinde veioza frontală ca să citească, verifică celularul, să vadă dacă a primit vreun mesaj important, se dă jos din pat ca să se ducă la WC, se întoarce în pat, lovește, trage pilota pe partea ei. Chiar și atunci când doarme, ai mereu impresia că o mișcare bruscă este iminentă, pregătită să te ia prin surprindere imediat ce te relaxezi. Să împartă patul cu ea este ca un fel de luptă continuă, un exercițiu de îngăduință cu care Nick încă nu s-a obișnuit. Odată i-a și spus-o, în cel mai amuzant mod ce i-a venit în minte, ca să bagatelizeze chestiunea,

dar ei nu i s-a părut deloc amuzant, i-a răspuns că, dacă îl deranjează așa de tare, poate că ar fi trebuit să se gândească la două dormitoare separate. El s-a întrebat dacă să profite de ocazie și să îi răspundă numaidecât că era de acofd, dar știa că ea avea să o interpreteze drept sfârșitul definitiv al etapei romantice a relației lor. Își amintise și de părinții lui, care hotărâseră să doarmă în camere separate și, după mai puțin de un an, tatăl lui plecase de acasă. Drept care s-a gândit că poate un minimum de adaptare este esențial dacă vor să locuiască împreună. Dar adevărul este că alături de cea de-a doua soție a lui dormea foarte bine, fără să fie nevoie să se adapteze la nimic; cel puțin din punctul acesta de vedere schimbarea nu a fost foarte avantajoasă.

— *Alors? C'est bon?*[1]

Doamna Jeanne își face din nou apariția în sala de mese, să verifice dacă le place rizotoul ei.

— *Cest grand?*

Nick îi zâmbește recunoscător, dar îi displace profund că este nevoit să împartă un dar atât de aparte cu oameni care nu îl pot aprecia pe deplin.

— Îhîmmm.

Măcar Aldino geme satisfăcut; Tom Harlan încuviințează, dar fără să spună prea multe cuvinte; asistentul lui slab și palid înfulecă încă o îmbucătură, ca și când s-ar teme că îi vor lua farfuria. [17] [18]

Aileen, în schimb, continuă să înfigă vârful furculiței în rizoto, tară să comenteze; ridică o frunză de anghinare, o mestecă cu trudă, le povestește din nou soților Bertrand despre expediția fotografică de azi-dimineață, afișând un dispreț ostentativ față de capodopera doamnei Jeanne.

În realitate, doamna Jeanne nu este deloc intruzivă: se mulțumește să trăiască necontestată în regatul ei din bucătărie, ieșind doar pentru a servi mâncarea și pentru a strânge farfuriile. Are un

---

[17] Ei? E bun? (în limba franceză în original) (n.red.)

[18] E uluitor! (în limba franceză în original) (n.red.)

simț al timpului perfect; nu vine nici măcar cu un minut prea devreme sau prea târziu, iar în gesturile ei nu este niciodată vreo urmă de grabă sau de lene. Acum, de exemplu, a dispărut din nou, fără ca cineva să își dea seama.

Nick încearcă să se concentreze asupra aromei și consistenței ultimelor îmbucături, dar nu poate să nu observe gesturile bănuitoare ale lui Aileen și cele tărăgănate ale lui Wally, expresia bovină a lui Kimberly, privirea întrebătoare a redactoarei-șefe de la *Star Life.* Se forțează să nu se uite la nimeni, dar ochii îi sunt atrași întruna în dreapta și în stânga și, cu fiecare privire, se simte tot mai exasperat din diverse motive. În cele din urmă, nu mai rezistă și se întoarce spre Wally.

— Nu îți place?

— Anghinarele sunt tari, mormăie Wally cu gura plină, cu o indiferență desăvârșită. Iar orezul nu este suficient de făcut.

Aileen întoarce rapid capul spre redactoarea-șefă de la *Star Life* și zâmbește din nou scurt, ironic; abia aștepta un atac la adresa credibilității doamnei Jeanne.

— Da, așa este.

Kimberly, cu gura ei de broască, face chiar și o grimasă dezgustată, ca și când ar fi consumat de obicei cine știe ce lucruri sublime. Nick încearcă să se gândească la un răspuns sarcastic și poate chiar puțin educativ, dar îl irită prea tare ideea de a sta la masă cu persoane de care nu îi pasă câtuși de puțin sau pe care le detestă, dintre care iese în evidență un basist imbecil și bădăran care, din cauză că a fost târât spre un succes global, s-a convins că deține cine știe ce adevăr. Dintr-odată, gândul că a petrecut decenii întregi prin toată lumea împreună cu el și că acum este aici, alături de soția lui dezgustătoare, i se pare insuportabil: prea mult.

— Ce este? Probabil că Wally, în pofida obtuzității lui, reușește să îi citească ceva în privire, deoarece își încordează mușchii feței într-o expresie cât se poate de neplăcută. Eh?

— Nimic, nimic.

Cu vreo câțiva ani în urmă, probabil că Nick ar fi aruncat cu un pahar de vin în el, sau măcar cu o bucată de pâine; după ce restul trupei ar fi ales de partea cui era și s-ar fi iscat una dintre încăierările acelea în care distrugeau un restaurant sau un hotel și care au devenit parte din cea mai banală mitologie ce îi înconjoară pe membrii trupei Bebonkers. Dar de atunci a muncit foarte mult ca să își înfrâneze cele mai rele instincte: își întoarce doar capul în cealaltă parte, scoțându-i pe soții Thompson din câmpul lui vizual.

Aileen sprijină furculița și o felie de pâine pe rizoto și își împinge la o parte farfuria încă pe jumătate plină. Se întoarce spre el.

— Mâine, la zece, vin Lucien Deleuze și Marissa, împreună cu echipa lor, ca să aducă foișorul și celelalte structuri.

Nick se simte instantaneu încolțit, așa cum se simte de fiecare dată când i se prezintă un orar sau un termen-limită.

— Nu ar putea veni poimâine?

— Bineînțeles că nu. Aileen îl privește cu o uimire prefăcută, clătinând ușor din cap. Poate că nu îți dai seama, dar suntem foarte presați de timp, Nick.

— Ah, bineînțeles, spune el și își așază furculița pe masă, apoi se ridică.

Aileen oscilează între a se simți ofensată sau ușor alarmată.

— Unde te duci?

— Ne vedem mai târziu.

Nick reușește să schițeze un zâmbet, își salută musafirii cu șervetul, după care îl lasă să cadă pe fața de masă.

— Nick!

Aileen încearcă să îl oprească din priviri, dar cu siguranță nu vrea să facă o scenă în fața musafirilor și a echipei *Star Life;* se întoarce spre Hugo Bertrand cel foarte enervant și se preface a fi brusc interesată de ceea ce spune acesta.

Nick iese pe coridor, apoi se furișează în bucătărie.

Doamna Jeanne nici măcar nu este foarte surprinsă să îl vadă acolo, ci doar puțin îngrijorată.

— *Ça va?*[1]

El încuviințează, chiar dacă este foarte încordat: de fapt, aproape pe punctul de a éxploda. Se duce la fereastră, se întoarce, își vâră mâinile în buzunare, le scoate. De-a lungul anilor, a încercat diverse tehnici ca să ajungă la un echilibru interior, de la yoga la shuai jiao, la pictură, dar nu a reușit niciodată să îl atingă: dezechilibrul rămâne mereu acolo, stând la pândă în interiorul lui, așteptând cel mai infim pretext ca să se manifeste. Ce-i drept, este o parte esențială a caracterului lui, *sufletul* cântecelor lui, principala lui sursă de inspirație, motorul care îl împinge. Dacă ar fi reușit să ajungă la o stare de calm permanentă, asta ar fi însemnat noapte bună, Nick, și noapte bună, Bebonkers. Deci?

Doamna Jeanne îi arată spre fundul din lemn de măslin pe care aranjează brânzeturile pe care le va duce la masă după rizoto; nu îi spune nimic, ci comunică unul cu celălalt ca de obicei, fără prea multe cuvinte.

Nick întinde mâna, apucă o bucată de brânză bleu d'Auvergne cu degetele și o mănâncă plimbându-se prin bucătărie. Dar nu îi mai este foame; nu reușește să nu se mai simtă sub asediu și să nu se gândească la faptul că acest asediu avea să se înrăutățească în următoarele zile, din oră în oră.

Doamna Jeanne îl privește rapid de două sau de trei ori, în timp ce nivelează cu un cuțit brânza, și o trimite pe Didiane să strângă

farfuriile și tacâmurile pe cărucior. Își șterge mâinile de șorț, se duce și scoate din congelator un recipient din polistiren alb, îl așază pe masă, dă jos capacul și scoate folia de protecție de sub capac. Ia o lingură și un castron, le pune lângă recipient și îi face un gest în semn de invitație.

Nick clatină din cap, dar se apropie oricum de masă, pentru că nu îi place să îi refuze o ofertă. Prins de capacul din polistiren alb este un bilețel de culoarea paielor, rulat și legat cu fir roșu. Desface nodul și desfășoară biletul. Cu stiloul este scris: „Viața este prea scurtă ca să o irosești îndeplinind visurile altora".

Doamna Jeanne îl privește întrebătoare, deoarece îl vede că s-a

blocat.

Nick nu reușește să se miște sau să spună ceva: îl încearcă cea mai ciudată suprapunere de gânduri și senzații, dintre care iese la iveală amintirea cu tatăl lui citându-le lui, sau fratelui lui, sau mamei lui, sau probabil întregii familii, aceeași frază de Oscar Wilde. De parcă tatăl lui și-ar fi petrecut chiar și numai *cinci minute* din viață îndeplinind visurile oricui altcuiva în afară de el însuși. Dar *el,* în schimb? Într-un fel, cântecele lui au de-a face cu visurile altora, nu se poate nega asta: ating anumite corzi sensibile, creează rezonanțe. Dar de acolo până la a le îndeplini visurile este cale lungă. Iar în viața lui *personală?. Î*nainte? Acum?

Doamna Jeanne continuă să îl privească cu atenție, părând categoric îngrijorată.

El rulează la loc bilețelul și îl vâră în buzunar. Dar a rămas oarecum interzis, luptându-se să iasă din starea aceasta.

Didiane se întoarce împingând căruciorul plin de farfurii și tacâmuri murdare și îl privește și ea puțin ciudat. Pe ușa care se închide pătrund voci și râsete ale persoanelor din sala de mese. Este greu să îți dai seama dacă au visuri, dar pretenții au, cu siguranță. Și încă multe!

Nick ia lingura de pe masă și o înfige încet în partea mai închisă a uneia dintre cele patru culori diferite ale înghețatei; o studiază, o duce la gură, apoi o savurează lent.

JOI

NOUĂ

Milena se gândește că în discuția de ieri cu Viviane avea dreptate măcar într-o privință: sezonul pentru înghețată chiar nu se încheie niciodată. Este suficient să privească în jur în piața aceasta în aer liber din fața bisericii, de proporții reduse pentru că este a doua jumătate a lunii noiembrie, și ideile pentru cele mai splendide înghețate tomnatice îi vin de la sine.

Uite, de exemplu, castanele acestea din Var, care sunt mai mici decât cele din Ardèche și nu sunt la fel de cunoscute, nici nu fac parte din marca DOP: coaja lor subțire are o culoare foarte frumoasă de lemn de mahon, în timp ce Richard, după ce le-a cântărit la standul lui, le varsă în plasa din pânză pe care a adus-o cu ea. Au o aromă delicioasă, păduroasă, de alune, de pâine țărănească, dulce, mângâietoare, ce ar putea fi accentuată cu niște miere de castan produsă din florile acelorași arbori din care provin castanele. Sau de exemplu rodiile de Bargemon, pe care tocmai le-a cumpărat cu două standuri mai în urmă: dintr-o tăietură mică a cojii ca pielea, vânzătorul a scos la iveală boabele de un rubiniu strălucitor strânse la un loc, lucioase, vii, dând pe dinafară de suc dulce-acrișor. Sau de exemplu fructele de kaki pe care Philippe le cultivă lângă Tourrettes și le vinde la un stand aflat puțin mai încolo, în recipiente de câte trei, ca să le protejeze, rotunde și portocalii ca niște sori mici, în zilele acestea care se îndreaptă tot mai mult spre o cromatică în alb și negru. Nu trebuie să te duci departe ca să găsești sugestii minunate, ca să îți vină idei de noi rețete. Dar, pe măsură ce se apropie iarna, toată chestiunea aceasta va deveni și mai interesantă: va trebui să se gândească la arome pe care nu le-a mai experimentat până acum și să caute noi abordări în locul celor tradiționale, cum ar fi ciocolata amăruie sau frișca. Încasările vor fi limitate, ținând cont că în afara weekendului nu va avea aproape niciun client, și chiar și în weekend numărul lor va fi redus; dar, pe de altă parte, dacă nu va fi presată constant de clienți pe care să îi servească la tejghea, va

avea mai mult timp să studieze, să inventeze. Așa este: sfârșitul sezonului pentru înghețată este o banalitate și, ca toate banalitățile, servește doar la a-i liniști pe cei lipsiți de imaginație.

Dar dacă luni va trebui să înceapă povestea cu stimularea hormonală la centrul Plamondon, cu tot ce va urma după aceea, timpul și spațiul mintal rămas ca să se ocupe de înghețatele de toamnă și de iarnă se vor reduce foarte mult, cu siguranță. Și va fi și mai rău cu înghețatele de primăvară și cu cele de vară; ca să nu mai vorbim de cele de toamnă și de iarnă de anul viitor. Va fi prinsă pe de-a întregul cu alăptatul, schimbatul scutecelor și pregătirea mâncării pentru copil, care să nu fie înghețată. Va reuși să aloce muncii doar fragmente din zilele ei, și asta dacă totul va merge bine; poate că va fi constrânsă să lase aproape totul în seama lui Guadalupe, să simplifice rețetele, să renunțe la cercetare și la experimente. Doar ideea în sine o face să amețească și aproape că se împleticește în timp ce trece pe lângă standul lui Marianne și al lui Richard, care în fiecare joi vin până aici de la Luberon, cu brânzeturile lor de capră.

Se întreabă dacă unul dintre motivele pentru care Viviane insistă atât de mult pe ideea de a avea un copil nu este cumva faptul că, în realitate, nu se bucură deloc să o vadă atât de absorbită de înghețatele ei. Poate că la început i s-a părut o muncă simplă și un mod bun de a o ține ocupată; nu și-a imaginat că avea să se implice în asta cu atâta pasiune. Își amintește foarte bine când a început să obțină primele rezultate cu adevărat bune și să găsească primii clienți care chiar le apreciau și și-a dat seama că se afla abia la începutul unei călătorii. În seara aceea îi povestise lui Viviane, ca să împărtășească cu ea entuziasmul. Viviane o ascultase, după care îi zâmbise așa cum i-ai zâmbi unei copile foarte însuflețite, și îi spusese: „*Ma poulette,* la urma urmei, o înghețată este o înghețată. Dacă îți pică bine, este de ajuns". Încercase să argumenteze că, în cazul acela, și masajul postural este doar un *masaj,* nimic în plus; că nu ar fi nevoie să se străduiască atât ca să îl perfecționeze sau, mai mult, ca să vrea să

scrie o carte despre el, cu atâtea premise generale, explicații anatomice, ilustrații și fotografii de calitate și toate celelalte. Viviane s-a simțit jignită, ca și când cele două activități nu ar fi fost câtuși de puțin comparabile, ca și când ar fi fost la fel de diferite precum o slujbă de un hobby. Poate pentru că a început să facă masaje posturale cu mult înainte să înceapă ea să prepare înghețate, poate pentru că masajele i se par o necesitate și înghețatele un moft; poate pentru că ea câștigă categoric mai mult și mult mai constant. Dar iată-le jucând din nou rolurile pe care și le-au asumat, aproape fără să își dea seama: visătoarea și pragmatica, cea care urmărește nuanțele impalpabile ale aromelor și cea care aduce pâinea în casă.

Cert este că, de la un moment dat, sprijinul moral oferit de Viviane s-a redus și a continuat să scadă, până a devenit un fel de împotrivire surdă, compusă din îndoieli, critici, obiecții, lamentații mai mult sau mai puțin explicite. A început să o acuze pe un ton tot mai puțin glumeț că pierde prea mult timp studiind și perfecționând rețete, că cheltuiește prea mult pe ingrediente, că produce prea puțină înghețată când cererea este mare și prea multă când cererea este redusă. Și să se plângă de program, de faptul că se întoarce acasă seara târziu, că știe că, atunci când nu e la gelaterie, citește cine știe ce carte la bibliotecă sau face cercetări pe internet. Apoi i-a venit ideea de a avea un copil. Este greu de imaginat că aceste două lucruri nu ar fi legate. Chiar sunt. În cazul acesta, din ce a izvorât oare cu adevărat ideea de a avea un copil? Dintr-un val de iubire? Din nevoia de a face planuri pe termen lung sau foarte lung? Din dorința de a crea o legătură dificil de distrus? Din teama de a o vedea scăpându-i printre degete, târâtă de pasiunea pentru înghețată, sau de vreo altă pasiune încă necunoscută?

Un alt fapt indiscutabil este că Viviane a dat dovadă de o ostilitate tot mai mare față de pasiunea ei pentru dansurile populare. Și în cazul lor, la început a amuzat-o că voia să participe la întâlnirile de dans din Callian de vineri seara, spunea că i se părea

un mod frumos de a-și manifesta caracterul sociabil și exuberanța ei fizică. Odată a însoțit-o și chiar s-a implicat și într-un dans breton, iar pe drum spre casă i-a spus că i-a plăcut mult să o vadă dansând așa bine, că era mândră de ea. Ulterior însă, și-a schimbat atitudinea, până a ajuns să se manifeste prin tachinări și scurte fraze provocatoare aproape în fiecare dimineață de vineri, la micul dejun. „Dar chiar trebuie să te duci să dansezi și în seara asta?“; „Nu te-ai săturat de atâtea piruete?"; „Să știi că nu *moare* nimeni dacă lipsești și tu o dată.“ Poate că o irită ideea că pentru ea dansul reprezintă o distracție și un angajament în același timp, poate că o deranjează loialitatea ei față de celelalte persoane care se întâlnesc în fiecare săptămână în sala de la subsolul vechii primării. Cert este că se plânge tot mai des că trebuie să ia cina singură după o zi obositoare de muncă, în timp ce ea e prin oraș, țopăind ca un greier în ritmul muzicii, ca și când nu ar fi de ajuns lunile de vară în care, oricum, se întoarce târziu acasă.

Este adevărat că în iunie, iulie și august ține gelateria deschisă până la zece seara și apoi trebuie să facă ordine, să pună totul la loc în laborator și în magazin, împreună cu Guadalupe, și cu greu reușește să tragă grilajul metalic înainte de ora unsprezece. Dar este slujba ei, nu un hobby sau un capriciu. Și chiar dacă în lunile acelea dă fuga acasă în fiecare după-amiază ca să pregătească o cină frumoasă și numai gata să fie reîncălzită, când ajunge seara acasă, o găsește în mod invariabil pe Viviane îmbufnată, pregătită să împroaște cu acuzații devastatoare: casa goală, tristețea serilor solitare din fața televizorului, nimeni cu care să vorbească. Așa că oboselii i se adaugă nemulțumirea și efortul de-a se preface că nu s-a întâmplat nimic, chiar dacă îi vine să plângă. Dar în cazul dansurilor este și mai rău, pentru că Viviane o consideră o joacă inutilă și infantilă de care ar putea foarte bine să se lipsească dacă ar vrea să se ocupe ceva mai mult de relația lor (care seara ar consta, în mare, din a sta întinse pe divan, pe jumătate ațipite, uitându-se la televizor). Până acum a rezistat, pentru că dansul este prea important pentru echilibrul ei și ține la persoanele cu

care dansează, dar cu siguranță că în fiecare zi de vineri sfârșește prin a se simți îngrozitor de vinovată, înainte, în timpul și după dansuri, când se grăbește să se întoarcă acasă, știind deja că o va găsi pe Viviane făcând pe victima. Vorbind cu celelalte femei din grupul de dans, a înțeles că situația ei nu este deloc excepțională: aproape toți logodnicii sau soții detestă ideea că, într-o seară din săptămână, ele vor să se dedice polcii, mazurcii, valsului și gigăi, dansurilor scoțiene și contradansurilor, gavotei, bourrée-ului și „horelor"

Dar tocmai asta este ideea: cum se face că în relația ei cu Viviane, care la început a fost de mii de ori mai liberă decât cele pe care le avusese cu bărbații, nu numai că au sfârșit prin a recrea roluri, ci niște roluri atât de *convenționale?* De ce Dumnezeule trebuie să existe și între ele o parte ușoară și una apăsătoare, una care vrea să se deschidă și una care vrea să se închidă, una care are nevoie de spațiu și cealaltă care își dorește controlul?! Cum se poate ca gelozia și simțul de posesie să fi pus stăpânire pe relația lor aproape la fel cum s-a întâmplat cu Roberto și cu ceilalți dinaintea lui? Este vina ei, a lui Viviane, a amândurora, a nevoii de siguranță care cuprinde strâns orice cuplu? Este oare inevitabil ca, mai devreme sau mai târziu, între două persoane care sunt împreună să apară un conflict de aspirații și cereri, indiferent de sexul lor?

Milena se întoarce la gelaterie, cu plasele ei de cumpărături. Guadalupe îi deschide ușa, iar ea se duce și așază totul pe masa din laborator. Guadalupe o ajută să scoată castanele, nucile, fructele de kaki și rodiile. În scurt timp, sunt ocupate amândouă să curețe, să taie, să umple recipientele din inox pentru primii pași ce vor duce la niște înghețate de toamnă delicioase, în pofida faptului că sezonul pentru înghețată cică s-ar fi încheiat.

ZECE

Nick nu s-a priceput niciodată să aștepte; într-adevăr, se poate spune liniștit că lipsa răbdării este una dintre trăsăturile lui de caracter dominante. Nu în sensul de nerăbdare de-a merge, de-a face sau de-a avea, ci în sensul că nu este dispus să rămână la mila timpului altora, a procedurilor tehnice, a practicilor birocratice, a deciziilor de afaceri, a schimbărilor climatice. Indiferent că este vorba despre a face rost de o mașină de la mecanic, de un pașaport de la consulat, de o chitară de la lutier, de un mix final de la sunetist sau de data de lansare a noului album de către casa de discuri, i se întâmplă uneori să devină agresiv dacă aceștia încearcă să îl țină în așteptare. Este valabil pentru lucrurile care îl interesează, evident; lucrurile care îl enervează sau care necesită eforturi mintale le-ar putea amâna la nesfârșit, le-ar putea alunga în starea de gând eliptic care își face scurt apariția, după care dispare din nou (și apoi, evident, apare iarăși).

În orice caz, acum a alergat zece kilometri pe pajiștile moșiei, a petrecut trei sferturi de oră în sala de sport, a făcut un duș energic, a mâncat un mic dejun copios din suc de portocale, fulgi de ovăz, pâine și brânză și o omletă delicioasă făcută de doamna Jeanne, nici prea uscată, nici prea pufoasă, și tot este prea devreme ca să se ducă la aerodrom. Poate doar să stea în biroul lui, cu ușa încuiată de trei ori, cântând la pian un boogie-woogie ritmat, bătând tempoul cu piciorul drept, sperând să nu vină nimeni să-l întrerupă din starea lui de însuflețire ca să-i ceară cine știe ce.

Când s-a săturat de boogie și încep să îl doară vârfurile degetelor de la furia cu care a lovit clapele, se dedică unei variații lente pe o temă în Mi bemol, ce i-a venit în minte cu doar câteva zile în urmă. Este o succesiune de acorduri destul de normală, fără intuiții armonice copleșitoare, dar știe deja că în interiorul ei se află un cântec. Este greu de explicat cum de știe. *Știe.* Uneori cânți săptămâni (sau luni) întregi fără să rămâi cu ceva semnificativ, apoi, la

un moment dat, îți vine în minte o secvență care nu se dizolvă ca și celelalte, ci revine, ca o idee fixă, cu atmosfera ei, cu umbrele și ecourile ei. Nu este un lucru pe care îl poți programa, ci se întâmplă pur și simplu (sau nu se întâmplă). Poți doar să intri într-o stare de sintonie, să asculți semnalele și, când sosesc, să le urmezi, așa cum ai urma o cărare printr-o junglă; doar că această cărare se formează în timp ce mergi pe ea, pas cu pas. Nu te ajută să îți verifici busola, nici să studiezi harta, nici să alegi itinerarele: itinerarul este chiar acolo, sub picioarele tale.

Sau cel puțin asta i se întâmplă lui, care nu știe nici să citească, nici să scrie muzică și care, cu siguranță, nu a studiat niciodată cum să fie compozitor. Nu are nici cea mai vagă idee despre cum au compus Bach, Mozart sau Beethoven: se prea poate ca ei să fi văzut cu o limpezime panoramică desăvârșită traseele pe care voiau să le urmeze, să fi privit jungla dintr-un avion mintal. El, în schimb, este afundat în junglă, cu frunze, ramuri, trunchiuri și tot felul de lujeri în jurul lui, care se înalță la câteva zeci de metri deasupra lui; nu reușește să deslușească nicio cărare până când aceasta nu se deschide în fața lui. Acordurile i se arată unul câte unul și, după o vreme, i se înfățișează melodia, iar mai apoi îi vin cuvintele, sau cel puțin cuvintele-cheie, dacă nu chiar toate. Doar în punctul acela poate încerca să elimine deviațiile inutile, pauzele și retragerile, dar ținând mereu cărarea, așa cum s-a manifestat aceasta, fără să încerce să o facă să își schimbe direcția. Este un fel de respect mai degrabă instinctual, decât rațional, care izvorăște din conștientizarea faptului că orice încercare de a modifica traseul nu ar funcționa, deoarece acum cărarea este deja *acolo.* Iată partea cea mai dificil de explicat: faptul că înainte nu exista un cântec, iar apoi este ca și cum ar fi existat dințotdeauna, ca și cum s-ar fi scris singur. Bineînțeles, asta nu înseamnă că nu a necesitat eforturi, deoarece înainte de a descoperi orice cărare este indispensabil *să creezi jungla-,* și apoi trebuie să acorzi o atenție infinită fiecărui pas, să depui eforturi milimetrice ca să intuiești și să urmărești, să cotești corect la fiecare bifurcație, să

eviți să sfârșești printre canibali sau în nisipurile mișcătoare. Așa i s-a întâmplat mereu și, din câte știe el, la fel pățesc și alții. Este valabil pentru toate cântecele, nu doar pentru cele frumoase: chiar și cele urâte nu au existat la început, iar de la un punct încolo a fost ca și cum ar fi existat dintotdeauna. Dacă se gândește mai bine, adevărata problemă nu este să explice cum se manifestă cântecele, ci *de unde vin.* A renunțat de ceva vreme să mai încerce. Nu are nici cea mai mică idee unde se află cântecele lui înainte ca el să se așeze la un pian, sau să ia în mână o chitară și din mâinile lui să înceapă să se înfiripe ceva surprinzător.

Un alt lucru destul de ciudat este că frumusețea unui cântec poate fi și independentă de calitățile intelectuale sau morale ale celui care îl compune. Cunoaște cel puțin trei sau patru colegi de breaslă insensibili din punct de vedere emoțional, opaci intelectual și compromiși artistic cărora li s-a întâmplat să scrie niște cântece incredibile, care au atins inima a milioane de persoane. E ca și cum s-ar fi manifestat în pofida lor, ca și cum i-ar fi străbătut pur și simplu. Dar chiar și el, care speră că nu este nici insensibil, nici opac, nici compromis, își amintește foarte bine uimirea profundă de când a ieșit la iveală *Refound,* pe când zăngănea la chitară într-o zi mohorâtă din East Sussex. Secvența de acorduri și melodia i s-au arătat dintr-odată, ca și când o forță luminoasă a universului i le-ar fi suflat la ureche în timp ce se afla într-o stare de recepție perfectă, fără vreo intenție, fără să se concentreze pe un scop anume. Imediat după aceea i-au venit cuvintele, conectate în mod miraculos cu muzica, izvorând cu aceeași naturalețe uluitoare. Nu a avut pe ce să înregistreze, așa că a continuat să îl cânte la instrument și cu vocea vreo două sau trei ore încontinuu, ca să alunge teama că l-ar putea uita. După care a fost ca și cum *Refound* existase dintotdeauna; dintotdeauna.

Când l-a cântat și celorlalți membri ai trupei Bebonkers în studioul de înregistrare din Londra, le-a urmărit expresiile, așteptându-se să îi audă spunând: „Dar nu l-ai scris tu! L-ai copiat cuvânt cu cuvânt după ăstălalt!" în schimb, s-au holbat toți trei la

el, destul de uluiți, pentru că era imposibil de negat că era un cântec foarte frumos, de genul celor care îți vin poate o dată la zece ani dacă ești foarte bun și norocos, sau chiar niciodată. Dar au rămas oricum cu incertitudinea că într-adevăr îl compusese el; a trebuit să se ducă să îl întrebe pe John Wilcox, omul cu cea mai vastă cultură muzicală pe care îl cunoaște, genul acela care îți poate scrie o secțiune pentru un corn englez în zece minute sau un întreg aranjament pentru o orchestră simfonică într-o după-amiază. Îi pusese caseta, îngrozit că avea să stingă casetofonul după doar câteva note, să audă că exista un cântec tradițional irlandez, sau scoțian, sau poate chiar napolitan cu aceeași identitate melodică. Dar John ascultase cântecul până la sfârșit, după care clătinase din cap și zâmbise, privindu-1 conștient de ceea ce tocmai se întâmplase. „Este al *tău,* Nick.“

Dintre colegii lui, unii (puțini) au fost străbătuți de un singur cântec măreț, alții (foarte puțini) au reușit să se lase străbătuți de mai multe, în diverse etape ale vieții lor, ca pescarii care prind mulți pești, în timp ce alții doar stau acolo, pe malul apei, cu undița în mână, sperând la un miracol care nu se întâmplă niciodată. Metoda și disciplina sunt indispensabile, dar cu siguranță nu sunt suficiente. Și nu există cunoștințe teoretice sau studii care să îți poată garanta ceva: câte cântece mărețe au fost scrise de absolvenți de conservator și câte de oameni care nu știu să citească sau să scrie muzică, așa ca el? Procentajele sunt incredibil de nefavorabile bsolvenților, din păcate pentru ei. Un cântec foarte frumos este n *dar,* un dar pe care nu îl poți apuca de unul singur, ci care ți se ăruiește. Dar ideea este cine îți dă acest dar? Și apoi, cum îl păsrezi? Sau cum îl poți recupera dacă l-ai pierdut? Trebuie să te recipiți într-o stare de lipsă, de nefericire, de disperare? Pentru că u există nicio umbră de îndoială că melodiile triste sunt mai frumoase decât cele vesele și că puținele cântece vesele frumoase sunt raversate oricum de o nervură de tristețe.

Adevărul este că nu există o modalitate de-a obține un cântec

rumos, așa cum Aileen reușește să își producă creațiile din piele egetală după ce a învățat tehnicile de tăiere și coasere și după ce a tudiat lucrările marilor stiliști și a analizat costurile, după ce a efecuat cercetări de piață și a format o echipă de persoane dotate și ompetente. Dacă încerci să scoți un cântec așa, vei rămâne cu un nsamblu de elemente sonore deja auzite; la radio și pe internet e lin de ele, și sunt oameni care câștigă o grămadă de bani așa, clar, i totuși, chiar și cel mai prostesc cântec pop cântat de cea mai vulară și mai despuiată exhibiționistă cocoțată pe tocuri imposibil de nalte trebuie să conțină măcar o parte mică primită, nu construită, a să rezoneze cu corzile interioare a milioane de persoane. Să aibă măcar *un* element de origine misterioasă, o secvență scurtă ce nu oate fi pe deplin explicată.

La urma urmei, este ca atunci când te îndrăgostești: nu o poți ecide rațional, punând la un loc parametrii în baza cărora ți-ar utea plăcea de cineva. Se întâmplă sau nu. Și odată ce se întâmplă, xistă vreo modalitate de-a o face să dureze? Și când se sfârșește, ce ici? Te pui să repeți gesturile de când te-ai îndrăgostit? Te întorci în celeași locuri? Repeți aceleași lucruri pe care le spuneai la început? e îmbraci la fel? Sperând ca magia să se repete? Chiar dacă știi marte bine că nu se va întâmpla așa?

Că tot veni vorba despre repetiții, a analizat vreodată cineva ce e întâmplă în mintea cuiva care a scris un cântec foarte frumos și rebuie să continue să îl cânte iar și iar, timp de treizeci de ani sau mai mult, concert după concert? În plus, încercând să îl repete pe cât posibil așa cum și-l amintește lumea, ținând cont că destul de puțini se bucură cu adevărat să asculte versiuni de nerecunoscut à la Bob Dylan. Deja nu le mai plac nici admiratorilor bătrânului Bob, cu excepția celor care îl consideră a fi Oracolul din Delfi, darămite fanilor Bebonkers, care sunt obsedați de așa-zisul „sound original“. Orice ar însemna pentru ei original, ținând cont că sunetul de la început era infinit mai liber și mai eclectic decât cel pe care continuă acum să îl reproducă cu atâta precizie fiabilă. Probabil că se referă la formula la care au ajuns la un moment dat

în anii '90, după o serie lungă de experimente în diverse direcții, după care nu s-au mai schimbat. Se prea poate ca și Picasso, după ce a trecut de perioada lui albastră, de cea roșie, și după cea africană, și cea de cubism analitic și apoi de cubism sintetic și a ajuns la stilul pe care astăzi îl recunoaște oricine dintr-o privire, să fi vrut să schimbe din nou. Dar știa foarte bine că nu ar fi fost deloc convenabil; și dacă nu o știa el, cu siguranță i-au explicat proprietarii galeriilor.

Deci? Va fi condamnat să repete mereu aceleași cântece, încercând de fiecare dată să recreeze spiritul cu care au sosit prima dată? Chiar dacă spiritul acela a plecat de ceva vreme? Nu ar trebui oare să încerce să compună ceva care să reflecte măcar un pic din ceea ce gândește și simte *astăzi? Î*n loc să se prefacă a fi un adolescent suspendat în timp (așa cum prezisese cu acuratețe mama lui)? Nu îi pare oare rău și nu se simte oare jenat de colegii lui, care recită la nesfârșit rolul pe care și l-au inventat la început, chiar dacă nu mai corespunde deloc cu rolul lor actual în lume? Bruce, de exemplu, se plânge în continuare energic prin alter ego-ul lui proscris care evadează din suburbiile din New Jersey, deși lumea îl poate vedea fotografiindu-se în tribuna de onoare a competiției Jumping International din Monaco sau la Marele Premiu Rolex din Geneva, în timp ce asistă la reprezentația de echitație a fiicei lui de douăzeci de ani, care călărește un cal de opt milioane de dolari (unul din cei zece sau doisprezece pe care îi are). Sau Mick, care la șaptezeci și doi de ani sare și gesticulează pe scenă exact ca la douăzeci și doi și care nu a mai pus nici măcar un kilogram pe el din anii '60 și continuă să încheie fiecare concert cu *Satisfaction,* chiar dacă acum îi vine să verse când îl aude. Pe de altă parte, ce ar trebui să facă? Să își petreacă zilele jucând golf? Să scrie cântece despre cât de halucinant este să ai copii răsfațați și aroganți, complet lipsiți de orice vis care să nu fie achiziția de bunuri materiale noi? Să ceară să se instaleze un fotoliu pe scenă și să cânte stând jos despre cât de problematic este să-ți vopsești părul o dată la trei zile sau despre cât de dificil

este să găsești consultanți financiari care să nu fugă în Paraguay cu banii tăi?

Sunt întrebări inutile: inspirația vine sau nu, evoluția personală urmează trasee imprevizibile, iar integritatea artistică este mereu o atitudine, dacă nu un alibi al rataților. Tot ce poți să faci este să cultivi o etică artizanală, să fii sincer cu tine însuți și să creezi forme prin care să poată străbate lumina, miraculos de rar; alternativa este să te lași de tot, să dispari. Dacă nu reușești, sau nu vrei, măcar nu te mai plânge; lasă la o parte lamentațiile și văicărelile.

Nick Cruickshank trece prin fața unei ferestre și vede o caravană mică de furgonete care înaintează cu grijă pe gazonul din fața casei, dirijată de gesturile lui Aileen, lângă care se află Tricia, Maggie, Tom Harlan și asistentul lui și echipa *Star Life,* în timp ce Aldino stă cu ochii pe ei. Ezită doar o clipă, după care se furișează rapid din birou, ca un hoț, de-a lungul coridorului, și iese pe ușa din spate, înainte să poată fi interceptat de cineva.

Fructele de kaki i s-au părut Milenei mereu magice: de un portocaliu intens în pomii tomnatici golași, proaspăt culese, emoționant de dulci când sunt mature, aurii și aproape lichide imediat sub coaja lor subțire. Multora nu le plac, poate din cauza texturii lor mucilaginoase, poate pentru că atunci când le mănânci trebuie să îți lungești limba, să îți întinzi buzele, să sugi, să te uzi pe nas, bărbie și mâini cu sucul lor dulceag. Sunt misterioase fructele de kaki. Iar în interiorul sâmburilor se ascund tacâmuri albe minuscule. Serios. Le-a descoperit cu doar câțiva ani în urmă, mulțumită prietenei ei din copilărie, Alessandra, zisă „Micior"; la început nu i-a venit să creadă, nici măcar după ce Micior i-a trimis prin e-mail un articol cu imagini. A trebuit să verifice chiar ea, să se convingă că era adevărat: dacă tai sâmburele pe orizontală, vei găsi un germen alb în formă de furculiță, lingură sau cuțit, foarte mici, dar trasate cu precizie. Conform unor tradiții țărănești, se poate ști dinainte cum va fi iarna în funcție de tacâmul în miniatură pe care îl găsești în sâmburele de kaki: dacă are formă de linguriță, înseamnă că va ninge din abundență; dacă are formă de cuțit, înseamnă că va fi un frig tăios, iar dacă are formă de furculiță, înseamnă că nu va fi chiar așa de rău. Păcat doar că fructele de kaki cu sâmburi devin tot mai rare; dacă într-o zi cultivatorii de plante vor reuși să le facă pe toate să dispară, lumea va crede că a fost doar o legendă. În ceea ce privește înghețata, provocarea este ca rezultatul final să nu fie grețos, întrucât se pornește de la un fruct deja foarte dulce, și să păstrezi aroma, culoarea și cât mai mult din consistență. La urma urmei, înghețata de kaki este printre cele mai complicate preparate, deci printre cele mai interesante.

Dar acum bate cineva la ușa din sticlă a gelateriei: bătăile insistente se aud până în laborator, în pofida cântecului pop-rock francez urât ce se aude la radio.

Milena nu vrea câtuși de puțin să se întrerupă în timpul unei

proceduri; îi face semn din cap lui Guadalupe, care oricum ar fi trebuit să iasă deja să ia o cutie cu nouă caserole de polistiren expandat de la domnul Deleuze.

Guadalupe se duce să vadă și se întoarce după câteva secunde, extrem de agitată: dă din mâini, nu reușește să își găsească cuvintele.

— Ce naiba ai pățit?

Milena intră instinctiv într-o stare defensivă.

— E Nick, solistul de la Bebonkers! Guadalupe țopăie pe loc, nu se liniștește. Cei care au concert duminică la aerodrom! El e, îți jur!

— Și ce vrea?

Milena se simte jenată când își vede asistenta atât de entuziasmată de contactul cu celebritatea și enervată de faptul că cineva, fie el celebru sau nu, o deranjează, deși pe ușă este afișat un semn clar pe care scrie *Fermé*[1].

— Nu știu! E acolo, afară! Mi-a făcut semn!

Guadalupe nu reușește să stea locului, își șterge mâinile de șorț, își aranjează scufia pe cap, se apleacă și mai aruncă o privire în magazin.

— Vrei, te rog, să te calmezi? Întreabă-1 ce dorește.

Milena continuă să lucreze cu o linguriță cu margini zimțate ca să scoată filamentele albe care au un gust amărui, dar până și ea se agită acum.

— Cum să-l întreb ce dorește? zice Guadalupe, privind-o cu intensitate.

[1] închis (în limba franceză în original) (n.red.)

— Îl întrebi pur și simplu! Deschizi ușa și îl întrebi ce dorește!

Da, deja e agitată și ea; și din pricina unui individ pe care ieri nici măcar nu l-a recunoscut când a stat față în față cu el, ceea ce face ca situația aceasta să fie de două ori mai ridicolă. Întinde mâna și oprește radioul, deoarece îi adâncește starea de confuzie.

Guadalupe trage adânc aer în piept, ca și cum s-ar fi pregătit

pentru cine știe ce demers, și se întoarce în magazin. Se aude zgomotul cheii răsucindu-se în broască și o voce de bărbat cu un accent englezesc puțin cam tărăgănat.

— *Bonjour, je suis désolée de vous déranger, mais je voulez...*[1]

— *Pas du tout! Vous nous ne dérangez pas du tout, monsieur Nick!*[19] [20] spune Guadalupe pe o voce pițigăiată din cauza emoției. Hei, Milena!

— Nu pot ieși de aici!

Milena nu vrea câtuși de puțin să se implice; se forțează să se concentreze asupra pulpei fructelor de kaki.

Dar Nick Cruickshank este deja aici, uitându-se prin ușa care desparte magazinul de laborator: îi zâmbește, cu aerul acela de fost băiețaș epuizat de viață, dar încă puțin băiat, pentru că își permite sau pentru că nu se poate abține.

— Bună ziua!

— Ziua bună. Milena își dă seama că nu este deloc cordială, dar adevărul e că se simte invadată în spațiul ei privat, și, în plus, într-un moment în care nu i se pare că se află într-o stare de echilibru. Arată spre castronul cu pulpă de kaki: Scuze, dar lucrez.

— Văd. Sper că nu te deranjez. S-ar putea ca Nick Cruickshank să se simtă puțin jenat, sau nu. Poartă o jachetă de motociclist din piele sau din imitație de piele, un hanorac verde cu un simbol indescifrabil, o eșarfa sângerie, blugi negri decolorați, bocanci cu catarame: pare a fi un costum de scenă purtat deja în numeroase reprezentații. Voiam să îți spun ceva, adaugă el.

— Ce anume? Întreabă Milena sec, privindu-1 dur, ca și cum ar trebui să se apere.

Guadalupe, care stă cu spatele la frigider, pare suferindă: poate că sperase să o vadă pe vedeta rock cum este primită cu petreceri, oferte de degustare, complimente pentru cântecele sale și diverse dulcegării.

— Înghețatele tale sunt incredibil de bune.

---

19 Bună ziua, sunt dezolată că vă deranjez dar eu vreți... (în limba franceză în original) (n.red.)

20 Ba deloc! Nu ne deranjați deloc, domnule Nick! (în limba franceză în original) (n.red.)

Nick Cruickshank are o atitudine atât de serioasă, încât nu e limpede dacă vorbește serios sau glumește.

— Mulțumesc.

Milena zâmbește timid și încuviințează. Încearcă să nu își piardă echilibrul în expresii faciale sau corporale excesive.

— De fapt, sunt *cele mai bune* înghețate pe care le-am mâncat vreodată *în viața mea.*

Timbrul ușor răgușit al lui Nick Cruickshank are o emfază nespus de familiară, poartă în sine ecoul a cine știe câte cântece, locuri, povești și momente interconectate.

— Eh, mă bucur.

Milena își dă seama că zâmbește într-un mod mult mai deschis decât ar vrea, dar nu se poate abține, iar trăsăturile i se topesc de la sine. Cum să rămâi indiferent în fața unei astfel de fraze, afirmată cu un grad de convingere atât de evident?

Când o vede mai puțin ostilă, Guadalupe își dezvăluie dinții foarte albi, își aranjează părul sub scufie și continuă să se uite la Nick Cruickshank cu o privire plină de adorație.

— Nu o spun în sensul acela intolerabil de *gol* care se folosește de obicei. Nu este *o formulă,* îți jur.

În ochii lui se vede o lumină de sinceritate nefiltrată, deconcertantă. Miroase a paciuli, sau a marijuana, sau a ambele.

— Nu?

Milena încearcă să îi răspundă cu o expresie mai cumpătată, dar simte un curent care îi modifică ușor ritmul inimii. Oare de ce? Cât merit poate acorda părerii cuiva care aproape sigur că are simțul gustativ alterat permanent de cine știe câte droguri consumate decenii la rând? Cuiva care ieri mai mult ca sigur că a fumat niște canabis înainte să guste din înghețata ei și ar fi apreciat orice substanță dulce? Oare să fie și ea victima contactului cu celebritatea, precum Guadalupe?

Nick face un gest: mișcările îi sunt fluide, dar cu mici blocaje ce par dictate de îndoieli sau inspirații bruște, nu spasme ca atare, dar asemănătoare.

— Și ești *curajoasă.*

— De ce?

Milena își dă seama că pare nerăbdătoare să primească un răspuns; ar vrea să poată da timpul înapoi cu vreo câteva secunde, să se limiteze la a ridica din umeri.

Nick își duce mâna la frunte, ca și cum ar fi urmărit senzații dificil de transpus în cuvinte.

— Nu încerci să faci nicio aromă mai *simplă* sau mai *reconfortantă* decât este.

— Da?

Încearcă din nou să își ascundă emoțiile pe care le simte, dar nu reușește.

Nick încuviințează, foarte energic:

— Reușești să surprinzi *esența* fiecărei arome și toate senzațiile, amintirile și asocierile minunate și chiar *defectuoase* pe care le produce.

Milena simte cum se îmbujorează, chiar dacă este ultimul lucru din lume pe care și-l dorește. Și, în același timp, vrea într-un mod incontrolabil să înțeleagă cum de cineva ca el a putut să îi spună aceste lucruri.

Guadalupe se uită când la ea, când la el. Engleza ei lasă mult de dorit, dar nu cuvintele sunt cele pe care nu reușește să le descifreze complet, ci *sensul* interacțiunii lor.

Nick face un gest spre laborator și spre echipamentul din el.

— Aș putea să arunc o privire?

— Doar să nu intri încălțat așa, îi răspunde Milena Migliari, fără să se gândească, poate pentru a-și afirma jurisdicția asupra teritoriului, pentru a nu se lăsa și mai invadată decât a fost deja.

— Oh, scuză-mă!

Nick face un salt în spate, cu multă agilitate; își apleacă doar capul.

Milena simte un fel de furnicături, ca atunci când își dă seama că a obținut o înghețată mai bună decât se aștepta sau că a învățat să domine un anumit pas de dans. Îi face un semn lui Guadalupe:

— Îi dai o pereche de botoși de unică folosință?

Guadalupe țâșnește imediat să ia cutia din dulap, scoate o pereche de botoși sterili din plastic transparent și i-o dă lui Nick.

El ia botoșii, îi studiază de aproape de parcă ar fi niște obiecte misterioase, apoi îi încalță cu o dexteritate care împrăștie impresia lui inițială de uimire. Face doi pași foșnitori prin laborator, uitându-se la picioarele lui.

— *Uau.*

— Și scufia.

Milena insistă să fie fermă.

Guadalupe se grăbește să scoată o scufie textilă din cutie și i-o dă lui Nick.

Acesta își strânge părul lung și negru, grizonant pe alocuri, și își pune scufia pe cap; afișează o expresie amuzantă.

— Din cauza regulilor sanitare.

Milena își dă seama că aceste cerințe ale ei se află la limita ridicolului, dar în clipa aceasta simte nevoia unor scuturi de protecție, de orice fel ar fi ele. Apoi o deranjează și faptul că Guadalupe o privește cu un aer de năucă; îi face semn să se ducă să ia caserolele de la *monsieur* Deleuze.

Lui Guadalupe îi ia câteva secunde să reacționeze. Se scutură.

— Mă duc, mă duc.

Îi ia foarte mult timp să iasă din laborator și la fel de mult ca să iasă din magazin și să închidă ușa din sticlă.

Nick se înclină ușor și întinde mâna.

— Ieri nici măcar nu ne-am prezentat. Nick.

— Milena.

Întinde mâna din spatele bancului de lucru și o strânge pe a lui.

— Frumos nume. Mi-le-na.

Nick se plimbă prin laborator, cu botoșii sterili și scufia, care se combină într-un mod suprarealist cu hainele lui de rocker; studiază frigiderele din sticlă, pasteurizatorul, congelatorul discontinuu, cuvele de maturare, mixerul. Are o atitudine foarte respectuoasă, ca și cum s-ar afla în atelierul unei mari artiste.

— Și care aromă ți-a plăcut cel mai mult?

Milena nu pricepe de ce îl întreabă asta; niciodată, dar chiar niciodată, nu le cere celor care îi gustă înghețatele să le evalueze. La început îi cerea uneori părerea lui Viviane, dar după aceea a renunțat, ținând cont că nu i se luminau niciodată ochii, ci zicea doar „bună“ sau „da“.

Nick afișează o expresie suferindă, de parcă ar fi trebuit să facă o alegere foarte dureroasă.

— Încearcă, totuși.

Milena se întreabă de ce insistă așa. Să fie oare modul în care o privește, curiozitatea lui evidentă? Dar oare nu hotărâse ea cu patru ani în urmă că se săturase de privirile bărbaților, indiferent de intențiile lor? Să fie pur și simplu faptul că o entuziasmează să vorbească despre înghețate cu cineva în măsură să enunțe comentarii și observații foarte la obiect?

— Cea de migdale a fost *stelară.*

Nick ridică mâna spre tavan. Mișcările îi sunt oarecum teatrale, dar ciudat este că nu par să fi fost repetate; este ca și cum ar aparține unei alte dimensiuni, unei alte epoci.

— Și apoi? continuă ea să insiste, menținând situația tensionată.

Este absurd, da, dar așa îi vine să facă.

— Cea de *rodie, mamma mia.* Nick face un alt gest, semicircular. Culoarea, intensitatea. Emoționante.

— Ți-ai dat seama că era rodie? Întreabă Milena, nemaireușind să ascundă nimic, nici măcar surpriza.

Nick o privește și pare uluit.

— Cum să *nu* îmi fi dat seama? Ai reușit să păstrezi într-un mod atât de minunat aroma aceea dulce-acidă, ușor tanică, *vie.* Nu ai banalizat-o, nu ai atenuat-o, i-ai surprins sufletul natural. Ai găsit punctul exact de convergență între *adevăr* și *plăcere.*

— Da?

Milena își dă seama că este tulburată, dar, pe de altă parte, este prima dată când aude pe cineva vorbind așa despre înghețatele ei.

În regulă, are admiratori precum Katharina și Ditmer Bouwmeester, care produc ciocolată artizanală de înaltă calitate lângă Utrecht și care, în iulie, vin zilnic pe aici, sau acel Liam Bradford a cărui recenzie fantastică de pe blogul lui a facut-o pe tipa englezoaică să facă acea comandă uriașă, sau Marianne O'Neil, care a dedicat o poezie aromei ei de piersică sălbatică din Saint-Paul-en-Forêt. Dar nimeni nu i-a mai vorbit în felul acesta imperios și emoționant ca acest star rock englez, cu atâta pasiune în privire și în voce, în gesturi, în pași, în respirație.

— Da. Da. Da.

Nick se apleacă, desface brațele din nou, ca și când s-ar afla pe o mică scenă din secolul al XVIII-lea, dar în timpul unei repetiții, fără public în sală. Nu se văd semne vizibile de afectare sau complezență în felul lui de-a fi; doar o distanțare clară față de comportamentele lumii obișnuite.

Milena nu mai știe ce să spună. Nu își găsește cuvintele. Varsă o cantitate de pulpă de kaki în blender, adaugă laptele cremos pe care îl cumpără crud din Montauroux, de la Didier Tornaud, neo-țăranul care, înainte să își schimbe viața, era informatician în Bordeaux.

Nick se apropie de ea; botoșii sterili îi foșnesc.

— Dar altceva voiam să îți spun.

— Ce anume?

Milena simte acum un mic val interior de alarmă: îl simte acolo, din stomac spre inimă.

Nick dă să spună ceva, dar își schimbă expresia, ca și cum i-ar fi venit altă idee. Are un farmec aspru, ce se datorează eleganței lui deteriorate, ușurinței cu care se mișcă.

— Înghețata aia care pare a fi de curmale…

— Nu ai recunoscut-o!

Milena simte o ușurare inexplicabilă la ideea că nu a fost în măsură să identifice aroma. Și, parțial, și dezamăgire. Dar senzația de ușurare este predominantă, din cine știe ce motiv.

— Ei, cine ți-a zis că nu am recunoscut-o? reacționează brusc

furios, ca și cum ar fi fost acuzat pe nedrept.

— Cea de curmale o prepar în apropiere de Crăciun.

Simte o grabă absurdă de a întrerupe definiția pasională a adevărului în care pare prins el; de a-1 arhiva drept un bărbat superficial și îngâmfat, convins că poate vorbi despre complexitatea aromelor fără să le priceapă cu adevărat.

Nick o privește cu ochii scăpărându-i.

— Știu de care era. De jujubă. *Ziziphus jujuba.*

Este atât de surprinsă, încât tresare, se clatină pe picioare. Apoi îi vine imediat să râdă; râde convulsiv.

Nick rămâne perplex preț de o clipă, apoi râde și el, după care lovește podeaua cu călcâiul.

Râd amândoi, din motive nu foarte clare. Și continuă așa, părând că nu reușesc să se oprească; le ia câteva secunde să redevină serioși.

Milena încearcă să revină la atitudinea pe care o avea când a intrat el în gelaterie, între neîncredere și curiozitate controlată, dar nu reușește.

— Ce știi tu despre jujube?

Nick ridică din umeri și zâmbește.

— Ți-ai făcut o idee exactă despre ce aș putea sau nu aș putea să știu?

— Nu.

Clatină din cap, deși, în realitate, chiar credea că își făcuse o idee, care nu cuprindea nici măcar posibilitatea ca el să știe că *există* jujube.

Nick își potrivește scufia pe cap: trage de elastic și îi dă drumul.

— Știi, în *Odiseea,* când Ulise și oamenii lui debarcă pe insula Lotofagilor și cedează în fața tentației de a mânca fructele magice care îi fac să uite de soții, familii și chiar și de nostalgia după casa lor...

— Erau jujube sălbatice! spune Milena, simțindu-și inima săltându-i în piept și furnicături străbătându-i pielea de pe față.

— *Ziziphus lotuși*

Nick se aprinde, la rândul lui, și tresaltă cumva.

— Da!

Vocile li se suprapun. Par la fel de uluiți.

Milena se dă puțin în spate și clatină ușor din cap.

— Dar *nimeni* nu știe despre jujube. Sunt fructe practic uitate.

— Eu am un arbust în Sussex, foarte bătrân. Nick face un gest, ca și când i-ar fi arătat orașul Sussex. Într-o vreme, oamenii credeau că ar aduce noroc în casă.

— *Da,* spune Milena mai tare decât ar vrea, dar întreaga-i percepție de sine este acum neclară.

Nick, în schimb, continuă să privească foarte concentrat.

— Sunt niște fructe atât de simple și de ciudate. Când încă sunt transparente și deloc mature, au gust de mere, nu-i așa? Își capătă adevăratul gust doar după ce se închid la culoare și se micșorează.

Ea încuviințează, prea emfatic.

— Și sunt așa de zaharoase, dar frunzele lor conțin o substanță ce *anulează* percepția de dulce. Se numește zizifină.

O privește fix, fără să spună nimic. Pare încântat.

Ea nu vrea să își mute privirea de la el, dar încă simte furnicături pe față; ca să nu pară proastă, încearcă să adopte o expresie nerăbdătoare, chiar dacă nu este deloc convinsă că i se potrivește.

— Ce altceva voiai să îmi zici?

El își acoperă ochii cu mâna, ca și cum ar încerca să își amintească întrebarea; se întoarce și o privește.

— Nu să îți spun, ci să te întreb.

— Ce voiai să mă întrebi?

Simte din nou micul val de alarmă care crește în interiorul ei.

— De ce minunea este imperfectă?

O fixează cu privirea, așteptând.

Ea se întreabă dacă ar trebui să caute un răspuns precis, sau să se eschiveze cu o glumă; în cele din urmă, spune fără să se gândească:

— Pentru că nu durează.

El continuă să o privească amănunțit; are o privire deconcertantă, întrucât pare receptivă, deschisă și necompromisă de judecăți dobândite.

— Dispare. Împreună cu uluirea, curiozitatea, atenția milimetrică, distracția, plăcerea, *bucuria* pe care le conținea.

— Îți iei o înghețată *foarte bună. Î*și dă seama că are o privire asemănătoare cu a lui, că vorbește pe un ton asemănător cu al lui, de parcă ar fi molipsit-o cumva. Într-o clipă este atât de delicios de rece, având cel mai încântător echilibru de moliciune și caracter compact. Ești așa de fericit că o ții în mână, că poți gusta din ea. Iar o clipă mai târziu, s-a terminat, gata. Nici măcar nu îți poți lua încă una pentru că știi foarte bine că nu ar fi la fel.

El încă o privește fix; apoi zâmbește timid.

— Știi că ești și mai surprinzătoare decât înghețatele tale?

— Și tu ești destul de surprinzător, dacă tot veni vorba, îi răspunde ea din nou fără să se gândească, în spiritul acela necontrolat în care au intrat de când au început să discute.

Se gândește dintr-odată că nu ar fi trebuit să îi spună astfel de lucruri; dar deja s-a întâmplat.

Are o privire atât de concentrată, încât aproape că o doare.

— Și mesajele pe care le scrii pe bilețelele acelea legate cu fir roșu? Eu am nimerit unul incredibil de *potrivit.*

— Pe bune?

Îi este tot mai dificil să își păstreze calmul în interacțiunea lor: este ca și cum ar încerca să stea nemișcată pe un vânt ce te împinge cu putere.

El se apropie și mai tare de ea, pare de neoprit.

— Chiar ai ceva *deosebit.*

Simte valul acela de alarmă transformându-se într-o teamă care îi cuprinde plămânii, îi taie răsuflarea.

El își pune mâinile pe tâmplele ei, înaintează; o sărută pe frunte.

Ea conștientizează mișcările aerului, senzația umedă pe care o lasă buzele lui pe pielea ei, căldura corporală, mirosul de paciuli, sau marijuana, sau amândouă, foșnetul scufiilor din plastic care

se ating. Este luată prin surprindere atât de tare, încât, imediat ce el se desprinde, îi vine din nou să râdă; râde, cu fața-i încinsă, cu inima bătându-i neregulat.

Râde și el, la câțiva centimetri de ea, cu o expresie ce emană o bucurie comunicativă de copil, de sălbatic.

Ea oscilează între senzații și gânduri contrastante: nu reușește să înțeleagă dacă acest sărut a fost cel mai inocent lucru din lume sau cel mai periculos. Oare poate continua să se poarte firesc cu el? Oare ar trebui să se distanțeze cât mai repede posibil?

Nick zâmbește, dar în momentul de față pare măcar puțin nesigur de sine. Face un gest caracteristic lui.

— Am tendința să devin *fizic* cu persoanele care îmi plac.

Milena se gândește că și ea are tendința să fie fizică cu persoanele care îi plac: mereu îi vine să le prindă de încheieturi, să le strângă de braț, să le bată ușor pe spate, să le mângâie pe cap, să le împingă ușor. S-a certat de mai multe ori pe tema aceasta cu Viviane, care susține că un contact fizic ar trebui rezervat exclusiv relațiilor intime, poate și pentru că slujba ei constă în a manipula corpul unor străini în fiecare zi. Dar aici nu a fost vorba pur și simplu despre a fi fizici, oricum ai vrea să o iei: a prins-o și a sărutat-o, chiar dacă pe frunte. Trupurile lor s-au apăsat reciproc cu o oarecare presiune, au activat senzații tactile, chiar dacă doar preț de două sau trei secunde. Cât de inocent poate fi un astfel de gest din partea unui bărbat, ba, mai mult, a unui bărbat care aproape sigur că a fost un seducător în serie decenii la rând?

Probabil că Nick îi percepe gândurile, deoarece pare tot mai stingherit. Scoate un ceas de buzunar vechi, prins cu un lănțișor din argint de o gaică, și îl privește de parcă ar avea o urgență bruscă.

— Trebuie să plec.

Milena încearcă să înțeleagă ce s-a întâmplat cu o clipă în urmă și ce se petrece acum, dar nu reușește să formuleze un răspuns.

Nick tranșează aerul cu mâna.

— Mă duc să zbor. Cu planorul.

— Ah, trebuie să fie frumos.

Milena își dă seama ce frază generică a rostit, dar adevărul este că senzațiile și gândurile ei continuă să se amestece, dezordonate.

— Chiar este. Nick arată înspre pulpa de kaki din blender, încă neamestecată cu laptele cremos. Sunt sigur că și această înghețată va fi o minune.

— Sper, încuviințează Milena, fără să fie convinsă.

Se aud zgomote din față: Guadalupe intră din nou în magazin și chicotește împreună cu cineva. O clipă mai târziu vine în laborator, așază pe podea cutia cu caserole de polistiren, îl privește pe Nick cu ochii ei închiși la culoare și strălucitori, și mai entuziasmată ca atunci când a plecat.

— Scuză-mă, dar am o prietenă care mă va ucide dacă nu îți faci o poză cu ea.

O aduce în laborator pe prietena ei, Delphine, vânzătoarea de la brutăria din apropiere: imediat ce îl vede pe Nick, aceasta începe să facă fețe-fețe și să chițăie.

— *Mon Dieu, cest lui! Je ne peux pas le croire, cest génial!*[21]

Nick zâmbește, cu o bunătate evident foarte experimentată; își scoate scufia și își scutură părul.

Milena este pe punctul de-a le spune fetelor să îl lase în pace, dar se abține. De ce să fie protectoare cu cineva care a venit să o deranjeze în timp ce lucra și care a și sărutat-o a trădare, chiar dacă pe frunte?

Nick își scoate și botoșii sterili, le urmează pe Guadalupe și pe Delphine în magazin și se așază cu spatele la perete, pregătit parcă să fie împușcat.

Milena îi privește de după bancul de lucru, pe jumătate ascunsă de tocul ușii; se gândește că, într-o vreme, cele două fete s-ar fi mulțumit cu un autograf pe care să îl aibă și poate să i-1 arate vreunei amice, dar acum pretind o probă fotografică pe care să o împărtășească instantaneu cu un număr nelimitat de persoane.

Guadalupe și Delphine se împing în Nick, până ajung unul lângă altul, tâmplă lângă tâmplă, zâmbesc toți odată cu toți dinții, fac

---

[21] Dumnezeule mare! E chiar el! Nu pot să cred, e genial! (în limba franceză în original) (n.red.)

câte două fotografii cu celularul fiecăreia, apoi îl îmbrățișează și îl sărută pe obraji, vibrând de entuziasm. Cu siguranță că ele nu prea își fac probleme când vine vorba despre contactul fizic.

— *Salut, je men vais.*[1] Nick pune capăt situației cu o fermitate politicoasă, și aceasta foarte experimentată. Vine și se uită în laborator, o salută dintr-un gest, tot teatral, dar categoric mai puțin emfatic ca atunci când a intrat. Mii de mulțumiri pentru vizită. Și felicitări încă o dată, serios. Ciao!

— Mulțumesc și eu.

Milena îi zâmbește cât poate de reținut; se întoarce la blenderul ei, dar, înainte să îl pornească, așteaptă să audă ușa de la magazin închizându-se. Oare ar fi stat mai mult dacă Guadalupe nu s-ar fi întors cu prietena ei cu ideea grozavă de a-și face selfie-uri cu el? Dar despre ce anume să mai vorbească, după ce conversația fusese deja distrusă de acel sărut pe frunte? Oare ar fi clarificat măcar natura gestului lui? Oare ar fi înțeles dacă a fost o simplă izbucnire impulsivă, fără anumite conotații, sau reflexul automat al unui mascul obișnuit să caute confirmări ale puterii lui de seducție în toate femelele pe care le întâlnește, chiar și în cele care nu îi plac și care nu sunt interesate de el? Dar de ce trebuie să piardă acum timp gândindu-se la asta? Și de ce este încă ridicol de agitată? De ce îi tremură puțin picioarele și mâinile pe blender?

Guadalupe o dă afară pe Delphine, printre chicote, încuie ușa de la magazin și se întoarce în laborator la fel de binedispusă.

— Ai văzut ce amabil a fost Nick? Îți dai seama? Și, la anii lui, e mereu cel mai cool! Lasă-mă un minut să postez fotografia și vin să te ajut.

— Du-te, du-te.

Milena pornește blenderul, amestecă pulpa de kaki cu laptele cremos; sărutul lui Nick pe frunte, gesturile și cuvintele lui de dinainte de sărut i se învârt și ele prin minte, amestecându-se și ele complet.

Aerodromul din Fayence-Tourrettes se întinde pe o suprafață de patruzeci și cinci de hectare; pistele sunt din iarbă. Cea principală are o lungime de opt sute treizeci de metri și o lățime de patruzeci și cinci. Nick a descoperit acest aerodrom cu vreo câțiva ani în urmă, în timp ce străbătea Europa în căutare de locuri mai bune în care să zboare cu planorul. I-a plăcut atât de mult, încât a sfârșit prin a cumpăra o casă la câțiva kilometri depărtare, după care a extins moșia inițială achiziționând succesiv proprietăți învecinate. Nu a fost greu, ținând cont că, de la un anumit moment, toți au început să își parceleze terenurile în loturi și să le vândă pentru construirea unor vile în așa-zisul stil neoprovensal. În scurt timp, câmpia s-a umplut de gunoaie, și la fel și dealurile; municipalitățile se bucură să reducă cerințele minime pentru concesiuni, să încaseze toate impozitele pe teren posibile. Drept compensație, el poate respira în jurul casei și deține câteva zeci de hectare verzi unde nu poate fi deranjat de nimeni. Ceea ce face să fie categoric paradoxal (din nou) faptul că acum îi încurajează în mod activ pe cei care îl deranjează, oferindu-le hrană și cazare, băuturi alcoolice și diverse recompense. Dar Aileen a insistat în direcția asta luni la rând, presându-1 blând, dar constant, fără să se lase distrasă și fără să cedeze. Și i-a venit ideea să combine banchetul privat cu concertul de binefacere, la o zi distanță unul de celălalt, ca pe un pachet pe care să îl vândă celor de la *Star Life,* administratorilor locali, localnicilor, admiratorilor, celorlalți membri ai trupei lui.

Așa că astăzi vor continua să sosească valuri de invitați, iar mâi-ne, și mai mulți. Întrucât în zonă sunt destul de puține hoteluri, Aileen a închiriat toate vilele și casele țărănești pe care a reușit să le găsească. Bineînțeles, este o rețetă sigură prin care să obții, de la zeci de ego-uri devoratoare, mulțumiri și ofense care se vor măsura în funcție de calitatea cazării, se vor împărți în tabere între cei care sunt cazați la Les Vieux Oliviers și cei care nu sunt. Vor fi

și persoane care (ca Noel, de exemplu) ar prefera să doarmă la amicul lui oligarh rus din Saint-Tropez, ca o declarație de principiu, sau care (cum este Kate) vor face drumuri dus-întors spre Cannes, chiar dacă, în acest anotimp, Cannes este de-a dreptul dezolant, sau care (ca Reina) se vor preface că se adaptează fără probleme la o cazare așa și așa, după care se vor plânge de ea luni întregi. Ca să nu mai vorbim despre amestecul pervers de prieteni adevărați și falși, cunoscuți, colaboratori și parteneri de afaceri, care vor veni ca să fie văzuți, fotografiați, filmați. Mai pune la socoteală și fiii și fiicele care se vor târî aici pe cont propriu sau vor fi târâți aici de către însoțitoare pregătite să înregistreze și să transmită mamelor orice detaliu oricât de mic ce poate fi utilizat în viitor pentru șantaj. Și, bineînțeles, echipa de la *Star Life,* care, din aroganța celui care le plătește salariile, va face tot posibilul să amestece și să condimenteze supa, ca să o facă cât mai atrăgătoare pentru publicul lor de bârfitori și voyeuri. Întradevăr, o perspectivă frumoasă.

Apoi, bineînțeles, trebuie să înțeleagă cum naiba vor reuși membrii trupei Bebonkers să găsească timpul și cheful necesar pentru o repetiție care să nu fie doar un sound-check înainte de concertul de duminică, ținând cont că nu au mai cântat împreună de cel puțin cinci luni și că jumătate dintre ei vor fi terminați după petrecerea de sâmbătă. Trebuie avut în vedere și faptul că acel concert de duminică nu va fi deloc un concert retras: ținând cont că este un concert de binefacere și ținând cont și de curiozitatea morbidă a oamenilor, foarte multe persoane vor aștepta evenimentul memorabil, la fel și emisiunile de radio și de televiziune, locale și naționale deopotrivă. Câteva mii de celulare care, mulțumită zoomului lor digital, vor reduce luminile studiate cu atâta grijă de Jimmy Rose la aureole îngrozitoare, și care, cu microfoanele lor de trei cenți, vor distorsiona într-un mod atroce munca de mixare a acelui maniac sfânt, Jamie Cullingham. La nici jumătate de oră după încheierea concertului, fani din jumătate de lume vor da buzna pe YouTube, pentru a studia sub lupă fiecare

secundă dintr-o oră și jumătate de muzică, pentru a-1 compara cu concertele de anul trecut și cu cele din urmă cu zece, douăzeci sau treizeci de ani, pregătiți să fie emoționați sau indignați, să își confirme mândria de apartenență la un trib, alimentând nostalgii dureroase, încărcându-se cu ură. Cu siguranță că vor fi și dintr-aceia care vor zice că trupa Bebonkers este minunată, deoarece cântă fiecare melodie așa cum a facut-o întotdeauna, dar și dintr-aceia care vor zice că este jalnică pentru că insistă să facă asta; dintr-aceia care vor spune că este o legendă vie și dintr-aceia care vor spune că este un dinozaur. Vor fi și alții care chiar o detestă cu adevărat, admiratori renegați sau oameni care nu au iubit-o niciodată cu adevărat, nerăbdători doar să li se confirme că formația a devenit un produs comercial, precum Coca-Cola, un grup de porci milionari cărora nu le mai pasă de spiritul original al muzicii lor, în pofida imaginii rebele pe care încearcă să o proiecteze. Își poate imagina deja acuzele ce vor fi lansate aleatoriu și care se vor stratifica până vor deveni o grămadă uriașă de gunoaie pe internet: sunetul standardizat, *Zeitgeist-uî* pierdut, idealurile trădate, calculele din spatele cauzei bune, bla, bla, bla. Milioane de frustrați incapabili de orice lucru remarcabil sau măcar decent, care stau în fața ecranelor lor, mari sau mici, pregătiți să preia erori inexistente sau abia perceptibile, să scrie lucruri precum *Nick greșește nota muzicală la minutul 2.24!* sau că *Wally Thompson și-a pierdut îndemânarea și a pus-o* sau *Serios?* sau Aș *vrea să știu unde vor ajunge cu adevărat banii de pe acest așa-zis concert de binefacere* sau *WTF???* Și tot așa.

Cu cât se gândește mai mult la asta, cu atât concertul de binefacere de duminică i se pare mai mult un coșmar. Iar petrecerea de sâmbătă este și mai îngrozitoare.

Acum vrea doar să se așeze la comenzile planorului, să fie tractat și să urce în cercuri în văzduh, să privească valea, dealurile și munții de sus, până când casele, străzile și existențele pe care le conțin ele devin atât de mici, încât dispar în irelevanță.

Jean Leblanc este deja acolo, așteptându-1 lângă un planor

Glaser-Dirks DG-303 pe care l-a scos din hangar: îi strânge mâna cu aceeași forță demonstrativă ca de obicei, privindu-1 cu ochii lui albaștri ce îi lucesc pe chipul lunguieț.

— Salut, Nick!

— Salut, Jean!

Se cunosc de mai bine de doisprezece ani și se bucură de fiecare dată când se văd, dar nu își vorbesc niciodată mult. Acum, inspectează împreună planorul: partea stângă a fuzelajului, aripa stângă, stabilizatoarele, flaps-aripioară-compensator, partea dreaptă a fuzelajului. Controlează cârligul pentru cablul de tractare, presiunea de umflare a cauciucurilor, cu acel amestec de întâmplare și atenție pe care îl poți simți pentru gesturi pe care le repeți de nenumărate ori, dar care sunt de o importanță crucială de fiecare dată.

Lucien, zis *Le Petit,*[1] pentru că este tânăr și slab, aduce parașuta. Spre deosebire de Jean, pe care nu îl interesează câtuși de puțin muzica, *Le Petit* este un admirator al trupei Bebonkers: de fiecare dată când îl vede, îi urmărește entuziasmat expresiile, gesturile.

Nick își ia parașuta în spate, își reglează singur chingile, chiar dacă *Le Petit* încearcă să îl ajute în toate modurile posibile. Deschide carlinga din plexiglas, trece peste panou și se așază pe scaun, controlează maneta de închidere, verifică levierul și pedala, apoi testează comanda deflectoarelor și pe cea de acționare a cârligului de tractare. Îi plac foarte mult toate aceste pregătiri: îi provoacă aceeași

alternanță de anxietate și liniște foarte asemănătoare celei care îl încearcă în cabina lui, în spatele scenei, când parcurge lista tehnică împreună cu directorul de scenă, deși știe foarte bine că el și echipa lui s-au ocupat deja cât se poate de meticulos de toate punctele.

Se pune în mișcare: Jean împinge planorul, iar *Le Petit* sprijină aripa dreaptă, ca să nu atingă iarba. Se opresc la vreo douăzeci de

metri în spatele monoplanului Robin DR400, care este deja amplasat pentru tractare. Pilotul care tractează îi face un semn de salut, vine să controleze cablul, îl agață, probează decuplarea de urgență și controlează plăcuța de siguranță a planorului. Face un gest, apoi se duce la postul de comandă și pornește motorul.

Nick închide carlinga, cuplează centurile de siguranță, verifică rezervoarele cu balast, din nou levierul și pedala, pune compensatorul în poziție de decolare și închide și blochează spoilerele. Verifică instrumentele, de la stânga la dreapta, mai întâi pe cele de sus, apoi pe cele de jos: anemometru, variometru, altimetru cu două ace, indicatorul de viraj și glisadă, busola magnetică. Setează altimetrul pe zero, pornește radioul și reglează frecvența. Se simte tot mai încordat, ca atunci când iese din cabină și se îndreaptă spre scenă împreună cu ceilalți din trupă, anticipând o experiență cunoscută, care foarte probabil că îi va oferi satisfacții intense, dar în care este mereu prezentă posibilitatea unui dezastru. Cu mulți ani în urmă, unul dintre primii lui instructori îi spusese că pentru piloții de planor probabilitatea să moară într-un accident aviatic este de trei ori mai ridicată decât să moară într-un accident auto și că zborul cu planorul se numără printre activitățile care tolerează cel mai puțin neatenția, ignoranța și prostia. I-a plăcut atunci ideea și continuă să îi placă și acum; i se pare o practică utilă, o situație în care riscul merită cu siguranță osteneala. Aruncă o privire spre mâneca de vânt dezumflată de pe prăjină și face un semn cu degetul mare ridicat: este pregătit de decolare.

Monoplanul Robin DR400 înaintează lent, în timp ce cablul de treizeci de metri se derulează și apoi se întinde, iar planorul începe sà se miște pe iarbă. *Le Petit* merge pe lângă el, în pas tot mai alert, sprijinind aripa dreaptă. Apoi aleargă și îi dă drumul. Jean este în spatele lui și îl privește cu brațele încrucișate. Nick strânge levierul în mână, apoi îl împinge înapoi; inima îi bate puțin mai repede. Seamănă cu senzația care îl încearcă atunci când parcurge ultimii pași înainte să iasă în fața luminilor de pe scenă, când partea mai

primitivă a creierului îl face să-și încordeze fiecare mușchi al corpului în așteptarea impactului cu mulțimea de mii de persoane extrem de încărcate cu așteptări, iar partea mai evoluată îi impune să își mai relaxeze expresiile faciale și mișcările, confirmând încă o dată cât de *cool este Cruickshank.*

Avionul care îl tractează prinde viteză, aripile lui sfârtecă văzduhul și încep să genereze portanță, iar planorul Glaser-Dirks saltă pe iarbă tot mai des. Apoi planorul se desprinde de pământ, puțin înaintea monoplanului Robin DR400; urcă amândouă, conectate prin tensiunea de tractare și vibrațiile tot mai intense. Nick stă cu un ochi pe instrumente și mișcă levierul ca să rămână ușor deasupra jetului de curent al elicei avionului care l-a tractat, pentru a nu-1 dezechilibra sau pentru a nu se dezechilibra el. Este un joc al forțelor contrastante, o luptă cu odgonul între gravitația care ar vrea să te tragă în jos și densitatea aerului care te susține: o oscilație intensă între natural și nenatural. Altimetrul arată optsprezece metri, apoi douăzeci și patru, treizeci, numerele crescând odată cu distanța față de pământ și cu foșnetul de pe domul din plexiglas. Gazonul verde dobândește lent și apoi rapid limite clare, străzile ce străbat câmpia devin vizibile și încep deja să se micșoreze, împreună cu mașinile care gonesc pe ele, cu casele, piscinele albastre, grădinile din jurul caselor, șoproanele și zonele de beton din jurul șoproanelor. Patruzeci și doi de metri, cincizeci și patru, șaizeci, șaizeci și șapte: în scurt timp, elementele peisajului vor începe să piardă progresiv din semnificația lor obișnuită, păstrând foarte puțin din ea la cota de decuplare, când vor deveni doar niște semne pe suprafața pământului, rezultatul unor intenții tot mai dificil de descifrat pe măsură ce urcă, tot mai dificil de luat în serios.

Dintr-odată se simte o smucitură violentă: tensiunea de tractare se întrerupe, viteza scade din clipă în clipă. Cablul s-a rupt sau s-a decuplat, avionul de tractare se smucește și virează la stânga. Nick simte cum bătăile inimii îi încetinesc, cum i se răcește sângele în vene; împinge imediat levierul înainte, dintr-un reflex dobândit

în timpul simulărilor pentru cazuri de urgență, pune planorul în picaj ca să ia viteză și să evite oprirea totală și virează la dreapta. Diferența constă în faptul că nicio simulare nu a avut loc la mai puțin de nouăzeci și unu de metri de pământ, iar aici a coborât deja la șaizeci, și altitudinea continuă să scadă: peisajul îi iese în întâmpinare cu o rapiditate răzbunătoare, elementele lui redobândindu-și semnificația obișnuită din secundă în secundă. La altitudinea aceasta, parașuta nu ajută la nimic, singurele două posibilități pe care le are fiind fie să aterizeze pe muchie de cuțit, fie să se prăbușească. Optzeci și nouă de kilometri pe oră; mai lent de atât și marjele de manevră se reduc foarte mult, împreună cu probabilitatea de a se descurca fără daune tragice.

Este ciudat, pentru că Nick este extrem de concentrat pe calcule mintale și pe gesturile necesare pentru a face o întoarcere de o sută optzeci de grade și pentru a încerca să aterizeze în contrapistă pe gazonul aerodromului, dar în același timp îi vin în minte gânduri care nu îl ajută cu nimic la executarea manevrelor, ba chiar dimpotrivă. Cum ar fi faptul că senzația unui sfârșit iminent pe care a simțit-o ieri-dimineață în livada de măslini era, de fapt, o premoniție a *ceea ce se întâmpla acum-,* că o prăbușire la câteva sute de metri de locul în care ar fi trebuit să susțină concertul duminică ar fi o încheiere magnifică pentru biografia legendară care a fost construită în jurul lui; că ar fi și modul perfect de a anula petrecerea de sâmbătă; că nu ar reuși să mai termine cântecul la care lucra ieri-seară; că nu ar mai vedea-o niciodată pe Milena, italianca aceea care prepară înghețate, că nu va mai putea gusta din alte înghețate de-ale ei și că nu o va mai putea săruta din nou pe frunte. Nu sunt doar niște gânduri autentice, ci combinații instantanee de imagini și senzații: îi străbat asemenea fulgerelor o parte a creierului separată de cea care continuă să se ocupe de verificarea vitezei, a înălțimii de la sol, a unghiului de manevră și a tuturor celorlalte aspecte. Cele două părți funcționează în mod paralel și independent, una caldă și una rece,

în intervalul de timp ultracomprimat ce scade tot mai rapid, împreună cu spațiul fizic care îl separă de impact.

Nick se află la câteva zeci de metri de sol, în continuare în viraj, dispunând în continuare mai mult sau mai puțin de posibilitatea fie de a scăpa la mustață, fie de a derapa și a se prăbuși pe drumul național de dedesubt sau pe copacii înfricoșător de apropiați care delimitează perimetrul aerodromului. În schimb, o clipă mai târziu se află deasupra pajiștilor, fără alte obstacole în fața lui; reușește să niveleze planorul, planează câțiva metri, atinge pământul nu foarte brusc, saltă pe iarbă și se oprește.

Apoi rămâne nemișcat în scaun, fără să decupleze centurile de siguranță sau să deschidă carlinga. Respiră lent, așteaptă ca inima să îi bată din nou într-un ritm normal și se uită la vechiul Volkswagen broscuță de culoarea cafelei cu lapte al lui Jean, care se apropie lent de el străbătând gazonul. De data aceasta nu îi pare rău că nu a reușit să planeze în înaltul cerului cât mai mult timp posibil; de data aceasta se bucură destul de tare să fie din nou pe pământ.

TREISPREZECE

Viviane vine cu mașina să o ia de la gelaterie, ca să meargă la doctorul Lapointe de la Centrul Plamondon, din Grasse. Când călătoresc împreună, mereu conduce Viviane: nu pentru că așa ar fi hotărât ele, ci pentru că, pur și simplu, așa se întâmplă. Poate și din cauză că Viviane cunoaște mai bine zona și petrece mai mult timp la volan zi de zi. În orice caz, Viviane conduce Peugeot-ul într-un mod destul de agresiv, cu viraje bruște, accelerând până ce aproape că atinge barele de protecție ale mașinilor din față, frânând în ultimul moment, reducând viteza, trecând peste limitatoare de viteză și depășind când strada este liberă. Milena se gândește că, la început, felul de a conduce al lui Viviane o stresa și o liniștea aproape în egală măsură, întrucât i se părea o exprimare a tensiunii interioare, dar și a unui pragmatism grăbit, setat pe un scop, fără cea mai mică încântare produsă de contemplarea peisajului. Acum mai degrabă o stresează: o face să se proptească bine pe picioare, să se țină strâns de marginile scaunului, să se împingă tare în spătar.

Viviane o privește scurt, ca să o verifice.

— E totul bine?

— Da, da.

Milena se gândește că, de fapt, nu este bine deloc, dar nu reușește să își imagineze cum i-ar putea explica de ce. I se pare că ar fi urât și nedrept din partea ei și că, în plus, este cu mult prea târziu. Dar, în clipa aceasta, ar vrea să fie în gelaterie, să termine înghețata de castane, și nu în drum spre Grasse, spre catastrofa care o așteaptă. Este adevărat că Guadalupe cunoaște acum fiecare etapă a procedurii și se descurcă foarte bine de una singură, dar o doare ideea de a lăsa o înghețată pe jumătate făcută, mai ales pentru a se duce întrun nenorocit de centru medical ca să discute despre proceduri de fertilizare in vitro. Ceea ce o face să se gândească din nou la faptul că nu va mai putea lucra taman în toiul verii, când lumea ar face coadă la tejghea și chiar și în afara

magazinului. Poate că va trebui să se oprească din lucru chiar de la jumătatea lunii iulie, deoarece, dacă totul va funcționa conform planului, atunci va fi în luna a opta de sarcină, iar doctorul Lapointe a anunțat-o deja (zâmbindu-i în stilul lui condescendent) că schimbarea de temperatură de la răcoarea din laborator la căldura de afară nu ar fi chiar de dorit pentru o femeie de vârsta ei aflată aproape de termen. Când a auzit cum o definește, a izbucnit în râs, dar Lapointe i-a explicat că putea să fie totuși mulțumită, ținând cont că, prin anii '60, bătrâne erau considerate femeile care făceau un copil pe la douăzeci și opt de ani, în timp ce acum limita este în jurul vârstei de treizeci și cinci de ani. Asta nu a însemnat că termenul i s-a părut mai puțin halucinant, la fel ca restul terminologiei pe care ea și Viviane au asimilat-o din interviurile cu medicii și de pe internet și pe care au repetat-o cine știe de câte ori acasă, ca două papagalițe conștiincioase, recapitulând punctual pașii a ceea ce ar trebui să se întâmple în viața lor de acum și până în lunile următoare (și anii și deceniile următoare).

Adevărul este că, atunci când te dedici unui proiect împreună cu persoana pe care o iubești, mai cu seamă unui proiect care nu este pe de-a întregul acceptat din punct de vedere social și de-a dreptul ilegal în unele state, sfârșești prin a adopta o perspectivă din submarin, dacă este să folosească o expresie a tatălui ei, care, până în urmă cu ceva timp, i s-a părut greu de înțeles. Acum însă, i se pare că aceasta descrie bine ceea ce se poate întâmpla între două persoane care construiesc împreună o carapace din intenții, convingeri și așteptări, până când își dau seama că sunt prinse înăuntru ca într-o capcană, convinse fiind că nu pot ieși fără să fie zdrobite imediat de presiunea de afară. Prin urmare, iată-le aici, în submarinul pe care îl formează proiectul lor legat de maternitate. Pentru simplul fapt că își imaginează că ar vrea să iasă din el, se simte o trădătoare. Dar ce-ar trebui să facă, să continue dintr-o loialitate oarbă? Pentru că și-a luat un angajament? Ca să o facă fericită pe Viviane? Să fie, oare, o pură întâmplare că ieri a scris fraza aceea a lui Oscar Wilde pe unul

dintre bilețelele de pe înghețatele pentru englezi, despre faptul că viața este prea scurtă ca să ne dedicăm împlinirii visurilor altora? Nu ar trebui să fie și visul ei?

Dacă este să fie pe deplin sinceră cu ea însăși, nu. Nu este! Dacă este să fie pe deplin sinceră, nu este câtuși de puțin convinsă că vrea să se apuce de făcut copii, cu atât mai mult într-un mod atât de nefiresc și de lipsit de spontaneitate. I se pare absurd, ba chiar anacronic, să fie ca o găină care face ouă, cu un destin programat. Cu toată răspunderea fizică și morală pe care o implică acest lucru, presată de persoana pe care o iubește, de alții, de societate. Dacă se gândește mai bine, în absolut toate relațiile ei anterioare, indivizii cu care era o presau, mai devreme sau mai târziu, să își asume rolul de a procrea: fie pentru că erau îngroziți ca ea să nu rămână însărcinată, fie pentru că, dimpotrivă, considerau că acesta era scopul final al relației lor. Dacă ar fi privit întreaga chestiune cu un minimum de detașare și simț al umorului, ar fi considerat-o inacceptabilă. Poate că lucrurile stăteau altfel pe vremea cavernelor, când viețile ființelor umane erau determinate de o luptă între intenții și circumstanțe, în care circumstanțele aveau aproape întotdeauna câștig de cauză asupra intențiilor. Sau în mileniile ulterioare, când femeile nu aveau de ales, doar dacă voiau să rămână fete bătrâne compătimite de toată lumea, sau considerate vrăjitoare sau nebune. Dar în ziua de astăzi?

Are loc o explozie: mașina saltă, virează, trage spre banda de mers opusă cu un hârșâit oribil, chiar pe când un camion se îndreaptă direct spre ele.

— Heeei! țipă ea și se înfige pe picioare, privind îngrozită grilajul de radiator ce vine înspre ea, tot mai mare și mai aproape.

— La naiba!

Viviane trage de volan spre dreapta, cu toată forța, se aruncă pe el, face roțile să scârțâie și reușește să ajungă din nou pe cealaltă bandă a drumului, chiar la timp.

Șoferul camionului claxonează furios și trece mai departe cu un zdrăngănit de resturi de metal. Aerul pe care îl dislocă cu lateralul

lui enorm face ca mașina lor să se clatine.

Viviane rămâne agățată de volan, ca să nu piardă controlul, frânează, trage pe marginea drumului și se oprește.

Milenei îi bate inima cu toată puterea, iar sângele îi este plin de adrenalină.

— Ce s-a întâmplat?

— Pană de cauciuc.

Viviane își potrivește ochelarii pe nas, trage adânc aer în piept, numără pe degete: unu, doi, trei. Este destul de calmă, ținând cont că tocmai a evitat o ciocnire frontală în care cu siguranță ar fi sfârșit ca două omlete. Bagă în viteza întâi, înaintează foarte lent câteva zeci de metri, târșâit și hurducăit, apoi oprește într-un refugiu de pe marginea drumului. Coboară amândouă: anvelopa din față, dreapta, are o tăietură, este complet dezumflată.

— Și acum?

Pe Milena o încearcă o alternanță ciudată de spaimă și ușurare, din pricina riscului teribil prin care au trecut și pentru că știe că rezervările de la Centrul Plamondon urmează un program implacabil, iar dacă întârzii chiar și câteva minute, înseamnă să fii reprogramat pentru cine știe când. Se întreabă dacă explozia roții nu a fost cumva un semn al destinului, ca să pună capăt întregii povești cu fecundarea. Sau poate semnul din partea destinului este că nu s-au izbit de camion? Cum să interpreteze ceea ce s-a întâmplat? Și are sens, oare, să încerce să interpreteze astfel de lucruri, în loc să ajungă la o alegere rațională, fără să fie nevoie de sugestii exterioare?

— Acum o schimbăm, fir-ar al naibii.

Viviane se duce să deschidă portbagajul: scoate roata de rezervă și o rostogolește de-a lungul mașinii. Se întoarce după cric și săculețul cu scule, apoi așază totul pe jos.

Milena nu se consideră deloc incapabilă să înfrunte dificultățile practice: se ocupă în mod regulat de aparatele din gelaterie și a reușit să regleze singură chiar și bătătorul, care avea o paletă blocată. Dar să schimbe roata de la o mașină i s-a părut mereu un

lucru imposibil; ținând cont de greutăți, obstrucții, rezistențe, forțe de exercitat, este un lucru pe care ar prefera să îl lase pe seama bărbaților.

— Nu sunăm să ne tracteze cineva?

— Haide, măi, ce tractare? Ar dura jumătate de oră doar să ajungă aici.

Viviane nu pare câtuși de puțin îngrijorată de schimbatul roții, doar foarte nerăbdătoare din pricina posibilei anulări a programării. Scoate din săculeț cheia de roți sau cum naiba i-o spune, o instalează pe un bulon de la roată și apasă cu toată forța pe ax, fără rezultat.

— Să nu te rănești!

Milena își dă seama că o spune în parte din îngrijorare autentică și în parte pentru că speră, în adâncul inimii, că schimbatul roții se va dovedi mult mai complicat decât își imagina Viviane.

— Le strâng prea tare cu pistoalele alea pneumatice, la service-uri! Ticăloșii!

Viviane se sprijină de capotă, lovește tare cu piciorul în axul cheii, sare efectiv pe el, reușește să deblocheze bulonul. Îl rotește de câteva ori, apoi repetă operațiunea cu următorul: inserează cheia, sare pe ax, deblochează, rotește.

Milena o privește, pe jumătate admirativ, pe jumătate uluită atât de rapiditatea cu care a reușit să găsească metoda cea mai eficientă, cât și de modul furios în care o aplică.

Viviane înaintează ca o mașină de război, fără să se oprească măcar o clipă: slăbește toate buloanele, apoi așază cricul sub mașină, învârte rapid din cheia ca o manivelă, iar mașina începe să se ridice de la sol.

Milena este împărțită între instinctul de-a se oferi să ajute și speranța că defecțiunea va prelungi semnificativ întregul demers.

— Ce pot să fac?

— Nimic.

Viviane clatină din cap; îndepărtează deja roata, o pune deja în locul ei pe cea de rezervă, strânge deja buloanele, coboară deja

cricul, sare din nou pe axul cheii ca să le strângă bine.

Milena ridică cu greu roata perforată, ca să contribuie și ea cu ceva. O duce spre portbagaj, luptându-se cu greutatea roții și cu sentimentul de vină care o face să își dorească să rămână blocată în refugiul acesta, așteptând un camion de tractare care nu mai sosește, până când trece nu doar ora pentru programarea de la Centrul Plamondon, ci și ideea în sine cum că ar avea nevoie de așa ceva.

Viviane scoate cricul de sub mașină, îl adună, pune cheia pentru roți în săculeț, se duce și pune totul în portbagaj, apoi se șterge pe mâini cu o cârpă.

— Să mergem!

— Ai fost ca un fulger.

Milenei îi pare rău că sentimentul de demoralizare prevalează asupra celui de admirație, dar așa stau lucrurile, nu poate să facă nimic.

Viviane se oprește și o privește, cu o mână pe șold, de parcă ar vrea să o mustre pentru ceva; în schimb, îi zâmbește și se întinde să o sărute.

Milena este atât de surprinsă, atât de plină de sentimente contradictorii, încât ochii i se umplu de lacrimi.

Viviane îi trece cârpa peste mâini, care sunt puțin murdare de la cum a pus roata la loc.

— Să ne mișcăm, altminteri ne luăm adio de la programare.

Într-o clipă sunt din nou pe drum, accelerând de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Trebuie să fi trecut zece minute de când au făcut pană, cincisprezece cel mult.

— O să reușim, o să reușim.

Viviane conduce în modul ei agresiv, turând motorul; pare să dețină controlul asupra situației, ca întotdeauna.

— Ai fost *incredibilă* când ai schimbat roata.

Milena chiar crede asta, deși simte din nou că gonesc spre o catastrofă. Dar, la început, tocmai această latură a lui Viviane i se părea foarte liniștitoare: capacitatea ei de a înfrunta și rezolva orice

probleme cu aceeași eficiență energică cu care își face masajele posturale. Fără nesiguranțe, fără ezitări, fără îndoieli. Așa a reușit să obțină împrumutul pentru casa din Seillans, în pofida neîncrederii băncii, și așa a convins-o să se implice în afacerea cu gelateria, în pofida temerilor ei.

Viviane o privește intermitent, zâmbește, apoi își potrivește ochelarii pe nas.

Chiar și Milena zâmbește, în timp ce se zbate între afecțiunea pe care o poartă profilului aceluia atât de cunoscut și neliniștea care îi face ghem toate organele interne. Se gândește că, atunci când s-au cuplat, unul dintre lucrurile care i-au plăcut cel mai mult la a fi cu o femeie în loc de un bărbat era ideea că nu mai trebuia să își facă griji în legătură cu a avea sau a nu avea copii. Era convinsă că, în sfârșit, se eliberase, că se terminase: că se încheiase acel balet de așteptări, explicații, justificări pentru sine și pentru alții, proiectări în viitor, ipoteze pline de implicații. În schimb, de la un anumit moment, chestiunea a revenit și a câștigat teren cu mai multă insistență și hotărâre decât se întâmplase în relațiile ei heterosexuale. Nu înțelege cum de nu și-a dat seama la timp, cum de nu a reușit să își explice cu sinceritate poziția, în loc să se prezinte drept indecisă, dar, la urma urmei, deschisă pentru orice posibilitate. Ca și cum prioritar ar fi fost să evite certuri și dezamăgiri, iar chestiunea aceasta ar fi putut rămâne suspendată pe termen nedefinit, sau, și mai bine, s-ar fi putut dizolva în neant. Poate *chiar era* deschisă față de orice posibilitate, dar mai degrabă la nivel teoretic decât practic: povestea cu fecundarea i se părea o idee de contemplat, nimic mai mult. Să fie oare o formă de imaturitate? O incapacitate de a-și asuma răspunderi care nu sunt efemere, așa cum este cea de a face zilnic înghețate foarte bune? Cert este că, într-o clipă, ea și Viviane erau două femei libere și fericite să fie împreună, hotărâte să trăiască așa cum voiau, fără să se lase condiționate de cineva și cu atât mai puțin una de cealaltă, iar în clipa următoare erau închise în submarinul lor de intenții aparent împărtășite, cu acest sentiment absurd că parcă

s-ar afla într-o misiune. Cum se poate ca sentimente delicate și estompate să se fi transformat într-o idee recurentă, iar ideea recurentă, într-un program, iar programul, într-o hartă tot mai clară și cum de se precipită acum împreună să îl îndeplinească, fără să îi mai discute motivele și sensul? Fără ca măcar să reușească să mai discute despre el?

— La ce te gândești?

Viviane o privește rapid, schimbă viteza și accelerează cu un sprint.

— La nimic.

Milena încearcă să zâmbească din nou, dar are nevoie de un efort prea mare. Își privește tatuajul de pe interiorul încheieturii stângi: cele două litere A inversate, formate de un șarpe care urcă și coboară într-un cerc și care reprezintă *Arte e Amore*[22]. Și l-a făcut la douăzeci de ani, ca o declarație de intenții împreună cu Luca, prietenul ei, care trei ani mai târziu a murit într-un accident de motocicletă în Spania. (Nu erau împreună, dar semănau foarte mult și erau foarte apropiați.) Lui Viviane nu i-a plăcut niciodată. Zice că tatuajele sunt o încercare din partea celor cărora le lipsește caracterul de a da dovadă de caracter și că o deranjează foarte tare să facă masaje posturale unei persoane tatuate. Prin urmare, i se pare că este o parte a ei pe care trebuie să o apere, ca pe celelalte.

— Ai început să ai îndoieli?

Viviane își întoarce capul spre ea, dar este atentă la stradă, continuând să conducă cu viteză.

— De ce mă întrebi?

Milena încearcă să găsească cuvintele prin care să îi răspundă că da, a început să aibă îndoieli, dar nu reușește.

— Pentru că mi se pare că este limpede că ai început să ai îndoieli.

Ochii cenușii ai lui Viviane licăresc rapid, în spatele lentilelor.

— Ba nu.

Milena se uită la casele tot mai dese din spatele gardurilor și a

---

[22] Artă și dragoste (n.tr.)

gardurilor vii de pe marginea drumului.

— Dacă vrei, ne întoarcem. Viviane încetinește, ca și când chiar ar fi dispusă să oprească mașina și să se întoarcă din drum. Îi sun și le spun că ne-am răzgândit, că nu mai vrem să o facem.

— Nuuu!

Milena încearcă să o spună cu mai multă convingere, ba chiar clatină din cap. Se simte îngrozitor de nesinceră, de lipsită de onestitate, față de ea însăși și față de lume.

PAISPREZECE

Când Nick se întoarce la Les Vieux Oliviers, găsește mașini și furgonete de toate culorile și dimensiunile parcate peste tot în spatele casei, pe latura de est, pe gazonul din față. Printre mașinile adăpostite se numără și mașina lui Rodney Ainsworth, un Bentley Continental turcoaz, parcat oblic, ocupând două locuri, în loc de unul.

Nick încearcă să se furișeze în casă fără să fie observat, dar Tricia îi iese în cale imediat după intrare, ațâțată de parcă ar veni dintr-o primă linie a frontului.

— Aileen te caută de ore întregi!

— Am fost în *aer,* bine?

Nick face un gest puțin obosit; se simte îmbibat de o senzație de distanță, ca și cum o parte din el a rămas la câteva zeci de metri deasupra pământului, încă prins între posibilitatea de-a da ortul popii sau nu.

— Da, dar Aileen are nevoie de tine!

Tricia pare să se refere nu doar la o nevoie anume, ci la una mai extinsă, de care ține echilibrul emoțional al lui Aileen, poate chiar supraviețuirea ei.

— Și unde este Aileen?

Din sufragerie se aud voci și râsete, dintre care se desprind glasul gutural ale lui Wally și timbrul de asin metalic al lui Rodney.

— Pe gazonul din fața casei!

Este evident că Triciei sarcina pe care a primit-o, de a-1 târî la raport, i se pare o adevărată misiune.

— Aș putea oare să îmi salut mai întâi amicii care au străbătut mii de kilometri până aici?

Nick arată spre sufragerie, dar nu este deloc convins că vrea să îi salute.

Tricia încuviințează, chiar dacă foarte contrariată.

În sufragerie, Rodney, soția lui, Sadie, Todd și soția lui, Cynthia, Wally și Kimberly stau lângă barul mobil, cu pahare în mână; se

întorc spre el ca și când să îl vadă acolo era, deopotrivă, cea mai frumoasă și cea mai urâtă surpriză din lume, și deloc o surpriză.

Nick se duce și îl îmbrățișează mai întâi pe Rodney, cu pasiunea prefăcut neprotocolară cu care s-au îmbrățișat de vreo o mie de ori până acum.

Cu mișcarea lui clasică, Rodney îl apucă de ceafă, îndeajuns de tare încât să îl doară vertebrele cervicale. Îi dă drumul aproape instantaneu; îl privește cu atenție, măsurându-se reciproc din priviri, cum fac de obicei. În mod misterios, are părul mai des ca ultima dată, la Londra, înainte de vară, și, spre deosebire de Wally, are mai mult sau mai puțin aceeași siluetă pe care o avea la începuturile trupei Bebonkers. S-ar putea ca unui admirator înfocat care îl privește de la câteva zeci de metri de scenă, sau poate chiar pe ecranul enorm montat deasupra scenei, să i se pară la fel ca atunci când au scos primul album, cu o viață în urmă.

Vine și Sadie la îmbrățișat, apăsându-se în el cu prea mult entuziasm: cu o față întinsă ca un măr, celebră pentru stilul ei de panteră sadomasochistă, parfumată până la insuportabil, de parcă asta ar fi ajutat-o să țină sub control tendința spre infidelitate a soțului ei. Fostele soții ale lui Rodney erau, practic, identice ei, ceea ce măcar demonstrează o continuitate în alegerile lui și poate că o ajută și pe ea să identifice posibilele rivale.

Imediat după aceea se îmbrățișează cu Todd: contact pe piept și umeri, două, trei bătăi hotărâte pe spate.

Todd zâmbește, în stilul lui împăciuitor, niciodată prea implicat.

— Cum îți merge?

— Cum îți merge ție?

Nick *se bucură* sincer să îl vadă, chiar dacă își dă seama că nu prea are multe să îi spună. Adevărul este că, de ani întregi, relațiile dintre membrii trupei se limitează la schimburi de informații telefonice de date și locuri de înregistrare sau concerte sau la a cânta împreună într-un studio sau pe o scenă. De toate celelalte se ocupă agenții și avocații.

— Destul de bine.

Todd este, de felul lui, un bărbat moderat, care nu s-a lăsat niciodată prea acaparat de ideea de a fi un star rock. Este singurul Bebonker care a reușit aproape mereu să rămână cu picioarele pe pământ, chiar și atunci când ceilalți se învârteau șocați prin stratosfera succesului lor planetar.

— Doamne ajută!

Nick îl mai bate o dată ușor pe spate. Da, chiar ține la Todd: fără ritmul puternic și mereu centrat al tobei lui, cine știe câte concerte ale trupei Bebonkers nu ar fi sfârșit într-un haos sonor, iar fără bunul lui simț, cine știe câte certuri prostești nu ar fi degenerat în bătăi sălbatice.

Vine și Cynthia să îl îmbrățișeze, în felul ei puțin lemnos; este singura primă soție a celor din trupa Bebonkers care a supraviețuit și, inevitabil, nu este în relații prea bune cu soțiile secunde sau terțe ale celorlalți, printre altele și ca urmare a diferenței dintre generații.

Wally nu poate rata ocazia și se bagă între ei, evident: îi îmbrâncește pe bărbați în stânga și în dreapta, le plesnește pe femei peste fund. După care îi înghiontește cu coatele, ridică brațele spre tavan și urlă ca un războinic celt:

— Be-bo-be-bo-be-bonk! Bebonkers pentru totdeauna!

În timpul concertelor reușește, în mod invariabil, să facă din asta un refren ritmat, care crește în intensitate și implică mii de persoane, convinse că fac parte dintr-un trib memorabil, dar aici este clar că nimănui nici nu-i trece prin cap să i se alăture.

Continuă câteva minute minunându-se și regretând că nu s-au mai văzut de atâta vreme, chiar dacă știu foarte bine că ar fi putut să se vadă oricând înainte, dacă ar fi vrut să o facă; cu greu ai găsi pe cineva cu mai mult timp liber și facilități de deplasare ca ei. În realitate, de ceva vreme, viețile lor au urmat direcții diferite în ceea ce privește interesele, persoanele frecventate, locurile: în afară de muzica pe care o creează împreună, nu prea mai au multe lucruri în comun. Așa se întâmplă în orice relație foarte apropiată care durează mult timp: fiecare cunoaște atât de bine defectele celuilalt,

încât este de ajuns un gest sau un cuvânt, sau chiar și un schimb de expresii, pentru a declanșa reacții exagerate. Evită să se întâlnească din motive de supraviețuire: a trupei și a fiecărui membru al ei în parte. Probabil că nici măcar nu ar mai cânta împreună dacă nu ar avea nevoie de o infuzie continuă de bani ca să își mențină viețile costisitoare și dacă nu ar reuși să umple stadioanele și să obțină unde oceanice de reacții doar împreună.

— Cum ați călătorit?

Nick încearcă să se limiteze la evenimentele curente, fără să deschidă subiecte de discuție cu potențial conflictual.

— Poftim?

Rodney este pe jumătate surd, după zeci de ani de zdrăngănit sălbatic la chitara lui, marca Les Paul. Au măsurat de vreo două ori nivelul de sunet de sub scenele lor și a reieșit că, în funcție de melodie, acesta variază între o sută și o sută douăzeci de decibeli: mai mult sau mai puțin aceeași intensitate ca a unui ciocan pneumatic pe care îl ții tu în mână. Sunt de ajuns câteva minute ca să provoace pagube, darămite o oră și jumătate sau două încontinuu, multiplicate cu mii de concerte, la care se mai adaugă cine știe câte ore de repetiții și ascultat în căști, mereu la un volum ce îți sparge timpanul. Ce-i drept, volumul care îți sparge timpanul are un efect surescitant, dar Nick a început să își pună dopuri în urechi înaintea tuturor, imediat ce și-a dat seama că șuierăturile și bâzâitul de după concert continuau pe timpul nopții, până dimineața târziu. Acum folosește căști de ultimă generație, care îi transmit sunetele perfect calibrate direct de la mixer, dar se bucură că a folosit atunci dopurile acelea utilizate de muncitorii în construcții. Doctorul ORL care îl controlează periodic în Londra spune că nu aude sută la sută, dar nici nu este chiar așa de rău, ținând cont de situație. Pentru Rodney și Wally însă a fost mereu o chestiune de onoare să nu își ia nicio măsură de precauție când venea vorba despre boxe: probabil că se simțeau ca niște eroi mitologici, sacrificându-și canalele auditive într-o bătălie sonoră generalizată. Drept urmare, acum trebuie să folosească un

dispozitiv și când cântă, și în viața de zi cu zi dacă nu vor să cânte fals vreo melodie sau să rateze un cuvânt din patru în timp ce iau masa cu familia; Doamne-ajută că au bani să plătească pentru cea mai avansată tehnologie de amplificare acustică din lume. Urechile lui Todd, în schimb, nu s-au descurcat atât de rău, poate pentru că natura l-a înzestrat cu timpane foarte robuste, sau pentru că tobele lui sunt amplasate mereu puțin mai în spatele boxelor. În orice caz, starea unui muzician rock nu se înrăutățește în timp doar din cauza rănilor lui de război: Wally, de exemplu, și-a pierdut o parte din abilitățile lui inventive la bas nu atât pentru că este pe jumătate surd, cât din pricina detașării lui generale, a lipsei de disciplină, întrucât tot ce îl mai interesează acum de la muzică sunt banii pe care îi mai poate obține. Nu este însă o problemă pentru trupă, întrucât compensează din plin prin constanța lui legendară, permanentă, la corzi.

— Cum a fost călătoria?!

Nick îi imită lui Rodney condusul la volan, chiar dacă știe foarte bine că îl tachinează astfel.

— Foarte bine, dar se poate ști unde naiba erai tu? Venim până aici ca niște pelerini, iar stăpânul casei este de negăsit!

De fapt, Rodney se ofensează numaidecât. Chiar se simte indignat. Cu siguranță că prezența lui Wally, la câțiva pași distanță, nu îl ajută deloc; în timpul ultimului turneu prin America, s-au scuipat reciproc de câteva ori la cabină, iar la petrecerea de după concertul din Seattle, dacă nu i-ar fi despărțit cei de la pază, cu siguranță că lucrurile ar fi sfârșit urât.

— Zbu-ram!

În loc să se oprească, Nick întinde brațele, mimând două aripi. Nu se poate abține: cu cât este mai conștient de riscurile unei provocări, cu atât îi vine mai tare cheful să provoace.

— Oprește-te, nemernicule!

Simțul umorului lui Rodney nu era chiar rău cândva, dar s-a deteriorat în timp, ca toate celelalte.

Nick se gândește la vremea în care el, Rodney și Todd erau vecini, la început: mai mult decât prieteni, mai mult decât frați. Chiar dacă aveau caractere și origini familiale diferite, muzica îi apropia până într-atât încât gândeau, vorbeau și se mișcau la fel. Când aveau instrumentele în mână, sau când se înghesuiau în microbuz ca să meargă de la un concert la altul, sau când stăteau la o masă în timpul unei conferințe de presă, nu trebuiau să discute ce să facă sau ce să spună, ci trebuiau doar să aibă încredere în instinctul lor colectiv, înainte să se întâlnească, fiecare dintre ei se îndepărtase, ani la rând, de familie, școală, de semeni, de viață în general, închizându-se în fiecare după-amiază în camera lui ca să îi asculte pe marii soliști de blues și rock, încercând să își învețe instrumentul, copiind fiecare notă cu o îndărătnicie nesigură. Apoi s-au întâlnit și au pus bazele trupei, iar după câteva luni în care i-au preluat pe clasici, au descoperit că aveau un sunet aparte, care se năștea din combinația de calități și defecte ale fiecăruia dintre ei. A fost ca și cum ai săpa în grădină și ai vedea un jet de petrol țâșnind din pământ: talentul lor brut îi târâse într-un mod de neoprit spre primele lor cântece originale, spre reacții mereu tot mai intense din partea celor care îi ascultau, spre concerte și locuri tot mai mărețe.

Wally sosise ultimul, după o serie de basiști nu îndeajuns de buni sau care nu credeau suficient în trupă. Încă de la prima lor întâlnire, nu l-a simpatizat niciunul dintre ei în mod deosebit, dar avea un bas Fender Precision și un amplificator Fender Bassman Silverface cu două conuri de treizeci și opt de centimetri, cânta deja prin cluburi și câștiga îndeajuns ca să trăiască, pe când ei erau încă pe jumătate amatori. În pofida caracterului lui neplăcut, tehnica lui era superbă și, imediat ce au început să cânte și cu el, miracolul s-a repetat. În decurs de câteva săptămâni de probă, el și Todd deveniseră coloana vertebrală a trupei Bebonkers, baza ritmică pulsatilă și captivantă, pe care ceilalți doi se puteau sprijini cu ochii închiși. Deveniseră mai degrabă o mică trupă de infractori decât o trupă muzicală, legați printr-un pact de sânge

(literalmente, s-au înțepat toți patru o dată cu un ac în degete și au amestecat picăturile de sânge ca într-un ritual, jurându-și loialitate până la moarte. Dacă se gândește mai bine acum, a fost o demonstrație incredibilă de naivitate și de ignoranță în ceea ce privește consecințele utilizării acelor folosite de alții, chiar și pentru o perioadă scurtă de timp). Nick își amintește că primii doi sau trei ani ai trupei Bebonkers au fost singura perioadă din viața lui în care i s-a părut că a trăit tipul acela de amiciție care îl entuziasmase în copilărie, când citise *Cei trei mușchetari,* de Alexandre Dumas. „Toți pentru unul și unul pentru toți". Chiar așa și era: ei patru împotriva lumii. Apoi a urmat succesul real, banii reali, presiunea reală, managerii reali, impresarii reali și adevărate armate de fani care îi adorau, iar de acolo au pornit conflictele de personalitate, jocurile de putere, înfruntările pentru a vedea pe cine plăceau mai tare fetele, cine era mai dotat din punct de vedere muzical, cine avea puterea de a le spune celorlalți ce să facă. Spiritul de la început s-a deteriorat pe măsură ce faima lor a crescut; cu cât admiratorii îi considerau mai tare un nucleu de prieteni minunați, uniți într-o aventură care stârnea entuziasmul, cu atât ei își doreau mai puțin să fie împreună. Și totuși, iată-i încă pe toți la un loc, în sufrageria aceasta: componența originală a trupei, o adevărată excepție în lumea rock, în pofida oricărei previziuni realiste. Oare au rezistat ca urmare a intereselor? Din lene mintală? Pentru că niciunul dintre ei nu a reușit să găsească o identitate reală în afara trupei Bebonkers (chiar dacă fiecare dintre ei a încercat, mai devreme sau mai târziu)? Pentru că e mai simplu să reciți un joc de roluri în care nu ești de acord cu ceilalți, dar continuați să trăiți împreună, ca într-o căsnicie în care soții se hotărăsc să meargă înainte, în pofida tuturor lucrurilor, pentru binele copiilor? Iar spiritul de la început unde s-a dus? A plecat la alte trupe? La care trupe? A dispărut în neant? Poate că vor fi nevoiți să se confrunte mereu cu fantoma a ceea ce au fost în perioada lor de aur?

— Și ceilalți când vin?

Kimberly se uită în jur prin sufragerie, aruncă un ochi prin ușile din sticlă la mișcările grădinarilor și ale muncitorilor de pe gazonul din fața casei.

— Baz ar trebui să ajungă imediat. A sunat din Nisa, acum o oră.

Nick face un gest, chiar dacă nu este sută la sută sigur că a arătat înspre Nisa.

Ceilalți încuviințează, pe jumătate bucuroși, pe jumătate nu, dar lui Kimberly nu îi pasă nici cât negru sub unghie de Baz Bennett. Îl privește fix, de parcă ar încerca să îi ascundă cine știe ce secret.

Nick face un gest panoramic, ca să îi dea o idee despre numeroasele persoane care vor sosi în seara aceasta și mâine.

— Va fi o adevărată invazie, Kim, nu te teme.

Kimberly însă se gândește la trei sau patru persoane anume, care pentru ea dau sens acestei ocazii și justifică drumul până aici.

— Kate când vine?

Da, asta era. Brad și Angelina? George și Amal? Soții Beckham?

— Întreab-o pe Aileen, ea știe toate sosirile.

Nick se întoarce cu spatele la ea și se îndreaptă spre una dintre ușile din sticlă. Tricia îl urmează ca un câine de aport, ieșind după el pe gazon.

Aileen este lângă piscină, discutând și gesticulând în mijlocul unui grup mic, care îi include pe Tom Harlan, redactoarea-șefa, jurnalista, cameramanul și fotograful de la *Star Life* și pe alții, despre care nu are nici cea mai vagă idee cine sunt. Între timp, muncitorii și grădinarii târăsc după ei structuri din lemn, sapă gropi, așteaptă instrucțiuni. Aldino își întoarce capul încolo și încoace, ca să verifice diversele mișcări, chiar dacă pare puțin copleșit de această sarcină din pricina confuziei generale.

— M-ai căutat?

Nick se apropie de Aileen. Își amintește cum, la început, era fascinat de gesturile ei: i se părea că pictează mișcându-și mâinile prin aer, plină de resurse surprinzătoare.

— Bineînțeles că te căutam! Aileen se întoarce spre el, cu fața

încordată de furie, dar se relaxează aproape instantaneu și îi zâmbește; este mult prea conștientă de persoanele din jurul ei. Încercăm să hotărâm mai mult sau mai puțin o mie de lucruri! Contribuția ta ar fi foarte apreciată!

— Sunt la dispoziția ta.

Nick zâmbește la rândul lui, chiar dacă tot ce vrea este să se ducă să se plimbe singur prin pădure, cât mai departe posibil de aici.

Bineînțeles că Milenei nu îi place deloc să se lase inspectată, examinată și măsurată în felul acesta. Până și termenii clinici îi par detestabili: nici măcar unul dintre ei nu poate fi câtuși de puțin asociat cu o imagine frumoasă. Ar fi deja o situație neplăcută dacă ar fi fost bolnavă, dar ținând cont că este sănătoasă, i se pare de-a dreptul absurd. Și o deranjează și mai tare ideea că, pentru a duce la capăt acest proiect de femei fără bărbați, trebuie oricum să fie un mascul care își pune mâinile pe tine prin părțile acelea. Își trage din nou pantalonii pe ea, șosetele, pantofii; este roșie la față și foarte nervoasă. Privirea interesată a lui Viviane de pe scaunul de lângă biroul doctorului nu face decât să o enerveze și mai tare.

Doctorul Lapointe și-a dat deja jos mănușile din latex și vorbește despre administrarea de hormoni pe care va trebui să o înceapă luni și care va dura câteva săptămâni, pentru a stimula ovarele și pentru a pregăti țesuturile endometriale. Viviane va fi în perfectă măsură să îi facă injecțiile și nu ar trebui să fie dureroase, deoarece acele de la seringi sunt subțiri, ca acelea de la seringile cu insulină pentru diabetici. După prima săptămână, va trebui să facă o ecografic tot la două zile, ca să verifice numărul de foliculi și grosimea endometrului; apoi, după ce foliculii vor fi ajuns la un anumit diametru și număr, vor începe să se pregătească pentru *pick-up.* Lapointe folosește termenul englez ca să le facă să înțeleagă cât de avangardist este centrul lui medical? Pentru a conferi procedurii o ușoară nuanță științifico-fantastică?

Viviane și-a luat deja numeroase notițe detaliate de la vizitele precedente, dar acum le completează și corectează cu meticulozitate cu un pix albastru, în carnețelul ei cu copertă bej. Pune toate întrebările corecte cu calm, nu îi permite lui Lapointe să vorbească vag sau să se ascundă în spatele unui jargon obscur, poate deoarece slujba ei o califică drept un fel de colegă de-a lui; iar faptul că este de naționalitate franceză, ca și el, îi conferă un

avantaj în plus.

Milena în schimb, de fiecare dată când se regăsește într-o situație neplăcută și complicată ca aceasta, este copleșită de senzația că nu posedă toate instrumentele lingvistice de care ar avea nevoie. Poate că este doar o chestiune de timp, dar, după trei ani și jumătate în Franța, începe să se creadă că poate nu va ajunge niciodată să se exprime cu aceeași fluență pe care o are în italiană. Sunt gânduri care îi revin atunci când trebuie să discute cu cineva la bancă, sau cu un inspector de la oficiul sanitar, sau chiar și atunci când se implică în discuții despre politică, artă sau viață împreună cu Viviane. La cum stau lucrurile acum, aproape că i se pare că Viviane și doctorul Lapointe sunt de aceeași parte: că sunt doi la unu. Știe foarte bine că nu este așa, că Viviane o iubește enorm și că acționează pentru visul lor comun etc. Dar asta nu schimbă faptul că *ea* este cea manevrată și examinată și că *ea* se va supune stimulării hormonale și *pick-up-uhii* de ovule în Barcelona, la treizeci și șase de ore de la administrarea gonadotropinei corionice. La solicitarea lui Viviane, doctorul clarifică faptul că va fi neapărat necesar să se respecte cu exactitate timpii, deoarece o întârziere sau o anticipare, fie chiar și de numai două ore, ar putea provoca eliberarea foliculilor și eșecul întregului ciclu.

— La momentul prelevării se va face o ecografic, așa este?

Chiar dacă Viviane nu a studiat medicina, are de-a face zilnic cu medici: ei îi trimit pacienții. Și ecografii solicită și ea, când nu vrea să riște compromiterea unei articulații sau deteriorarea unei vertebre fisurate.

— Bineînțeles.

Colegii din Spania îi vor face o ușoară anestezie calmantă. Lapointe ar prefera să nu mai fie presat de această cvasicolegă, dar, pe de altă parte, clinica pentru care lucrează este o afacere comercială, ceea ce îl obligă la o anumită doză de răbdare.

Milena se întreabă cât de eficientă ar putea fi o ușoară anestezie calmantă, deoarece a citit pe internet că, în anumite cazuri, se face

anestezie totală. Și apoi, ce știe, de fapt, Lapointe despre cât de tare s-ar putea să o doară pe ea? El s-ar mulțumi cu o „ușoară anestezie calmantă" ca să se lase înțepat cu un ac în testicule?

— Și selectarea spermei? Întreabă Viviane, ridicându-și ochii din carnețel.

— Se vor ocupa colegii din Spania, în baza unor criterii de compatibilitate riguroase. Lapointe pare mulțumit să se miște într-un mediu binațional. Va fi livrată în aceeași zi în care se vor preleva ovulele.

Milena ar avea diverse întrebări în minte, dar Viviane le anticipează de fiecare dată; lucru ce pare logic, ținând cont de cunoștințele ei de anatomie și de faptul că stăpânește terminologia.

— Apoi ovulele și spermatozoizii vor fi ținuți într-un lichid de cultură timp de douăzeci și patru de ore, citește Viviane notițele pe care le-a luat, cu pixul pregătit pentru eventuale corecții.

— Exact, confirmă Lapointe, chiar dacă începe să pară puțin cam plictisit. După aceea, colegii din Spania vor evalua numărul și calitatea pre-embrionilor. Procentajul de ovule fecundate este în medie de șaizeci la sută dacă ovulele și spermatozoizii sunt de bună calitate.

— Adică? Întreabă Viviane, hotărâtă să clarifice totul dincolo de orice îndoială posibilă.

Lapointe zâmbește puțin forțat, dar continuă.

— Este o clasificare în funcție de grade. De la primul grad, adică optim, la al patrulea, adică insuficient.

Milena se întreabă dacă ovulele ei se vor dovedi a fi de calitate optimă, sau doar de bună calitate, sau de calitate insuficientă, poate ca reflexie a vieții ei anterioare neregulate sau chiar și a unei atitudini greșite. În prima lor vizită, doctorul le-a explicat deja (și nu ca să pună presiune asupra ei) că este cu siguranță mai bine să nu mai aștepte, ținând cont de faptul că „patrimoniul ei ovarian[1] nu este infinit, nici ca număr, nici din punct de vedere al calității, și cu fiecare an care trece este supus unei „diminuări ce nu poate fi oprită". Exact așa îi spusese. Se întreabă acum cât de dezamăgită

ar fi Viviane de un eventual eșec al demersului din cauza unei calități insuficiente a ovulelor ei; poate că va ajunge să îi reproșeze asta, poate că va transforma toată treaba într-un gând obscur, mereu prezent pe fundalul interacțiunii lor. Se înfurie numai imaginându-și neplăcerea Vivianei, dar mai ales pe a sa proprie, pentru că s-a implicat în această chestiune fără suficientă convingere, că s-a lăsat dusă de un val nenorocit, pe care nu l-a putut evita.

— Și dacă ovulele sunt de o calitate insuficientă? Întreabă Viviane, potrivindu-și ochelarii și privindu-1 pe doctor în modul ei presant.

Mușchii din jurul gurii lui Lapointe se contractă puțin.

— Am putea folosi gârneții de la o donatoare anonimă, care, evident, a semnat în prealabil un consimțământ de utilizare.

— Iar donatoarea aș putea fi chiar și eu.

Afirmația lui Viviane nu este o ipoteză vagă: este rezultatul unor discuții lungi pe care le-au purtat seara și dimineața, în care au explorat toate ipotezele posibile.

— Să spunem că da, confirmă Lapointe.

Milena nu vrea să redeschidă acum discuția pe acest subiect, dar, în realitate, ideea că ar trebui să își împrumute uterul (și restul corpului legat de uter) unui oocit care nu îi aparține, fecundat de un spermatozoid care îi aparține cine știe cui, nu îi place chiar deloc. I-a spus-o clar lui Viviane, de mai multe ori: cine pune la bătaie oocitul ar trebui să pună la bătaie și uterul. La o adică, amândouă le au. Și, în plus, așa spune și legea. La care Viviane i-a răspuns (așa cum face întotdeauna) că ea este contribuitorul major la venitul lor domestic și, cu siguranță, nu ar putea efectua masaje posturale cu o burtă așa de mare.

— Până aici aș zice că totul este clar, da?

Este limpede că Viviane preferă să treacă mai departe, să nu zăbovească prea mult asupra acestui aspect.

— Aha!

Milena nu reușește să găsească un răspuns mai bun. Este oare

un fel de monstru pentru că se simte prinsă în capcană? Că vrea să fugă din nenorocitul ăsta de centru medical și să nu mai fie găsită vreodată? Sunt o mulțime de lucruri pe care ar prefera să le facă în următoarele luni, în loc de copii: să cerceteze ingrediente noi, să exploreze arome noi, să inventeze rețete noi, să scrie o carte despre înghețate la care se gândește de ceva timp. Nu are nimic, chiar nimic, împotriva copiilor sau împotriva celor care vor copii; i-ar ajunge ca nimeni să nu îi pretindă ei asta, să o lase în pace.

— Bine.

În acest moment, Lapointe deja este nerăbdător să încheie vizita, în sala de așteptare sunt diverse alte țipe care aspiră să procreeze.

— După aceea?

Viviane nu intenționează să încheie vizita până nu primește confirmări asupra tuturor punctelor.

— După aceea, pre-embrionii sunt transferați în uter cu ajutorul unui cateter. Da, Lapointe clar s-a săturat, iar acum îi este greu să o ascundă. La două sau trei zile după *pick-up.*

— Și pre-embrionii sunt în medie trei la număr, continuă Viviane, privindu-1 cu atenție și pregătită să sublinieze sau să corecteze lucrurile pe care le-a notat deja în carnețel cu scrisul ei rotund și regulat.

Lapointe încuviințează.

— Tendința este să nu se transfere mai mulți de-atât pentru a reduce riscul de sarcini gemelare.

— Care, oricum, există?

Milena trebuie măcar să întrebe, chiar dacă știe deja răspunsul și au vorbit deja despre asta.

— Să zicem că da. Dar poate fi restrâns.

Lapointe scrie ceva pe rețetar, pentru a accentua faptul că timpul alocat lor s-a terminat.

Milena își imaginează cum ar fi să se trezească cu două sau trei ființe străine în burtă, secătuind-o de resursele ei vitale: pare mai degrabă un film de groază decât științifico-fantastic.

— În regulă. Viviane consideră că au trecut peste acest aspect, dar încă nu vrea să îl lase în pace pe doctor. Efecte colaterale ale *embryotransfer-uhii?*

— Niciunul. Lapointe clatină din cap, nici măcar nu își ridică privirea. Singura recomandare este să stea acasă patru sau cinci zile, să nu care greutăți și nici să nu facă sport, să nu urce și să nu coboare scări sau chestiuni de genul acesta.

— Casa noastră este toată *numai* scări. Milena adoptă un ton plin de speranță, ca și când s-ar aștepta să i se răspundă că atunci ar fi mai bine să renunțe la întreaga procedură, că nici măcar nu mai are sens să discute despre asta. Avem o singură cameră la parter. Din bucătărie în sufragerie, spre dormitor, spre baie, spre birou, spre terasă, trebuie să urci și să cobori scări ca să mergi *oriunde.*

— Este suficient să nu exagerați. Este vorba de bun-simț, spune Lapointe fără să se uite la ea și zâmbind condescendent.

— Bineînțeles. Apoi va mai dura câteva săptămâni până să se confirme sarcina, așa este? zice Viviane, lăsând pixul din mână și închizând cu un elastic carnețelul cu copertă bej.

— Da. Lapointe semnează rețeta. Controalele le vom efectua aici, la centru. Test de sarcină cu prelevare de sânge, ecografia după două săptămâni pentru a vedea în ce condiție este sacul amniotic.

Milena se gândește că sunt termeni, precum „sac amniotic", care o îngrozesc. Dar de ce să acorde atâta pondere unui nume, chiar dacă e atât de urât și vulgar? Din pricina lucrului pe care îl descrie acesta, a implicațiilor lui? Refuzul ei instinctiv de a fi o genitoare este un lucru pe care ar trebui să îl revendice cu mândrie sau de care ar trebui să îi fie rușine?

— Perfect.

Viviane este deja în picioare, aruncând un ochi la ceas cu un gest aproape identic cu acela al doctorului Lapointe, din motive aproape identice. Și ea are pacienți care o așteaptă, în cabinetul ei din Draguignan; această excursie până la Grasse va sfârși prin a o costa trei ore bune de muncă, pe care va trebui să le recupereze

mai târziu.

Lapointe le însoțește înspre ușă și dă mâna cu amândouă.

— Cum am mai spus, probabilitatea de succes la prima tentativă este în jur de patruzeci la sută. Așa că va trebui să ținem pumnii și, dacă este cazul, să fim pregătiți să încercăm din nou.

— Bineînțeles, spune Viviane, salutând scurt din cap, cu bărbia ridicată.

— Da, zice și Milena, salutându-1 și ea scurt din cap.

Viviane îi pune o mână pe umăr, aproape că o împinge în jos, pe scări.

Și asta cum ar trebui să o interpreteze? Este o manifestare a spiritului protector sau o intimidare? Faptul că gelateria nu este încă profitabilă și că Viviane va trebui să plătească zece mii de euro pentru întreaga procedură, plus drumul și șederea în Spania, toate aceste lucruri vor duce, oare, la o mai mare accentuare a împărțirii rolurilor lor? Poate își pune prea multe întrebări? Cu riscul de-a se pierde într-o junglă de circumstanțe și contracircumstanțe din care nu mai poate ieși? Nu ar fi mai bine să renunțe la îndoieli o dată pentru totdeauna și să se dedice cu încredere acestui proiect comun? Dar astfel de lucruri nu ar trebui oare să se întâmple din impuls, purtate de un val de entuziasm împărtășit? Oare doar se teme, cum susține Viviane, sau este o alarmă justificată, pe care ar trebui să o asculte?

De obicei, Nick nu lasă pe nimeni să intre în biroul lui, în afară de Annette, menajera, când este absolută nevoie. Sunt două camere legate printr-o ușă interioară. În cea mai mică dintre ele se află un birou, un scaun și divanul provensal salvat de la planul lui Aileen de schimbare radicală a mobilierului. În cea mai mare, sunt un pian cu coadă Steinway, chitara acustică și cea electrică și celelalte instrumente cu coarde, fiecare în suportul lui, microfoanele pe suporturi, boxele, monitoarele, mixerul. Este singurul loc cu adevărat privat din casa lui, în care se poate închide să gândească, să scrie și să cânte la orice oră din zi sau din noapte, când nu reușește să doarmă, sau nu vrea să vadă pe nimeni, sau când îi vine inspirația pentru un cântec, lată un alt paradox din viața lui: cu cât cumperi o casă mai mare, cu atât ai mai puțin spațiu în care poți să stai fără să fii deranjat.

Oricum, de data aceasta, deranjul l-a facilitat chiar el, pentru că Baz Bennett îl roagă de luni întregi să îl lase să asculte piesele la care lucrează, și chiar și pe el, în momentul de față, îl interesează să primească feedback. Dar a trebuit să inventeze o scuză ca să vină aici doar ei doi, fără ca Wally, Rodney și Todd să încerce să îi urmeze.

Baz privește în jur, cu un respect ostentativ față de bârlogul creativ al unui artist, amestecat cu nerăbdarea de-a se lămuri dacă artistul cu pricina pune la cale ceva bun sau se-nvârte în cerc. Este managerul trupei Bebonkers de douăzeci de ani, de când Stu Abrahams a fost găsit înecat în cada lui cu jacuzzi din Los Angeles.

El le-a ajustat situația economică, el i-a ținut împreună în timpul miilor de crize recurente, el dirijează mașinăria de contracte, înregistrări și concerte. Nimeni nu se îndoiește de faptul că a contribuit în mod decisiv la îmbogățirea lor și că, mulțumită lor, s-a îmbogățit la rândul lui, dar trebuie să admită că munca lui nu este deloc ușoară; chiar deloc.

Nick se duce să pornească Mac-ul și amplificatorul, caută prin Pro Tools și afișează pe monitor piesa care i se pare cea mai reușită dintre cele la care lucrează. Este o melodie ce i-a venit în timp ce cânta la mandolină, nu la chitară sau pian, care a ieșit la iveală în același mod misterios ca și cele mai bune cântece ale lui. Problema este că nu prea are legătură cu repertoriul celor de la Bebonkers, asta dacă nu cumva vrea să se întoarcă la primele două albume, pe când încă experimentau cu sunete și instrumente diverse și nu se temeau să facă incursiuni chiar și în teritorii îndepărtate de baza lor de rock-blues. Înainte să decidă că era mult mai bine să simplifice toată treaba, să se concentreze pe câteva acorduri cântate pe două chitare electrice, un bas și tobă și, ocazional, un pian sau o orgă Hammond, ținând cont că li se potrivea și le plăcea foarte mult majorității copleșitoare de admiratori. Înainte să le vândă celorlalți și lor înșiși ideea că erau atașați de rădăcini, chiar dacă adevăratul motiv era că a căuta în alte direcții ar fi fost mai obositor și ar fi fost aproape sigur mai puțin apreciat de către mase. Înainte să prezinte închiderea orizonturilor drept o alegere admirabilă. Pe de altă parte, nu așa au procedat și toți ceilalți? Ce grup de mare succes nu repetă la infinit formula care funcționează, pe care reușește oricine să o recunoască de la primele note (până se satură de ea)?

Baz face câțiva pași în jur în timp ce ascultă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor; pare să privească foarte atent plăcile de parchet de culoarea nucii.

Nick este perfect conștient că a avut mereu o atitudine jucăușă față de ceea ce face, în mod sigur în mai mare măsură ca un director de bancă, un inginer sau un politician, și, cu siguranță, nu a fost genul de om care să își manifeste în public suferința de artist. Problema este că lumea (inclusiv admiratorii, inclusiv Baz, care ar trebui să știe mai bine ca oricine cum stau lucrurile) tinde să creadă că munca lui este în mare o *distracție,* rodul delicios și gratuit al inspirației. Uneori se întreabă dacă nu ar fi mai bine să comunice și altora ideea eforturilor chinuitoare care se ascund în

spatele fiecărui cântec al lui, chiar dacă fără să sfârșească prin a-și construi o imagine de martir al creativității, așa cum fac unii colegi de-ai lui (majoritatea dintre ei mediocri și care, oricum, și-au construit această imagine încă de la început); dar ajunge mereu la concluzia că nu ar fi un lucru prea cool, că nu ar fi deloc genul lui.

Piesa se termină; Baz își drege vocea, de parcă ar vrea să spună ceva, dar tace.

Nick îl privește cu atenție, prin aerul tăcut al biroului.

— Deci?

Baz Bennett ridică ușor capul și zâmbește din colțul gurii.

— Eh, interesantă. Ecouri din folk irlandez, Delta blues, influențe baroce, un nucleu etnico-tribal. Și, în același timp, absolut a ta, clar.

— Nu știu. Mi-a venit așa, pur și simplu.

Nick se gândește că nu este deloc adevărat că i-a „venit" pur și simplu: în spatele nenorocitei ăsteia de piese stau ani de cercetări, de ascultări, de experimentări, de încercări.

— Foarte sugestivă, spune Baz, privindu-1 cu fața aceea de po-cher, de sfinx egiptean.

— Dar? spune Nick pe un ton aspru, pentru că este limpede că există un *dar* în spusele lui Baz.

— Ce vrei să faci cu ea? Întreabă Baz foarte încet, știind că, dintr-o clipă în alta, s-ar putea confrunta cu o versiune foarte agresivă a artistului lui.

— Cum adică ce vreau să fac? Nick simte cum un curent pericu-los ia naștere în el, dar face un efort să se controleze. Să termin de scris versurile și să o înregistrez în studio pentru următorul album. Mai am alte patru mai mult sau mai puțin în stilul acesta.

— În următorul album al trupei Bebonkers? Întreabă Baz, încuviințând, dar e ca și cum ar zice nu.

— De ce? Ți se pare atât de *inimaginabil* că am putea scoate ceva diferit?

Nick este pe punctul de-a urla sau de-a azvârli cu ceva.

Baz întinde puțin brațele, afișând în continuare o expresie neutră.

— Păi, ar trebui să afli puțin ce părere au ceilalți.

— Vreau să știu ce părere ai *tu*!

Da, acum urlă! Dar la cine? La Baz? La ceilalți? La el însuși? Dacă pe alții nu îi interesează acest gen de muzică, atunci va scoate un album pe cont propriu!

Baz ridică din umeri abia perceptibil.

— Ți-am spus, este o piesă foarte sugestivă. Ba chiar foarte frumoasă.

Nick dă să mai strige ceva, dar îl cuprinde dintr-odată o senzație de zădărnicie, care îi atenuează furia precum o pătură udă. Adevărul este că a încercat deja calea albumelor solo, așa cum au încercat-o și ceilalți, și a ieșit prost, și pentru el, și pentru ceilalți. Fiecare dintre ei era convins că popularitatea de care se bucura trupa se datora membrilor ei, luați individual: credeau că se pot elibera de trupă, temporar sau chiar definitiv, ca să se dedice muzicii care îi interesa de fapt, în schimb, au descoperit că numărul de admiratori dispuși să îi urmeze pe căile lor individuale reprezintă doar o mică parte din cei care îi urmăresc cântând împreună. Lumea este interesată de Bebonkers, și atât; orice tentativă de-a se îndepărta de grup este considerată o trădare, sau cel puțin un episod de egocentrism, în cel mai bun caz o distracție cu care să își ocupe timpii morți dintre albumele și turneele cu trupa.

— Încerc doar să înțeleg ce anume ar funcționa și ce nu pentru Bebonkers, Nick.

Baz știe că nu mai trebuie să adauge altceva; în fond, este un manager bun tocmai pentru că nu este o persoană grozavă. Nick și ceilalți au înțeles că nu avea sens să caute în el un prieten fantastic pentru a păstra legăturile cu casele discografice și organizatorii de concerte. Este de ajuns să se gândească la Tim Hotchinson, care a muncit din greu ca să le facă rost de primele angajamente și care i-a transportat prin jumătate de Anglie în

vechea lui furgonetă Ford, dar a făcut crize imediat ce a venit vorba să se confrunte cu jucătorii grei. Sau Stu Abrahams, pe care multă vreme l-au considerat ca un al cincilea membru al trupei și care, atunci când a murit, îi ducea foarte prietenește spre ruină. Adevărul este că ar fi trebuit să îi mulțumească lui Baz în fiecare zi, chiar dacă să se plângă de el a devenit unul dintre laitmotivele lor. Bineînțeles, când îi dai lui Baz Bennett un procent din fiecare liră sterlină, euro sau dolar pe care îl câștigi din muzica ta, nu trebuie să te plângi după aceea dacă te împinge pe cea mai bătătorită stradă posibilă. O face cu măsură, deoarece știe foarte bine că există limite, că membrii trupei Bebonkers au o reputație de păstrat, așa-numita integritate artistică pe care admiratorii lor o apreciază atât de mult. Știe foarte bine că, dacă vrea să vândă un cântec de-al lor pentru un spot publicitar, trebuie să aleagă foarte bine combinația cu produsul, ca să nu riște un efect de bumerang dezastruos. S-ar putea ca o marcă de automobile să meargă bine, iar alta deloc; un lanț de supermarketuri da, altul nu. Este totul un joc al echilibrului, în care raportul dintre bani și imagine trebuie evaluat cu foarte multă atenție, iar Baz Bennett reușește, fără îndoială, să o facă mai bine ca oricine altcineva.

La fel de incontestabil este și faptul că ultimul motiv pentru care îl țin de aproape douăzeci de ani sunt banii, chiar dacă este mai frumos să își spună că adevărata lor prioritate este să ajungă la cât mai multă lume posibil. Și care ar fi scopul de a ajunge la cât mai multă lume posibil? Într-un final, totul se transpune în numărul de descărcări și de bilete vândute, care se transpune, la rândul lui, în cifre în conturi bancare, care se transpun, la rândul lor, în numărul de sticle de șampanie de calitate superioară pe care Wally le poate da pe gât de parcă ar fi bere (după ce le-a fotografiat cu religiozitate și le-a publicat pe Instagram). Și Rodney este dependent de bani, așa cum zeci de ani a fost dependent de sex și de cocaină (care, oricum, îl costau o mulțime de bani); nu s-ar putea lipsi de mașinile lui Rolls Royce, Bentley și Ferrari -, de bărcile, hainele și chitarele lui cu butoane din aur masiv și

decorațiuni din perle negre. Chiar și lui Todd, care e mult mai cumpătat decât ceilalți, care probabil că nu a pus niciodată piciorul în Monte Carlo, îi place să aibă case comode și frumoase, să colecționeze tablouri de valoare, să joace golf, să poarte haine croite la Savile Row.

Iar el? Ce relație are Nick cu bunurile materiale? Chiar dacă nu vrea să recunoască față de sine însuși, a devenit un investitor serios, precum ceilalți. Ce-i drept, susține deseori că apreciază banii doar pentru libertatea pe care i-o dau și că s-ar putea lipsi de nouăzeci la sută din cât are, dar sunt momente în care se îndoiește de asta. Din fericire, în domeniul lui contează reprezentarea, iar reprezentarea lui este foarte credibilă, chiar și atunci când este contrazisă de viața reală. Dar cine îi cunoaște viața reală? Lumea vede imaginea pe care o proiectează pe scenă, surprinde nuanța din interviurile lui, atât de caracteristice, încât uneori riscă să devină un stereotip. (Literalmente, anul trecut, Baz a primit o propunere de la Dreamworks de a introduce într-un desen animat un personaj creat după persoana lui și a negociat săptămâni întregi înainte să anuleze totul pentru că studioul nu plătea suficient.) S-ar părea că există un consens asupra faptului că transmite în continuare doze înalte de așa-zis „spirit rebel", orice ar însemna asta acum; încă nu a alunecat în faza în care să se agațe cu disperare de o mască pe care să n-o mai poată salva. Lăsând la o parte orice urmă de modestie prefăcută detestabilă, nu prea sunt mulți soliști prin jur, nici măcar mult mai tineri, capabili să stârnească aceeași cantitate de emoții cu aceeași intensitate. Chiar dacă se studiază în oglindă cu spiritul lui critic nemilos, nu i se pare că și-ar fi pierdut din charismă. Vocea îi este încă integră, timbrul nu i s-a modificat, volumul nu s-a redus. Încă se mișcă cu un grad bun de elasticitate, rezistența nu i s-a redus: poate sta pe scenă două ore în șir și să cânte cu maximum de forță fără să riște să se prăbușească.

Da, dar *sensul* faptului că totuși continuă să o facă? Așa-numitele *motive*[7]. Cât de convingătoare mai pot fi cântece precum

Hard Hard Hard, One Push Too Far sau *On The Brink,* ascultate de cineva care să nu fie în prealabil câștigat de cauză? Toate acele reprezentări ale unor stări sufletești adolescentine, variind de la frustrare sexuală la lipsă de toleranță socială, la lamentații puerile, nu sunt oare ridicole atunci când le afirmă un bărbat matur, mai mult decât recompensat de o societate împotriva căreia la început s-a dezlănțuit într-un mod iconoclastic? Cum de o puștoaică sau un puștan de optsprezece ani din ziua de astăzi ia de bune criticile (generice) pe care i le aduce statului și invitațiile (la fel de generice) la revoltă? Și totuși, se întâmplă. Incredibil! Poate că în ceea ce îl privește, sau în ceea ce îi privește pe cei din Bebonkers, intră în joc același tip de suspendare a neîncrederii care are loc în cazul meciurilor de wrestling, unde publicul știe foarte bine că orice lovitură, orice căzătură și orice expresie de furie sau durere sunt false și totuși urlă și bate din picioare și din mâini, izbucnește în plâns și se entuziasmează?

Dar nu este atât de simplu, pentru că, chiar dacă acum au devenit de ceva vreme o mașinărie comercială, ori de câte ori cei din trupa Bebonkers se află pe scenă și încep să interpreteze cântecele pe care le-au scris cu douăzeci, treizeci sau treizeci și cinci de ani în urmă, chiar *cred.* Cu adevărat. Poate că nu chiar de la primul cântec, dar de la al doilea, da; sau de la al treilea. E o chestiune de încălzire, iar muzica scoate la iveală sufletul lor originar cu aproape aceeași intensitate de atunci: intoleranța, indignarea, dorința furioasă după o lume diferită. În pofida tuturor lucrurilor, în pofida a ceea ce au devenit, în pofida cântecelor infinit mai slabe pe care le scriu acum. Când își cântă caii de bătaie, instrumental și vocal, nu doar publicul crede; ci și ei. Poate că de aceea piesele de la origini au făcut mereu parte din listă, spre deosebire de cele mai recente. Cert este că toată treaba asta durează cât durează concertul, până la aplauzele de încheiere; apoi gata, se întorc la viața reală.

Din când în când, Nick se întreabă dacă cei din trupa Bebonkers nu ar putea folosi scena globală de care încă se bucură pentru a

spune ceva semnificativ despre lucrurile ce nu merg bine în lumea de *astăzi,* în loc ca, de trei de decenii încoace, să macine la nesfârșit faina unei revolte generice. Se întreabă dacă nu ar putea să scrie cântece cu ținte mult mai specifice: politicienii corupți și incapabili, fundamentaliștii din variile religii, companiile multinaționale de comerț on-line, giganții din domeniul comunicațiilor, companiile petroliere și cele de tutun, fabricanții de arme, marile bănci care sechestrează banii cetățenilor, conglomeratele care devastează și pradă planeta. Oare ar reuși să obțină vreun efect concret? Să îi împingă pe cei care îi ascultă spre un fel de boicotare la scară largă, o disociere generalizată de regulile jocului?

A devenit foarte priceput în a răspunde la aceste întrebări, pe care și le pune singur sau pe care i le adresează vreun admirator de demult care a reușit să treacă de controale sau vreun jurnalist care încearcă să iasă de pe cărarea stereotipară bătută înainte de sute de colegi de-ai lui. Îi vine de la sine asumarea unui ton ironic, evidențierea faptului că, în societatea de astăzi, să te revolți împotriva regulilor a devenit imposibil, pentru că regulile sunt acum flexibile, iar încălcarea lor a devenit un produs de consum ca oricare altul, care se vinde pe orice ecran de calculator, tabletă sau celular și pe orice raft de supermarket. De fapt, își recunoaște propria irelevanță, chiar dacă reușește să lase impresia că exercită o critică socială și se prezintă drept un fel de disident, o voce desprinsă din cor. Dar a trecut deja multă vreme de când vocea lui și cea a trupei Bebonkers *fac parte* din cor, chiar dacă admiratorii nu vor să își dea seama de asta. Când au înregistrat *Enough Isn't Enough,* li s-a părut un fel de imn revoluționar, până într-atât încât BBC a refuzat să îl difuzeze; acum face parte din coloana sonoră colectivă. Cu câteva luni în urmă i l-au cerut chiar și pentru o reclamă televizată la o marcă de biscuiți și cereale pentru micul dejun!

Nu durează mult să înțelegi că mai bine renunți la orice idee de-a te pune să scrii cântece incendiare mult mai focalizate decât cele

vechi. În afară de procesele și ostracismele pe care le-ar atrage după sine și de posibilitatea ca, din punct de vedere muzical, să nu fie cine știe ce, cine ar fi cu adevărat interesat de ele? O minoritate minusculă de idealiști? De utopici? De fanatici? Ar reuși oare să schimbe ceva în rândul opiniei publice generale? Este foarte dificil; chiar dacă ceilalți membri ai trupei Bebonkers ar fi fost dispuși să se arunce împreună cu el într-un demers de genul acesta (lucru deloc probabil de altfel) și ar fi reușit să depășească împotrivirea lui Baz (lucru practic imposibil), rezultatele comerciale ar fi, aproape sigur, dezastruoase. Și aproape la fel de sigur că nu ar fi nici măcar luați în serios: ar părea doar o șmecherie de marketing, o încercare cinică de a-și recâștiga virginitatea, o speculare a rănilor planetei, ca să își împrospăteze imaginea. La fel s-ar întâmpla și dacă ar hotărî să doneze câștigurile din vânzările de albume și din concerte unor cauze nobile: este îndeajuns să se uite la acuzațiile nefondate și la glumele nenorocite făcute în legătură cu cauza nobilă susținută prin concertul de duminică.

Mai presus de orice, *de ce* ar trebui să își folosească muzica pentru a dezlănțui forțe potențial devastatoare în afara unui context ritualic, în afara perimetrului sigur al unui stadion sau al unei săli de sport? De ce sunt atâtea lucruri care nu merg bine în lume, atâtea lucruri greșite și inacceptabile? Dar, până în acest moment, toți patru au trăit îndeajuns încât să înțeleagă că instabilitatea nu este *neapărat* mai bună ca stabilitatea, cu precădere atunci când este vorba despre sisteme sociale complexe. Este îndeajuns să arunce o privire la Orientul Mijlociu și la Africa de Nord, ca să își aducă aminte că un stat despotic tot este mai bun ca un stat dedat unui război civil atroce; sau să se uite în jur, în lumea occidentală, și să înțeleagă că o democrație defectuoasă este totuși mai bună ca o democrație luată ostatică de cine știe ce improvizator populist cu spume la gură. Fanaticii și dictatorii aspiranți există, pândind în spatele fiecărei mișcări de mase, cu ștreanguri pe care, să le fluture și cu scopurile lor ascunse, și este

foarte puțin probabil că se vor descurca mai bine decât cei pe care vor să îi înlocuiască.

Deci? Deci nimic: cei din trupa Bebonkers vor continua să cânte *Enough Isn't Enough* cu hotărâre și furie, cât timp vor putea să o facă, și zeci de mii de oameni vor continua să sară în tribune sau pe gazon pe unda sonoră de o sută douăzeci de decibeli, mișcându-și brațele și înroșindu-se la față, descărcându-se de toată frustrarea pe care au acumulat-o în viețile lor, după care seara se vor întoarce acasă epuizați și satisfacuți, iar în ziua următoare se vor duce la muncă și le vor povesti colegilor că au fost la un concert Bebonkers, care, după toți acești ani, nu au pierdut nici măcar o fărâmă din furia lor originală, ba, dimpotrivă.

— Crezi că aș putea primi un ceai cu lămâie? Îi zâmbește Baz cât mai amabil posibil și totuși glaciar.

— Cred că da.

Nick se simte ușurat că are o scuză ca să iasă dintre gândurile lui și din biroul lui; se duce și deschide ușa, împingându-1 pe Baz pe coridor.

ȘAPTESPREZECE

Milena merge cu pași viguroși pe strada înaltă ce duce de la Seillans la Fayence, pe coasta piemonteză, chiar dacă știe că, în scurt timp, va începe să se întunece. Dar și-a lăsat furgoneta în parcarea de deasupra magazinului și nu are deloc chef să rămână acasă, așa cum a sfătuit-o Viviane înainte să plece în fugă spre cabinetul din Draguignan, făcând uz, de pe acum, de un ton pe care îl folosești în mod normal cu cineva bolnav care trebuie să își păstreze energia. În plus, vrea neapărat să verifice cum a ieșit înghețata de castane; chiar dacă Guadalupe i-a spus la telefon că a urmat cu meticulozitate toate instrucțiunile, trebuie să o vadă și să o guste ca să fie sigură. Și chiar dacă este foarte improbabil ca cineva să vină să își cumpere o înghețată joi, după-amiaza târziu, acest lucru ar putea totuși să se întâmple; într-un moment destabilizator ca acesta, chiar ar avea foarte mare nevoie să primească o confirmare a ceea ce face.

Îi place să meargă atât de intens, pentru că îi pune în funcțiune toți mușchii din corp, ceea ce o ajută să gândească de mii de ori mai bine decât atunci când este blocată într-o cameră. I se pare și un mod de a confirma că își cunoaște teritoriul, metru cu metru, zid cu zid, copac cu copac, gard viu cu gard viu, curbă cu curbă. Cunoaște deja bine aceste locuri; se simte destul de acasă, chiar dacă nu întru totul. Pe de altă parte, nu există locuri în care să se simtă *cu adevărat* acasă: nici măcar în Verona, unde s-a născut, sau la Padova, unde a urmat Facultatea de litere, nici măcar în celelalte orașe în care a petrecut luni sau ani întregi, din motive educaționale, profesionale sau ca să descopere, pur și simplu, lumea. S-a întrebat deseori dacă nu cumva suferă de un sindrom de apatridie de care nu se va mai elibera vreodată, sau dacă, mai devreme sau mai târziu, va găsi un loc care să îi corespundă cu desăvârșire, în mod natural, fără vreun efort. Uneori se teme că familiarizarea cu anumite locuri este Ia fel de iluzorie ca aceea cu persoane și obiecte, cu noi înșine: o iluzie ce se naște din repetiție,

care generează predictibilitate, care generează, la rândul ei, liniște. Cum ar fi faptul că se plimbă pe strada aceasta, pe care a trecut de atâtea ori încât o știe pe de rost, dar care, cu siguranță, nu îi aparține. Ar fi de ajuns să îi strige cineva vreo porcărie dintr-o mașină în mers sau ca un câine să iasă mârâind și lătrând dintr-o grădină, arătându-și colții, și deja s-ar simți pierdută, cu busola spartă.

De când își amintește ea, are două vise recurente: unul frumos și unul urât. În cel frumos se afundă lent în mare, iar când apa îi trece peste cap, își dă seama că poate foarte bine să respire chiar și așa. În clipa aceea, simte o seninătate imensă și o euforie provocate de ideea că poate explora și se poate juca și învârti sub apă, fără să fie văzută de cineva de pe pământ. În visul urât, în schimb, se află într-un oraș sau într-o țară despre care nu știe nimic și își dă seama că nu mai are geanta cu portofelul și telefonul și celelalte lucruri ale ei, că nu știe încotro să se ducă, nici de unde vine, nici de ce, că nu își amintește numele niciunei prietene, prieten sau cunoscut căruia să îi ceară informații sau ajutor; nici măcar numele ei. De fiecare dată când i se întâmplă, se trezește într-o stare de suferință totală, udă leoarcă de transpirație și cu inima bătându-i nebunește, atât de înfricoșată, încât nu reușește să mai adoarmă. De obicei, visele alternează, la intervale de câteva luni, dar în ultima vreme pe cel urât îl are mai des. Nu trebuie să îl interpreteze un psiholog ca să își dea seama că are legătură cu îndoielile și suferințele din viața reală, cu senzația de ciudat și cu confuzia ce continuă să apară.

Și totuși, când a venit prima dată aici cu Viviane, în vara în care s-au cunoscut, li *s-a părut* că sunt acasă, chiar înainte să găsească efectiv casa în care trăiesc acum, pe când locuiau în apartamentul micuț închiriat deasupra merceriei lui *madame* Voclain. Chiar dacă se înghesuiau într-o singură cameră cu o chicinetă și cu o baie atât de minusculă, încât nu puteai întinde cu totul brațele când făceai duș, cu o perdea de duș din plastic, având modele florale, ce ți se lipea de corpul ud. În perioada aceea, nu i s-a

întâmplat niciodată să își dorească mai mult spațiu sau o priveliște mai frumoasă ca aceea pe care o aveau deja înspre curtea mică, în care, într-un colț, creștea un smochin. Pe atunci, să fie acasă însemna pur și simplu să fie cu Viviane; *ele două* erau casa. Și a continuat să se simtă acasă și când s-au mutat în apartamentul de mai sus, unde aveau două camere și o bucătărie în adevăratul sens al cuvântului, în care să își pregătească înghețatele fără să fie constrânsă la jocuri de echilibru.

Dacă se gândește mai bine, a încetat să se mai simtă acasă chiar atunci când *au cumpărat* casa: casa cu curtea interioară acoperită cu sticlă, mult mai frumoasă, mai solidă și mai spațioasă decât locuințele lor anterioare, cea pe care au ales-o drept recipient pentru o viață împreună pe termen nedeterminat, nu doar pentru câteva săptămâni sau câteva luni. Ce înseamnă asta? Că singura casă în care se poate simți acasă nu este fizică, ci *mintală?* O casă *emoțională?* Un loc care, prin definiție, nu este tangibil și permanent, ci încredințat sorții oscilante a senzațiilor și sentimentelor?

Deci casa ei este caracterul ei? Așa-zisa personalitate? Visurile ei, așa nedefinite cum sunt ele? Corpul ei, chiar dacă de multe ori și-ar fi dorit să fie altfel decât este? Feminitatea ei, cu toate consecințele frumoase și inacceptabile pe care le cuprinde? Munca ei? Pasiunea ei pentru înghețate, timpul și cercetarea pe care le investește în ele, bucuria și îngrijorările pe care i le aduce? Dacă ar fi fost bărbat, probabil că ar zice că da. Bărbații se identifică total cu ceea ce fac, ca niște broaște-țestoase care își cară după ele carapacea, oriunde se duc. Pot și ei să cumpere case, dar cu siguranță nu se ocupă de ele, ci lasă asta pe seama femeilor. Și femeile își asumă sarcina, din nevoie, sau din plăcere, sau dintr-un fel de vocație naturală, chiar și atunci când au alte mii de angajamente; sfârșesc prin a aloca o cantitate incredibilă din timpul și energia lor întreținerii unei cutii: o curăță și o aranjează, o fac să funcționeze și să fie confortabilă, cameră cu cameră, piesă de mobilier cu piesă de mobilier, obiect cu obiect. Da, dar înainte

nu vorbea despre case, ci despre *a se simți* acasă, despre a avea o senzație totală de familiar față de o parte din lume. Ei, bine, ea nu a avut-o niciodată. Nici pe când era copil, nici măcar când părinții ei erau încă împreună și i se părea că beneficiază de un anumit grad de protecție, de un anumit grad de definire în comparație cu lipsa de formă a universului. De atunci încolo, oriunde ar fi fost, mereu i s-a părut că relația ei cu locul respectiv era una precară. Totuși, acest lucru nu era unul neplăcut. Faptul că știa că, mai devreme sau mai târziu, se putea smulge dintr-un anumit loc sau dintr-o anumită situație i-a salvat viața de multe ori, i-a salvat curiozitatea și dorința de a descoperi.

Dar dacă cineva nu se simte cu adevărat acasă nicăieri, cum și-ar putea asuma răspunderea de a aduce pe lume o altă persoană? Ca să o condamne și pe ea (sau pe el) să nu se simtă cu adevărat acasă nicăieri? Sau poate că aducerea pe lume a unei alte persoane ar putea fi un mod de-a se simți cu adevărat acasă? S-ar putea ca întemeierea unei familii să fie soluția? Dar oare nu s-ar simți prinsă în capcană, fără vreo cale de ieșire vreme de ani la rând? Cum i s-a întâmplat cu Roberto și cu ceilalți bărbați dinaintea lui, pe când erau doar ei doi și vorbeau intermitent și pur ipotetic despre o familie? Cum i se întâmplă acum cu Viviane, cu mult înainte ca așa-zisa cealaltă persoană să înceapă să devină realitate? Cum a început să se întâmple când ea și Viviane au cumpărat casa, iar ea a încetat să se mai simtă acasă?

I se pare că o majoritate copleșitoare a oamenilor nu se confruntă, de fapt, cu această problemă: cu excepția celor care nu au casă, pentru că le-a fost distrusă de obuze sau care au fost nevoiți să își lase casa, pentru că nu și-au mai permis chiria, miliarde de persoane se simt acasă oriunde ar fi. Se simt acasă în cele mai urâte și mai triste case, în cele opulente, convenționale sau aflate în paragină, în cele amplasate cu fața spre traficul feroce al unui bulevard urban, sau spre o piscină în formă de inimă, sau spre versantul nordic al unei văi unde soarele nu pătrunde niciodată. Nu a încercat vreodată să o facă, dar este convinsă că, dacă s-ar

duce și ar bate la orice ușă și i-ar întreba pe cei care îi deschid dacă se simt acasă, aceștia i-ar răspunde că da. Privind-o de parcă ar fi nebună, mai mult ca sigur, și cu o atitudine de apărare teritorială, cu o mândrie de revendicare, accentuându-le identificarea cu acea casă a lor, dovada vizibilă și tangibilă că ocupă legitim o mică parte din lume.

Poate că problema este că ea nu e normală: că, practic, este o inadaptată, cu capul plin de idei care nu coincid cu lumea reală. Iar lumea reală își dă seama de asta și îi trage una peste cap oricând poate, ca să îi aducă aminte cine este mai puternică; sau încearcă să închidă un zid în jurul ei, să încuie ușa atunci când ea, din instinct, ar vrea să iasă să respire aerul liber și să privească spre cer.

S-a gândit prea adesea la aceste lucruri, fără să ajungă la vreo concluzie utilă. Milena depune un efort maxim în mușchii picioarelor, împingându-se în față cât poate de repede. Vede deja Fayence, cu casele cocoțate pe pantă, locuite de oameni care nu au nici cea mai mică îndoială că se simt acasă.

La ora zece seara, Nick se ridică de la masă înainte să se încheie cina, scuzându-se că trebuie să dea un telefon. Îl ignoră pe Wally, care urlă de câteva ori în spatele lui: „Pe cine suni?“, se duce și își ia pe el un hanorac și o jachetă, apoi se furișează afară din casă fără ca nici măcar Aldino să își dea seama. Nu se gândește să se ducă întrun loc anume; vrea doar să scape de toate acele priviri, buze și mâini aflate în mișcare, de toate acele afirmații, pretenții și observații insistente și irelevante care i-au invadat spațiul vital.

Se strecoară în Mazda lui mică, conduce încet, cu farurile stinse, prin spațiul deschis din spatele casei și pe aleea de acces până la poartă, unde apasă telecomanda; imediat ce iese de pe proprietate, simte o ușurare, ca un evadat. Aprinde farurile, continuă lent pe strada îngustă, printre zidurile de piatră de pe o parte și copacii de pe cealaltă, până la intersecția dinspre Mons și Callian. Ezită preț de o clipă sau două dacă să urce înspre munți sau să coboare înspre câmpie, dacă să opteze pentru întunericul mai dens sau pentru întunericul mai luminat, după care face la dreapta, înspre Callian. Nu turează motorul, apasă cu vârful piciorului pe accelerație doar strictul necesar. Chiar și așa, în zece minute ajunge în orășel: nu vede pe nimeni în jur, pare a fi mult mai târziu decât este de fapt. Fără să facă o alegere conștientă, continuă de-a lungul străzii, luând cu indolență curbele descendente. Nu reușește să se concentreze asupra unui gând anume, dar îl încearcă același sentiment de

nonapartenență generalizată pe care l-a simțit pe când era copil, apoi băiat, și apoi ca adult, de frecare dată când s-a trezit rupând firele ce îl legau de o anumită situație, din nerăbdare sau intoleranță, din plictiseală, din motive prostești sau solide, din neînțelegere, din principiu, din greșeală.

Ajunge la strada joasă și face la dreapta, ca și cum ar fi plutit în derivă. Trece prin Tourrettes, prin Fayence; dă să continue drept, înspre Draguignan, dar, în ultimul moment, face la dreapta și urcă

pe strada plină de curbe din aceeași inerție din care cobora mai înainte. Ajunge sus, în oraș, trece pe sub arcul primăriei, continuând până la parcarea în aer liber pe câteva niveluri, care vara nu este niciodată suficientă pentru toate mașinile turiștilor, dar care acum este aproape goală. Se întreabă preț de o clipă dacă să continue plimbarea sau să se întoarcă acasă, dar virează în schimb la stânga și se hotărăște să parcheze într-un loc, la întâmplare, din zecile de spații libere.

Coboară din mașină. Aerul este umed, temperatura a scăzut destul de mult față de cea din timpul zilei, iar în aer plutește o ceață ușoară. Nick coboară pe scări, spre oraș, trece pe lângă vitrinele barului estival cu imagini mărite de hamburgeri, toasturi și înghețate având culori suprarealiste; pe lângă vitrinele uneia dintre numeroasele agenții imobiliare cu fotografii cu vile și vilișoare pseudoprovensale, cu piscine foarte albastre în prim-plan.

Fayence este pustiu, așa cum era și Callian: nici măcar o mașină pe strada principală pe care a urcat el cu trei minute în urmă. Singurul loc deschis este barul de lângă magazinul de false specialități locale, în care se văd niște siluete mișcându-se de partea cealaltă a vitrinelor luminate; din câteva clădiri, printre șipcile jaluzelelor trase, emană lumina de la televizoare. Semiletargia ce cuprinde întreaga zonă în afara sezonului este și mai evidentă în timpul nopții, iar tăcerea atât de densă, încât aproape că ia o formă solidă. Dar mâine măcar o parte dintre cei invitați la petrecerea lui de sâmbătă vor veni aici, căutând un minimum de culoare locală: vor face să se deschidă un restaurant sau două, vor contribui cu bani, voci, gesturi. Cu siguranță că vor fi și jurnaliști, și fotografi care vânează subiecte interesante, și mai bine pentru ei dacă cei fotografiați se află într-o stare alterată și cu parteneri ilegitimi. Cu siguranță vor fi și fani care speră într-o întâlnire miraculoasă; și ceva curioși din zonă, câțiva hărțuitori. Apoi sâmbătă, jos, pe esplanada aerodromului, vor sosi cei care vor să se așeze pe gazonul concertului cu o zi înainte: își vor aranja

corturile și sacii de dormit cât mai aproape de scenă. În pofida ordonanței emise de primar, care pretinde că nu îi vrea din motive de igienă și siguranță, dar care, asemenea colegilor lui din alte sate din regiune, va fi foarte bucuros să facă parte dintr-un eveniment atât de fermecător, ținând cont de lume, de înregistrările video, de atenție, de numele locului ce va face înconjurul pământului.

Vitrina gelateriei Milenei, tipa italiancă, are lumina stinsă, este închisă; vitrina bijuteriei puțin mai în jos, lumina stinsă, închisă; vitrina pizzeriei și mai în jos, idem. În piață, unde trei zile pe săptămână sunt tarabe cu fructe, legume și brânzeturi, reflectoare joase proiectează raze de lumină caldă pe platani și pe fațada bisericii. Iar în mijlocul spațiului gol sunt vreo douăsprezece persoane dispuse în cerc: se leagănă ușor pe picioare și se bat cu mâinile pe brațe, asemenea unui dans tribal destul de reținut și Iară muzică.

Nick își trage gluga de la hanorac pe cap, un gest pe care îl face în mod automat în rarele ocazii în care se întâmplă să se plimbe singur printre oameni. Se întreabă care ar fi motivul cercului de persoane de mai jos: un flashmob în semn de protest sau celebrare? Pentru ce, împotriva a ce? Și ce sens ar avea un flashmob într-un loc în care nu este nimeni să îl privească, cu excepția lui, care observă de sus, fără să fie văzut, sprijinit cu spatele de zidul unei clădiri vechi, îmbibat de umezeală? Asta dacă nu cumva sunt admiratori ai trupei Bebonkers care au venit cu *trei* zile înainte de concert, care vor să se încălzească în vreun fel și să își ocupe timpul de așteptare. Se întâmplă uneori: dorm pe jos, în frig și chiar și în ploaie nopți la rând, pentru a avea privilegiul să își marcheze teritoriul înaintea altora, să dobândească un drept de precedență, să se încarce în avans. Dar dacă ar fi admiratori ai trupei Bebonkers, cu siguranță că ar avea un casetofon portabil la care să îi asculte melodiile, sau măcar un telefon mobil cu miniboxe cu bluetooth, sau o chitară la care să zdrăngăne aceleași refrene uzate, cu siguranță, și și-ar da, din mână în mână, doze și sticle cu bere, jointuri și narghilele. Aceștia, în schimb, sunt complet silențioși și foarte coordonați, absorbiți.

Nick își reia coborârea spre piață foarte atent, rămânând cât mai în umbră. Aldino și-ar ieși din fire dacă ar ști: ar începe să îi turuie ca de obicei că nu are sens să-i plătească o grămadă de bani ca să se ocupe de siguranța lui, ca apoi să renunțe la orice precauție și să se expună fără motiv la pericole ale naibii de reale. El i-ar răspunde că exagerează, că pericolele nu sunt chiar atât de reale, chiar dacă știe foarte bine că *sunt:* există admiratori nebuni pregătiți să își transforme venerația în ură. John *a fost* ucis, cu cinci focuri de armă, de cineva care îi știa pe de rost toate cântecele și care, cu doar câteva ore înainte, îi ceruse un autograf. George *a fost* atacat cu un cuțit cu lama de șaptesprezece centimetri, în casa lui din Friar Park, de către un fan care i-a perforat plămânul și, cu siguranță, l-ar fi ucis dacă soția lui, Olivia, nu ar fi reușit să îi spargă o lampă în cap. Paul *și-a găsit* autobuzul înconjurat de admiratori infractori în Ciudad de Mexico, și cine știe cum s-ar fi sfârșit lucrurile dacă poliția nu ar fi ajuns la timp. Dar nu e ca și cum plimbatul cu un bodyguard după tine ți-ar putea garanta ceva: despoți din Orientul Mijlociu au fost ciuruiți de gloanțe în timp ce erau înconjurați de întregi grupări înarmate. Siguranța absolută nu există; viața în general este riscantă, greu de prezis.

În orice caz, oamenii care stau în cerc în piața pustie nu par a fi niște nebuni periculoși; chiar dacă trebuie, într-adevăr, că sunt puțin ciudați dacă s-au pus să facă ceea ce fac aici, la ora asta. Nick se mai apropie de ei cu câțiva pași, îi studiază mai bine: sunt tineri, pe la douăzeci de ani, jumătate dintre ei țipi și jumătate țipe. Chiar dacă ar fi fost toți fani ai trupei Bebonkers, cel mult ar fi putut să îl înconjoare și să îi ceară să facă un selfie cu celularul sau să le semneze vreun tricou; niciunul dintre ei nu are fizionomia sau atitudinea unui potențial asasin. Și-au pus gențile pe jos în mijlocul cercului, ca să se poată mișca în voie, dar și-au păstrat eșarfele, jachetele și căciulile, ca să se apere de umezeala și de frigul serii. Unul dintre ei este mai înalt și mai slab decât ceilalți și pare să îi ghideze, sau cel puțin efectuează primul mișcările și ceilalți le repetă imediat după aceea. Nu e cine știe ce

coregrafie: stau fermi pe picioare, legănându-și doar puțin genunchii, acum își apăsă mâinile pe ochi și apoi le îndepărtează, le apasă din nou. Și această variație durează câteva minute, precum cele precedente; când termină, se întorc toți și se privesc reciproc, serioși, atenți. Tipul cel mai înalt se uită roată la toți, apoi se mai rotește puțin și îl vede pe Nick. Îi zâmbește. Îi face semn să li se alăture, indicându-i un punct în cerc: pune-te acolo, pune-te acolo.

Abia acum Nick își dă seama că s-a apropiat prea tare: se află la numai câțiva metri distanță de ei. Dar acest lucru nu îl alarmează în mod deosebit, poate și pentru că nu pare să îl recunoască nimeni, probabil din cauza umbrelor, a ceții, a luminii galbene a reflectoarelor și a glugii pe care o are pe cap. Până și tipul care îl invită să intre în cerc o face cu o atitudine de bunăvoință generală, nu centrată specific pe el; sau cel puțin așa pare. Apoi, ținând cont că s-a stabilit contactul vizual, i s-ar părea nepoliticos, ba chiar detestabil să nu accepte; și, oricum, nu are altceva de făcut acum, doar să coboare și mai mult pe străzile înguste și pustii, sau să urce înapoi la parcare, ca să își ia mașina și să conducă aiurea, sau să se întoarcă acasă, printre zeci de persoane pe care nu vrea să le vadă. Așa că se duce să își ocupe locul în cerc: se împlântă bine pe picioare, cu mâinile în buzunarele hainei, cu fruntea acoperită de glugă.

Tipul înalt încuviințează, apoi li se adresează tuturor, atât de încet, încât abia de îl aude.

— Acum să ne uităm la o altă persoană din cerc și să îi zâmbim.

Nu are o atitudine de lider, nici nu pare că ceilalți l-ar considera ca atare. Pare pur și simplu că și-a asumat sarcina de a indica succesiunea de acțiuni de îndeplinit, poate pentru că le cunoaște mai bine decât ceilalți, poate pentru că el a sugerat să se vină aici, sau poate doar pentru că poate fi văzut mai bine datorită înălțimii lui.

Cele șaisprezece, ba nu, optsprezece persoane din cerc se privesc și își zâmbesc pe perechi, nefiind prea clar dacă s-au ales

reciproc sau dacă o fac într-un mod pur aleatoriu. Nick se trezește zâmbindu-i unei țipe palide și lungane, cu o căciulă din lână albastră și o haină gri cu mulți nasturi. Fata îi zâmbește la rândul ei: are o față rotundă, curată, cu ochi incredibil de limpezi. Aruncă o privire de jur împrejur, ca să înțeleagă dacă l-a recunoscut cineva, dar toți par absorbiți de zâmbetele lor, fără să îi dea vreo atenție în mod deosebit. Continuă să își zâmbească pe perechi alte câteva zeci de secunde: stau acolo, în cerc, în tăcere, în ceață, cu genunchii mișcându-li-se ușor, cu mâna în buzunare și chipurile iluminate sau umbrite de lumina galbenă a reflectoarelor, și zâmbesc.

Tipul înalt își lasă capul în jos, semn că partea aceasta s-a încheiat; nu pare satisfăcut de rezultate, are o atitudine echidistantă. Face un gest, fără vreo emfază.

— Acum, fiecare să meargă la o altă persoană din cerc și să o îmbrățișeze.

Nick se întreabă dacă situația și-ar putea pierde dintr-odată magia aflată în suspensie, chiar cu o clipă înainte de îmbrățișare. („Dar tu ești *Nick Cruickshank!* Hei, lume, e *Nick* de la *Bebonkers**“)*

Tipul înalt îl privește în semn de încurajare, dar din nou fără să insiste. Își mută rapid privirea de la el și se duce să îmbrățișeze o țipă foarte scundă, aplecându-se puțin ciudat ca să o strângă în brațe.

Se mișcă și Nick și, în același timp, se mișcă și un tip din partea cealaltă; se întâlnesc la jumătatea cercului, se privesc în ochi: din fericire, nu apare nicio schimbare bruscă. Are din nou impresia că are în fața lui un chip extraordinar de necontaminat: tipul nu face nici cea mai mică tentativă de a transmite o imagine a sa, nu propune niciun fel de troc. Se îmbrățișează și se strâng în brațe câteva zeci de secunde, ca între bărbați, cu trunchiul aflat în contact, iar pelvisul și picioarele separate; se bat ușor de câteva ori pe umeri. Apoi se întorc, la fel ca și ceilalți, la locurile lor din cerc; își leagănă cu toții, din nou, ușor, genunchii, își mișcă ușor brațele.

Tipul înalt încuviințează, în felul lui foarte moderat, blând. Nu

este genul convingător, nu este genul moralizator, nici genul înălțător; se limitează la a sta acolo, în cerc, dând indicații.

— Acum vom îmbrățișa o altă persoană, dar fără să o vedem mai întâi, și vom încerca să îi transmitem sensul îmbrățișării noastre. Abia după aceea o vom *privi* și îi vom zâmbi.

Urmează o pauză de gândire generală când termină de vorbit, apoi se aude un foșnet de mișcări în timp ce persoanele din cerc se mișcă una spre cealaltă bâjbâind, cu ochii închiși și mâinile întinse în față, ca să găsească o întâlnire fără să o caute.

Nick face același lucru: închide ochii, se mișcă cu grijă până atinge pe cineva care, după miros, pare a fi femeie; dar își impune să nu o privească, așa cum a recomandat tipul cel înalt. Se îmbrățișează orbește, nu tare, dar strângându-se totuși în brațe, pe cât de intim se pot îmbrățișa doi necunoscuți conștienți însă reciproc de forma celuilalt. Deoarece este vorba despre o îmbrățișare atât de gratuită, nemotivată de o atracție sau de vreun fel de legătură, îi stârnește un val ciudat de senzații și de gânduri. I se pare că o succesiune infinită de îmbrățișări îi străbate trupul, ca într-un *time lapse*[23], aducând cu sine diverse cereri explicite și implicite, care se manifestă și se dizolvă una după cealaltă. Oare acesta este *sensul* la care se referea tipul înalt?

Durează clar mai mult decât cu individul dinainte, greu de spus dacă din pricina combinației de suprafețe dure și moi, sau pentru că nu s-au privit înainte, sau pentru că în orice ritual se așteaptă o progresie, iar îmbrățișarea aceasta pe nevăzute este, foarte probabil, marele final. Oricum ar fi, Nick nu se aștepta să fie străbătut de valul de emoție pe care îl simte acum, la năruirea generală a măsurilor de apărare. E ca și cum ar începe să plângă în public fără motive evidente, cu cea mai intensă senzație de pierdere, sau de regăsire, sau ambele. Încearcă să se desprindă, dar nu reușește. Nu știe sigur dacă este din cauză că tipa continuă

---

[23] Interval de timp. Referire la tehnica fotografică de a prelua o secvență de cadre la intervale stabilite, pentru a înregistra modificările care au loc treptat, în timp. Când cadrele sunt afișate la viteză normală sau în succesiune accelerată, acțiunea pare mult mai rapidă.

să îl strângă in brațe sau pentru că nu vrea el cu adevărat să se dezlipească, deoarece i se pare că toată această chestiune nu s-a sfârșit încă, pentru că o forță ciudată îi ține legați. Nu știe sigur nici ce fac ceilalți; nu se aud foșnete sau pași în semn de retragere, cu atât mai puțin cuvinte de încheiere. Așa că el și tipa pe care nu o vede continuă să se strângă în brațe pentru o perioadă de timp imposibil de definit, absorbiți în presiunea și căldura lor corporale, în sensul că încearcă să se transmită pe sine, oricine ar fi ei.

În cele din urmă, se despart, lent, de parcă s-ar trezi dintr-un somn neașteptat; fac un pas în spate și se privesc în sfârșit, iar Nick vede că este vorba despre Milena, tipa cu înghețata. Surpriza are aceeași intensitate nefiltrată precum senzațiile care au precedat-o: îl străbate cu violența unui șoc electric, îi taie respirația.

Ea reacționează în mod asemănător: se dă brusc în spate, înspăimântată.

Nick se gândește o clipă să îi explice că nu avea nici cea mai vagă idee cine era, dar în aceeași clipă se îndoiește și se întreabă dacă nu cumva a conștientizat acest lucru în vreun fel, cu imprecizia unei priviri instantanee printre pleoapele pe jumătate închise și în condiții de lumină foarte proaste.

Nu își spun nimic, se dau în spate până se află la câțiva metri distanță, la locul lor din cadrul cercului. Dar jocul în cerc, sau cum s-o chema, s-a încheiat: tipul înalt încuviințează, puțin trist.

— Acum puteți să vă plimbați prin oraș și să îmbrățișați pe cine vreți.

Tipii și tipele își iau gențile și ruscsacurile de pe jos; se uită în jur și nu le ia mult timp să își dea seama că, prin preajmă, nu este nimeni pe care să-l îmbrățișeze.

Nick rămâne nesigur, apoi se duce la tipul înalt.

— De unde sunteți?

Tipul înalt îl privește preț de câteva secunde, ca și cum întrebarea i s-ar părea în afara spiritului jocului.

— Digne-les-Bains.

— Și faceți chestia asta în diverse locuri?

Nick arată înspre locul unde, cu două minute în urmă, se afla cercul de persoane, care acum s-au împrăștiat în diverse direcții.

Tipul înalt încuviințează, zâmbind ușor. Își ia ghiozdanul și se îndreaptă spre una dintre aleile descendente ale orașului cocoțat la înălțime. Ceilalți care nu au plecat încă îl urmează, în tăcere.

Nick se răsucește în direcția în care era Milena, italianca venită cu înghețata, dar nu o mai zărește. Piața este goală: ca și cum nu ar fi fost nimeni acolo, cu fațada bisericii și platanii luminați de reflectoarele galbene prin ceață. Urcă din nou pe aleea în scări ce duce la strada principală, cu o neliniște ce sporește la fiecare pas: nimic. Ajunge pe strada principală, se uită în dreapta, apoi la stânga, iar neliniștea continuă să crească, greu de explicat: nimic, nimic.

VINERI

NOUĂSPREZECE

Dintre toate momentele zilei, s-ar părea că dimineața diferențele de caracter dintre ea și Viviane sunt mult mai evidente: Milena le-a observat cu ceva timp în urmă, dar par să se accentueze tot mai mult. Adevărul este că pentru ea trecerea de la somn la starea de veghe trebuie să aibă loc progresiv: trebuie să se așeze pe marginea patului, să se gândească o clipă, apoi să coboare cu o anumită încetineală la baia de la etajul de dedesubt, să își privească reflexia chipului în oglindă, să își aloce câteva momente ca să accepte că este într-adevăr chipul ei. Să urineze, să se spele pe față, pe dinți, să se întoarcă în camera ei să se îmbrace, să coboare la parter, să dea la o parte perdeaua portocalie și să se uite pe fereastra bucătăriei care dă înspre alee. Să umple cafetiera, să o pună pe foc, să își pregătească un castron cu fulgi de ovăz, să adauge semințe de floarea-soarelui și bucăți de măr sau felii de banană, să toarne peste ele lapte de soia și puțin sirop de arțar, prinsă în continuare în senzațiile ultimelor vise. În total, durează poate vreo cincisprezece minute, dar pentru ea sunt importante; când trebuie să se lipsească de ele, suferă.

Viviane, în schimb, imediat ce se trezește azvârle la o parte cuvertura și sare din pat, își ia hainele de pe scaun, se îmbracă și începe numaidecât să enumere cu deplină luciditate nume de pacienți, probleme fizice de înfruntat, orare. Coboară, se încuie în baie, iar cinci minute mai târziu este deja la parter, spălată, pieptănată și pregătită să își înceapă ziua, nerăbdătoare să își bea cafeaua cu lapte și să își înfulece biscuiții de secară. Deseori prost dispusă, concentrată pe dificultăți existente sau numai ipotetice, vociferând la adresa sistemului sanitar, a celui bancar sau a celui de întreținere a străzilor. Se enervează să o vadă încă puțin nehotărâtă, încă nedesprinsă întru totul din brațele lui Morfeu: îi pune întrebări seci, o împunge ca să obțină răspunsuri precise. Apoi se ridică brusc de la masă, se duce să își clătească la chiuvetă ceașca, farfuria și lingurița, cu gesturi nervoase, apucă cheile de la

mașină din bolul chinezesc de pe mobila de lângă intrare, iese din casă și se duce spre spațiul deschis în care și-a lăsat mașina, după care conduce cu viteză spre Draguignan.

Când s-au cuplat, deșteptările lor nu erau chiar atât de diferite: dacă aveau amândouă timp, se trezeau cu mult calm; dacă una dintre ele se grăbea, se grăbea și cealaltă. Lucrul acesta venea de la sine, fără să o ceară careva dintre ele, fără să insiste. Să împartă începutul zilei era o bucurie, o ocazie să râdă împreună, să își spună lucruri pe care nu și le-ar fi spus în alte momente. Să fi fost oare un efort de adaptare în spatele acelei armonii aparent atât de ușoare? Să fi fost oare un experiment? Să fi fost oare o contaminare firească ce se naște între două persoane dintr-odată foarte apropiate? Cu siguranță că Viviane era mult mai puțin pesimistă ca acum și mult mai puțin presantă; petrecea minute întregi vrăjită de expresiile și gesturile ei, minunându-se, comentându-le. Și pe atunci lucra deja din greu, dar plăcerea de a o face depășea cu mult nevoia de a o face; și imediat ce se elibera, împărtășea cu ea din plin spiritul de aventură, de călătorii pe drumuri ocolite, de riscuri acceptate de amândouă. În rest, erau atât de atrase una de cealaltă, de consumate de curiozitatea față de lucrurile pe care încă nu le știau una despre cealaltă, exaltate de fiecare descoperire, cât de mică! Problemele practice păreau secundare, sau erau ocazii de a-și pune în aplicare capacitatea creativă; înfruntau cu ușurință orice dificultate, mergeau înainte. Până și privirile ostile și comentariile făcute cu jumătate de gură de către locuitorii din Seillans le amuzau, în loc să le deranjeze; le făceau să se simtă ca două femei libere care sfidează convențiile, care se joacă pentru a-și inventa în fiecare zi viața pe care o vor. Când a început să se schimbe spiritul acela? Când au început să se schimbe *ele*[7]. Sau pur și simplu au încetat să mai fie cum ar fi vrut să fie și au revenit la a fi cum *sunt* de fapt? În ce moment jocul de invenție a devenit unul de construcție, angajament după angajament, constrângere după constrângere? Când s-a transformat ușurința în greutate?

Cert este că repetiția cotidiană amplifică și cel mai inocent comportament, într-atât încât îl face imposibil de ignorat. De exemplu, felul în care Viviane își drege vocea tușind scurt, repetat, când este irascibilă, sau cum își dă jos ochelarii și își freacă lentilele cu o bucată de pulover, șervet sau față de masă. Sau capacitatea ei expertă de a decoji un măr dintr-o singură fâșie, ca mai apoi să o lase acolo, pe masă, ca un plic gol, ca o afirmare a cine știe cărui principiu. Sau sforăitul noaptea, la fel de perseverent ca zgomotul unui aparat electrocasnic. Sau felul ei de-a trage cuvertura pe partea ei, din mișcări scurte, aproape imperceptibile. Toate acestea sunt lucruri care, până de curând, nu numai că nu o deranjau, dar îi stârneau sentimente de tandrețe, dorința de a asista. Și apoi?

— Bine, eu fug, ne vedem diseară.

Viviane tușește de trei-patru ori; deja la ușă, deja ieșită din casă. Este oare supărată din cauza uneia dintre chestiunile financiare și profesionale despre care vorbește de când a sărit în picioare? Este oare nemulțumită deoarece percepe o lipsă de entuziasm în legătură cu povestea cu fecundarea, cu planurile pe termen scurt, mediu și lung pe care vor trebui să le împărtășească de luni încolo?

Milena se gândește că până și sexul și-a pierdut caracterul improvizat și voios pe care îl avea la început: a devenit o succesiune de acțiuni menite să atingă un scop în cel mai eficient (și mai rapid) mod posibil. Aspectul mecanic îl predomină acum de departe pe cel emoțional; surpriza a dispărut, gândurile nu mai sunt câtuși de puțin dezordonate. La început i se părea o adevărată revoluție faptul că nu-i mai păsa de cererile unui mascul, de revendicările lui insensibile, de insistența lui ca de câine, de umbra constantă de șantaj, de violența latentă din spatele fiecărui gest, de vocea mereu pregătită să se înalțe și să persiste, de oferte de protecție care ascund tentativele de nerespectare a obligațiilor. Se simțise atât de ușurată că nu era cercetată milimetru cu milimetru cu privire la felul cum arată, cum se îmbracă, cât de atentă este la detalii, cum își alege accesoriile, într-o alternanță continuă de admirație și dezamăgire. I se părea ireal că nu era

comparată în mod constant cu un catalog de femei mai sexy, mai înalte, mai slabe, cu picioarele mai lungi sau cu sânii mai mari, catalog bazat pe un amestec de filme, publicitate, site-uri porno, medii profesionale, fantezii adolescentine, pălăvrăgeala cu colegii și comentarii de-ale amicilor. Fusese atât de fericită că nu mai trebuia să se adapteze la predictibilitatea și invazia unui organ sexual ce domină fiecare alegere și comportament al posesorului său și care, în anumite momente, este o armă, în altele un instrument greu de folosit, iar în altele un martor dureros al slăbiciunii. Ea și Viviane vorbiseră și râseseră mult de acele protuberanțe anatomice prostești și de importanța disproporționată pe care o joacă acestea în viața masculilor, în gândurile lor, în limbajul lor, în confruntarea lor continuă cu semenii lor, în lăudăroșeniile lor patetice, în nesiguranța lor latentă, în anxietatea lor epuizantă de a menține sau ameliora o poziție ierarhică. Făcuse de bunăvoie declarații de forță despre putere alternând cu demonstrații de lașitate, despre egocentrisme devorante ce duc la prăbușirea încrederii, despre îngâmfare care cedează locul exasperării, despre manifestări nefondate urmate de recunoașterea ignoranței, despre raționalismul în spatele căruia se ascunde incapacitatea sentimentală. Cu Viviane s-a simțit pentru prima dată liberă să fie pur și simplu ea însăși, cu defectele și calitățile ei, împreună cu o altă persoană care, în sfârșit, îi înțelegea cu adevărat motivele mintale, emoționale și fizice (în loc să se prefacă a le înțelege, preț de trei minute, în momentele de criză), pentru că și ea era femeie. I s-a părut atunci incredibil faptul că nu se gândise înainte la asta, că nu contemplase posibilitatea unei alternative la a cădea și recădea de fiecare dată în aceeași capcană.

Petrecuseră luni întregi fără să își facă un program, trăind de pe o zi pe alta, sau uneori de pe o oră pe alta. Noaptea vorbeau, făceau dragoste, râdeau, își imaginau cele mai improbabile călătorii și activități. Pe atunci, Viviane încă își perfecționa masajul postural, muncea în diverse centre medicale și sportive din zonă sau la domiciliul pacienților. Ea, în schimb, găsise un post precar într-o

patiserie din Fayence, iar când avea timp, experimenta rețete într-o gelaterie rudimentară improvizată în micul lor apartament închiriat. Aveau foarte puțini bani, dar niciuna din ele nu se îngrijora, erau convinse că aveau să reușească mereu să obțină lucrurile de care aveau nevoie.

Și apoi ce s-a întâmplat? Între ele? *Cu* ele? Ce naiba s-a întâmplat? Și înspre ce se îndreaptă acum, împingându-se, împotrivindu-se și târându-se? Înspre o familie consolidată, nu foarte diferită de cele din care provin? Înspre o separare de roluri tot mai definită și mai de durată? Este oare inevitabil ca între două femei care sunt împreună să apară, în timp, o relație asemănătoare celei care există între o femeie și un bărbat, din pură chestiune de supraviețuire? Întrucât două femei într-o lume a bărbaților se află oricum într-o stare de vulnerabilitate, oricât de avansate, emancipate, independente și nepăsătoare față de constrângeri ar fi ele? Se poate oare ca, pentru a nu fi copleșită de bărbați, una din cele două să fie constrânsă să devină ea însăși măcar puțin bărbat, chiar dacă nu vrea deloc să o facă? Pentru a se sustrage din căile de război create de bărbați, pentru a-i permite măcar celeilalte să *nu* fie bărbat?

Este de ajuns să se uite în jur ca să înțeleagă că lumea se află mereu în pragul unei involuții de comportamente, limbaje, imagini mintale, din care garantat femeile vor ieși mereu cel mai prost. Există întregi religii care se dedică cu normă întreagă să le nege drepturile, sau să încerce să le submineze și să le revoce dacă le-au obținut deja, să le întoarcă la condiția de slujitoare domestice, cu scopul de a procrea. Există organizații militare, teroriste și nu numai, al căror scop principal este să retrogradeze relațiile umane la un sistem de opresiune în care femeile se regăsesc, invariabil, la nivelul cel mai de jos. Există industrii care, cu sprijinul deplin al statelor, produc arme și le vând tuturor părților implicate în orice conflict, pentru ca masculii să se poată distra ucigând și distrugând cu acea cruzime veselă de copii crescuți la trup, dar nu și la minte. Există rețele ascunse care provoacă și dirijează

emigrări și care câștigă mai mult din asta decât din heroină și care îndeamnă sute de mii de bărbați care poartă în interiorul lor Evul Mediu să caute vieți mai ușoare în țări ale căror valori le disprețuiesc, începând cu libertatea pentru femei. Există partide politice care reacționează la amenințarea barbarismului cu sloganuri ce regurgitează barbarism. Cu cea mai mică ocazie, suntem martorii unei virilități primordiale: pumni în piept, pași apăsați, voci guturale răsunătoare, uniforme și formații marțiale, bărbi și turbane, pumni, bâte, pistoale și puști fluturate în aer drept intimidare.

Deci? Va continua să fie neapărat necesar ca Viviane să înghiontească în coaste orice needucat care se împinge într-o gară de tren, să dea șuturi în boașe oricărui porc ce întinde mâinile în supermarket, să ridice vocea la orice îngâmfat care încearcă să îi fure locul într-o parcare? Și, odată ajunsă acasă, să exercite asupra partenerei ei un fel de opresiune foarte asemănătoare celei pe care ar exercita-o un bărbat?

Milena mai ia o gură de miisli, apoi, cu dosul palmei, își șterge buzele de laptele de soia. Mestecă încet, încearcă să se concentreze pe consistența și gustul fulgilor de ovăz, al stafidelor și alunelor de pădure, dar nu reușește câtuși de puțin.

Nick încearcă de câteva ori primele măsuri din *Sonatina în Do major pentru mandolină și pian* a lui Beethoven, pe care s-ar putea să o cânte la petrecerea de mâine, dacă dispoziția lui, atmosfera generală și sistemul de amplificare se vor alinia în mod miraculos (și improbabil). Este o piesă rapidă, iar nenorocitul de arpegiu al gamei Do major te constrânge să desfaci la maximum articulația mâinii, să îți miști rapid degetele pe capodastre, cu grijă, ca să nu produci note murdare sau amortizate. Poate că, pentru un interpret de mandolină clasică, nu prezintă o prea mare dificultate, asta dacă nu cumva vrei să o cânți la viteză dublă, cum o face un imbecil de virtuoz pe care îl poți urmări pe YouTube. Dar pentru el, un chitarist ritmic care învață mai greu, este o provocare și e foarte obositor. S-ar putea să mai existe un motiv pentru care îi place mandolina, pe lângă faptul că este așa de mică și de ușor de cărat peste tot: felul în care îl constrânge să iasă din zona lui de siguranță, să se elibereze de reflexele automate pe care le are atunci când cântă la chitară.

Dar încă de pe vremea primelor albume Bebonkers era fascinat de o varietate de instrumente și insera deseori aranjamente în cântecele lor, chiar dacă trebuia să înfrângă, de fiecare dată, împotrivirea insensibilă a celorlalți. Se întâmpla uneori să fie în studio, lucrând la un boogie-woogie destul de forțat, iar el să își vâre nasul prin sala de alături, unde găsea vreun xilofon pregătit pentru o altă înregistrare. Încerca să lovească în șipcile din lemn cu ciocanele de percuție, fără să știe exact ce făcea, și, ca prin magie, îi veneau idei interesante. Atunci se întorcea spre ceilalți, cu atitudinea cuiva pe deplin sigur de sine: „O să cânt la *xilofon* peste*. Ceilalți chicoteau și clătinau din cap, îi spuneau că xilofonul nu se potrivea nici de-al naibii cu boogie-ul și că oricum nu știa să cânte la el. El însă insista și îi forța să facă o probă, iar la a doua sau la a treia încercare, funcționa: xilofonul producea, în cele din urmă, un sound divers de cel al nenumăratelor altor

trupe cu aceeași instrumentație ca ei. În aproape toate melodiile Bebonkers din anii lor de aur există un instrument deosebit care colorează atmosfera și creează umbre și reflexii surprinzătoare: un bouzouki, un dulcimer, o harpă celtică, un flaut dulce tenor, un oboi.

Oare pasiunea lui recentă pentru mandolină este o încercare de-a se întoarce în timp la varianta lui mai liberă și mai creativă din perioada primelor albume? De a repeta, în cunoștință de cauză, ceea ce făcea cu treizeci și cinci de ani în urmă, pe atunci fără să se reflecteze cu adevărat la acțiunile lui, ci urmându-și doar instinctul? De a se elibera de sentimentele de vină pentru că, de la un moment dat încolo, i-a sprijinit pe Rodney, Wally și Tod și s-a mulțumit și el cu așa-zisul *Bebonker sound?* De a reduce la minimum îngrămădeala de instrumente, chiar pe când amalgamul din viața lui pare să se îndrepte în direcție opusă? Nu este oare (din nou, din nou) paradoxal că s-a spetit ani la rând compunând cântece, înregistrându-le, scoțând album după album, susținând turneu după turneu fără o zi de respiro, până a reușit să își cumpere o colecție de instrumente ce ocupă diverse încăperi din diverse case din locuri și țări diferite, pentru ca acum să își dea seama că folosește aproape exclusiv o mandolină canadiană ce cântărește atât de puțin și ocupă atât de puțin spațiu? Dacă altceva nu, măcar își păstrează bătăturile de pe vârfurile degetelor și dexteritatea. Dar în timpul concertului de duminică o va lăsa acasă, ferecată bine în carcasa ei; niciun admirator al trupei Bebonkers nu va fi uluit să îl vadă pe scenă cu altceva pe umăr decât chitarele lui Stratocaster și Telecaster.

Dar are vreun sens să învețe pe de rost partituri de Beethoven, Bach sau O'Carolan, după ce le-a ascultat și reascultat de zeci de ori în diverse interpretări, ținând cont că nu este în stare să citească o partitură, după ce a trebuit să își dea singur seama de digitație și poziții ale mâinii, să intuiască relații între game și arpegii pe care nu le cunoaște câtuși de puțin? Se poate oare ca, la un moment dat, unele dintre aceste elemente să iasă din nou la

suprafață sub forma unui cântec original, de o frumusețe uluitoare? Dacă s-ar întâmpla așa, oare ceilalți membri Bebonkers ar accepta să îl cânte, ținând cont că, mai mult ca sigur, nu ar avea nimic de-a face cu repertoriul lor actual? Reacția lui Baz de aseară a fost mai mult decât grăitoare: nu ar accepta deloc. Și același lucru ar fi valabil și pentru admiratori, care par hotărâți să se aștepte la o reluare la infinit a cântecelor lor clasice. Această imersiune în muzici care nu îi aparțin, cu un instrument ce nu îi aparține, nu este oare doar o încercare de a nu accepta cine a devenit în mod permanent, în loc să continue să își imagineze cine *altcineva* ar fi putut să fie?

Bate cineva la ușă. Nick încearcă să ignore, continuând să cânte. Dar bătăile insistă, așa că, până la urmă, se duce să deschidă, destul de nervos.

Este Aldino, pe jumătate încruntat, pe jumătate jenat, așa cum arată de fiecare dată când vrea să îi reproșeze ceva, dar nu îndrăznește să o facă. Ieri-noapte și-a ieșit din minți când și-a dat seama că a plecat de pe moșie singur; la întoarcere l-a găsit așteptându-l în spatele casei, cu o lanternă în mână, mai agitat ca niciodată.

— Aveam nevoie să mă plimb puțin singur, în regulă? atacă Nick, ca să se apere.

Aldino clatină din cap.

— Nu voiam să îți vorbesc despre aseară, ci despre mâine.

— Despre ce anume, mai exact? Sunt diverse lucruri de discutat.

Nu e ca și cum Nick nu s-ar fi gândit la ziua de mâine: sunt *săptămâni* întregi de când ideea zilei de mâine îi bombardează mintea, cu toate implicațiile ei. Ba chiar *luni* întregi.

— Păi, partea de siguranță, nu?

Aldino lucrează pentru el de opt ani deja; între ei are loc mereu un joc al părților, între nerăbdarea celui protejat și răbdarea protectorului.

— Ce probleme sunt cu securitatea?

Lui Nick i se pare că, dintre toate aspectele legate de ziua de mâine, securitatea este singurul de care nu îi pasă câtuși de puțin.

— Eh, o grămadă. Aldino nu reușește aproape niciodată să aibă o abordare optimistă: poate că de aceea este bun în ceea ce face. Peste puțin timp va sosi Allard, din Monte Carlo, pentru inspecție, dar știm deja că vor vrea oameni la poartă, în spatele gardurilor vii, în casă, pe gazon în fața casei, la marginea pădurii. Apoi mai este treaba cu poliția locală. Personal minim, echipament idem. Dacă, prin absurd, ne așteaptă o surpriză urâtă, nu știu...

— Ce fel de surprize urâte am putea avea?

Preț de o clipă, gândul că mâine ar putea avea parte de o surpriză urâtă i se pare aproape *dezirabil,* o speranță de care să se agațe.

Aldino își ridică bărbia și își desface puțin brațele.

— De la un singur nebun ghinionist care iese din pădure până la o trupă de comando de trei sau patru bărbați bine instruiți care dau buzna pe poartă, o furgonetă cu o bară de protecție armată, kalașnikovuri, grenade și o companie frumoasă.

— Cerule, Aldino!

Lui Nick îi vine să râdă, pentru că își amintește de reacția lui paranoică la muncitorii din livada de măslini, din urmă cu doar câteva zile. Își amintește că s-a simțit ca un prost.

— Chiar nu este nimic de râs. Aldino rămâne perfect serios. Și slavă Cerului că o face, că doar pentru asta este plătit. Apoi, duminică, la aerodrom, va fi și mai rău, pentru că, evident, acolo vorbim de multă, de mult mai multă lume, într-o zonă total expusă. Cu două străzi pe lateral, pe unde oricine poate veni sau pleca după bunul-plac.

Nick se forțează să redevină serios; încuviințează și își vâră mâinile în buzunarele de la blugi. Se gândește la primele turnee ale trupei, lipsite de orice urmă de protecție privată, când trebuiau să se bazeze pe vreun polițist local, deloc pregătit pentru atacurile în toată regula asupra scenei comise de țipe sau țipi visceral de hotărâți să sfâșie haine, sau păr, sau *bucăți* din orice membru al

trupei pe care l-ar fi nimerit. Se gândește la urletele isterice, la privirile halucinate, la gesturile demonice din fața scenei, fără vreo barieră între ei; și la felul în care toate acestea deveneau combustibil pentru reprezentația lui, într-un flux de energie primordială cu tur-retur. Ca solist, era ținta principală, dar și Rodney își avea idolatrii-canibalii lui ieșiți de sub control, și Todd, și Wally; de mai multe ori au reușit să scape doar pentru că aveau picioare bune și ajungeau la mașini și se refugiau în hoteluri la timp. Dar pe atunci nu s-ar fi plâns vreodată de asta: făcea parte integrantă din rockul mistic care i-a împins neobosit până au ajuns unde erau acum. Înainte ca vânătoarea de oameni să devină o îngrijorare și apoi un coșmar în toată regula, li s-a părut captivantă, o consacrare definitivă a statutului lor de vedete.

Astăzi, lucrurile s-au schimbat destul de mult, cu echipe de bodyguarzi conectate prin căști cu radio, scene supraînălțate, bariere din metal, distanțe de protecție. Prețul securității a fost pierderea contactului, nu doar în timpul concertelor, ci și înainte și după; mereu. Nick se gândește că între el și public există acum un blindaj permanent, iar emoția periculoasă a contactului fizic ce poate degenera dintr-o clipă în alta a dispărut de ceva vreme. Nu îi displace nici ca, din când în când, timp de două zile, să existe câteva riscuri în plus; cu tot respectul față de Aldino.

Milena lucrează din nou la amestecul pentru înghețata de castane, întrucât cel de ieri nu a entuziasmat-o câtuși de puțin. Nu pentru că Guadalupe nu ar fi urmat corect instrucțiunile pe care i 1-ea lăsat, ci pentru că le-a urmat prea bine, fără să își ia libertatea de a-i adăuga o notă personală. Adevărul este că poți învăța mai mult sau mai puțin pe oricine partea practică a oricărei proceduri, dar nu îl poți învăța partea *inventivă:* aceasta depinde de caracterul fiecăruia, de combinația lui specifică de calități și defecte, de modul lui de a reacționa la circumstanțe. Poate că, într-o zi, te trezești cu o aversiune față de o aromă, față de efluviile și poveștile pe care le poartă în sine, sau descoperi că îți lipsește un ingredient și nu ai timp să te duci să îl cauți, iar atunci folosești altul, riscând o abordare diferită, schimbând echilibrul ansamblului. Așa a obținut ea unele dintre cele mai bune înghețate ale sale și de aceea, atunci când lucrează, trebuie să lase mereu o marjă pentru improvizație: ca să se inspire din priveliștea, mirosul, atmosfera, temperatura, starea de moment, gândurile care îi trec prin minte, chiar și din muzica difuzată la radio.

Acum, de exemplu, la radio se difuzează melodia *Enough Isn't Enough,* a trupei Bebonkers, cântată de vocea puțin aspră, dar caldă a lui Nick, pe ritmul presant de bas și tobe și pe acordurile chitarelor electrice și, fără să se gândească, îi vine ideea să adauge în amestec un strop de sare și o cantitate mică de piper alb, pentru a contrasta cu dulceața frișcăi. Așa cum face întotdeauna, nu folosește cântarul, măsoară cantitățile cu o lingură cu mâner lung, pe o farfurioară pe care lasă să cadă boabele proaspăt măcinate. Rezultatele interesante nu se obțin niciodată din schimbările senzaționale, ci din devierile mărunte de la normă, din improvizațiile care ar putea fi aproape imperceptibile și care totuși se simt.

Guadalupe o privește cu atenție, cu aceeași uimire ca întotdeauna când o vede abătându-se de la o rețetă norocoasă.

Încă nu a înțeles prea bine de ce înghețata de ieri nu a primit aprobarea ei deplină, chiar dacă nu a avut defecte vizibile, ba chiar i s-a părut reușită. („Cum adică este bună, dar nu *interesantă*[7]*."* o întrebase ieri după-amiaza târziu, după ce ea gustase din înghețată și comentase pe seama ei. „Adică o știu *deja",* îi răspunsese Milena, realizând că lui Guadalupe observația i s-ar fi putut părea oarecum misterioasă.)

Milena se întinde să oprească radioul, deoarece ritmul cântecului îi stârnește acum neliniște. Sau poate cuvintele lui; sau vocea. Sau poate că nu cântecul este cel care o influențează, iar neliniștea este din pricina vizitei făcute ieri la Centrul Plamondon, a gândurilor ce gonesc înainte spre ziua de luni, spre vara care vine, spre un viitor care nu mai pare să îi aparțină. Încearcă să se concentreze exclusiv asupra a ceea ce face: asupra gesturilor și pașilor pe care îi parcurge, asupra combinării lente a ingredientelor.

Dar, ca alaltăieri, cineva ciocăne la ușa din sticlă a gelateriei. Dintr-odată, inima începe să îi bată mai repede. I se pare că s-a așteptat la asta, că s-a temut de asta; încă de alaltăieri, încă de ieriseară. Îl poate vedea deja pe Nick facându-și apariția în laborator, zâmbindu-i în felul acela al lui care pare atât de spontan, dar care poate că este studiat cu multă grijă, ca să obțină un efect. Aude deja aceeași voce care, cu două minute în urmă, cânta atât de furioasă la radio, făcând observații interesante despre înghețatele ei și viața ei, aparent sincere, dar care poate că sunt produsul unei inteligențe plictisite și obișnuite să nu respecte granițele personale.

— E cineva la ușă, spune Guadalupe, arătând înspre magazin.

— Am auzit. Dă-i pace.

Milena adaugă un strop de mărar în masa de înghețată de castane; încearcă să arate că nu dă atenție, dar inima continuă să îi bată în mod neregulat.

— Cum adică să-i dau pace? Întreabă Guadalupe înclinând capul.

— Doar nu am devenit naibii un salon de conversații! spune Milena pe un ton mult prea dur, dar e agitată, furioasă pe sine.

Ce sens a avut îmbrățișarea cu Nick Cruickshank de ieri-seară, din piață? A fost tot ceva absolut inocent, ca sărutul pe frunte din după-amiaza aceea? Judecând după cum se simte acum, nu. Sau după cum se simțea acasă, în timp ce se răsucea pe toate părțile în pat, cu capul și corpul pline de impulsuri contradictorii. Însăși dinamica îmbrățișării are contururi incerte, oricât de mult ar continua ea să se silească să o reconstituie cu precizie; lucru poate parțial explicabil prin faptul că aveau amândoi ochii închiși. Dar înainte îi avuseseră deschiși. Chiar nu s-au recunoscut în timp ce stăteau în picioare în acel cerc, pe jumătate înghețați, printre umbre, lumini și ceață? În cerc erau vreo douăzeci de persoane: ce probabilitate era să se îmbrățișeze tocmai ei doi, dintre toți? Oare a privit-o intenționat? Sau poate l-a privit *ea* pe el, fără să își dea seama? S-a lăsat trasă de un curent magnetic prostesc, amețită după două ore intense de dansuri populare din sala de la parterul primăriei? Și ce făcea Nick Cruickshank printre cei din Digne-les-Bains? Se plasase acolo ca un animal de pradă? Dar de ce unul ca el ar trebui să se năpustească asupra ei, ținând cont că sigur are la dispoziție prăzi mult mai potrivite și mai doritoare? Dintr-un moft puțin mai pervers de a face o tentativă cu una căreia nu îi plac bărbații? Chiar dacă, în realitate, nu ar fi putut să știe asta? Chiar dacă i s-a părut că îmbrățișarea lor nu a avut nimic pervers în ea? Chiar dacă i s-a părut cea mai *pură* îmbrățișare pe care a primit-o vreodată?

Dinspre ușa din sticlă se aud în continuare bătăi, tot mai insistente: nu se opresc, nu se opresc.

— Ce facem?

Guadalupe pare acum aproape înspăimântată; este limpede că o simte agitată.

— Du-te să vezi cine este și spune-i că am închis. Doar este afișat ditamai anunțul, ce naiba!

Milena urăște ideea de a fi atât de tulburată, dar chiar nu

reușește să se calmeze. Poate că gândul la tot ce trebuie să înceapă luni a destabilizat-o mai tare decât își imaginase, îi distruge echilibrele interne. Ieri a trecut prin tot felul de stări sufletești, iar acum inima îi bate neregulat și i se taie respirația.

Guadalupe se duce în magazin, dar nu ascultă instrucțiunile, ci deschide ușa. Se aude o voce spunându-i:

— Voiați să mă lăsați pe dinafară?

Și nu este deloc vocea lui Nick Cruickshank, ci a lui Viviane. O clipă mai târziu, aceasta intră pe ușa de la laborator: toată un zâmbet, foarte exuberantă.

— Hei, *ma poulettel* Ce faci?

— Bine.

Milena este prinsă pe picior greșit, pentru că și-o imagina deja la lucru în cabinetul ei din Draguignan de cel puțin o oră, pentru că nu obișnuiesc să își facă astfel de surprize și pentru că o încearcă un fel de dezamăgire, absurdă și nejustificată.

— Voiam să îți arăt ceva!

Viviane își flutură mâna prin fața ei, continuând să zâmbească, rotindu-se într-un mod complet atipic.

— Ce?

Milena se dă în spate câțiva centimetri, intrând în defensivă, pentru că este convinsă că are legătură cu programarea lor de luni de la Centrul Plamondon și cu tot ce va urma.

— Privește aici! *Aicü* E chiar sub ochii tăi!

Viviane încetinește mișcarea mâinii, o întinde în față, cu încheietura la vedere: pe interior, în același loc ca ea, are un tatuaj la fel cu al ei, cele două litere A în oglindă, formate de un șarpe mic ce se unduiește pe o linie transversală. Un tatuaj adevărat, nu desenat cu pixul, în glumă, și făcut de curând, acoperit de puțină cremă calmantă ca să protejeze pielea traumatizată de ac.

Milena nu reușește să spună nimic: e ultimul lucru din lume la care s-ar fi așteptat de la Viviane, după ce a auzit-o mereu vorbind despre cât de urâte sunt tatuajele și despre cât de prostești sunt motivele pentru care și le fac oamenii. Ba chiar s-au certat de

câteva ori, când ea își apăra tatuajul și ideea că ar putea fi frumos să îți însemni pentru totdeauna corpul, ca să dezvălui o parte din propriul caracter, sau mirajul unui vis.

— *Arte e Amore,* nu?

Viviane continuă să îi arate încheietura mâinii stângi, zâmbind încontinuu. Încearcă să o facă să pară o chestiune minoră, dar, în spatele lentilelor, privirea ei este luminoasă: este emoționată, lucru care nu i se întâmplă des.

Milena dă să îi răspundă, dar o copleșește ideea că a putut face din proprie inițiativă un lucru atât de contrar firii ei. E un tatuaj mic și într-un punct al corpului destul de ascuns, dar o emoționează gradul de devotament pe care îl dezvăluie acesta. O podidesc lacrimile; izbucnește într-un plâns incontrolabil.

— Hei! Viviane vine și o îmbrățișează, strângând-o tare. Dacă aș fi știut că va avea un asemenea efect, m-aș fi gândit de două ori înainte să îl fac!

Milena clatină din cap și plânge în hohote, străduindu-se să-și recapete răsuflarea. Știe foarte bine că s-a gândit nu de două ori, ci de *mii* de ori, înainte să înfrângă împotrivirea convingerilor proprii bine înrădăcinate și să se hotărască să îl facă. Își pune fruntea pe umărul ei, își afundă fața între haină și pulover și plânge în continuare.

— Nu trebuia.

— Dar m-am bucurat să îl fac! Viviane o împinge în spate, să o privească: și ei îi curg câteva lacrimi pe obraz; își trece două degete pe sub ochelari, ca să le șteargă. Mi s-a părut un lucru frumos. În momentul acesta, nu? M-am dus la pacientul meu care are studioul de tatuaje în Callian, i-am arătat o poză cu încheietura mâinii tale pe care o aveam pe telefon!

Milena ar vrea să se oprească din plâns, dar nu reușește; cu cât se gândește mai mult, cu atât plânge mai tare.

— E exact la fel cu al tău, nu? Viviane o apucă de încheietura stângă, ca să îl compare cu al ei, și le pune unul lângă celălalt.

— Da.

Milena încuviințează și își trage nasul: de fapt, cele două tatuaje sunt aproape identice, chiar dacă al ei este ușor decolorat de trecerea timpului, iar cel al lui Viviane pare puțin mai mic, iar literele *A* puțin mai înguste, poate pentru că încheietura ei este mai lată.

— Bine, eu trebuie să fug, altminteri mă omoară clienții!

Viviane îi dă drumul la mână, o sărută și se scutură să-și alunge emoția. Îi face un semn lui Guadalupe, care a rămas în apropierea frigiderului, privind tăcută; din câțiva pași iese din laborator, din magazin.

Milena ia un șervețel de hârtie din cutie, se șterge la ochi, pe obraji, apoi își suflă nasul.

Guadalupe o privește și ea cu ochii ușor înlăcrimați:

— Chiar nu mi-o imaginam pe Viviane să își facă un tatuaj.

— Nici eu.

Milena încă își suflă nasul, uitându-se în sus, spre tavan, ca săși oprească lacrimile. Oare reacționează exagerat? Oare în loc de emoție au copleșit-o mai degrabă sentimentele de vinovăție pentru faptul că nu este dispusă să își înfrângă împotrivirile firești pentru un proiect comun? Dar oare chiar sunt niște împotriviri firești sau doar temeri și scuze dictate de egoism?

— În orice caz, a fost un gest atât de romantic. Serios, spune Guadalupe, fluturând o mână în fața ei, ca și când ar încerca să facă emoția să se evapore.

— Da, într-adevăr.

Cel mai ciudat este că în clipa în care o zice, îi vine în minte posibilitatea ca gestul lui Viviane să nu fi fost de fapt un impuls romantic, ci un act de *însușire.* Deosebirea între cele două idei este atât de radicală, încât o dă peste cap și aproape că scapă lingura de lemn din mână.

— Ești bine? o întreabă Guadalupe, privind-o îngrijorată.

— Te duci, te rog, să încui ușa de la magazin? Înainte să mai intre cineva?

Milena încearcă să se concentreze din nou asupra amestecului,

dar nu reușește. Se înmoaie din nou, aproape că începe din nou să plângă, iar o clipă mai târziu, emoția este din nou înlocuită de uimire, iar uimirea, de furie. Preț de câteva minute, i se pare că poate interpreta gestul lui Viviane fie într-un mod pozitiv, fie întrunul negativ, ca în cartonașele acelea cu dublu-reflex, în care imaginea se schimbă în funcție de unghiul din care le privești. Dar, cu cât se gândește mai mult, cu atât a doua interpretare începe să o domine pe cea dintâi. Își rotește încheietura mâinii, o privește: cele două litere A în oglindă aparțin vieții ei dinainte de înghețate, de Franța, de întâlnirea cu Viviane, aparțin acelei veri foarte călduroase, plină de cicade. Sunt rămășița unei părți din ea pentru care Viviane nu se dovedește doar lipsită de înțelegere, ci chiar ostilă, poate pentru că ea nu și-a dorit niciodată cu adevărat să o accepte. Adevărul este că Viviane *a detestat* mereu acest tatuaj, susținând că detestă tatuajele în general. Și are dreptate, mai ales pentru că partea din ea căreia îi aparține acest tatuaj este partea pe care Viviane nu o va putea avea niciodată. Cu siguranță că ar fi preferat să îl îndepărteze, nu să îl copieze: de câteva ori chiar i-a povestit, pe un ton voit nepăsător, despre un client de-al ei care are un laborator în Nisa unde îndepărtează tatuaje cu laserul *Q-switch,* fără să lase urme.

Milena mai amestecă în masa de înghețată de castane câteva grăunțe de nucșoară și încă puțin piper alb. Cu cât se gândește mai mult, cu atât ideile i se încâlcesc mai tare. Acum i se pare că gestul lui Viviane ar putea fi cel puțin un șantaj sentimental; în clipa următoare i se pare din nou un act de o generozitate extraordinară. Acum se simte victima unui episod de canibalism; în clipa următoare se simte ca un monstru nerecunoscător. Pendulează între interpretări, cu sufletul la gură, nesigură.

— Nu ai pus prea mult piper? Întreabă Guadalupe tot mai îngrijorată.

— Nu știu.

Milena înfige o linguriță în amestecul de înghețată, o dûce la gură și gustă. Da, categoric: prea mult piper, prea multă nucșoară,

prea multă sare; aroma de castane s-a alterat. Și dacă ar fi vrut să o considere o interpretare neconvențională, tot nu ar funcționa, nu îi oferă plăcere, este dezgustătoare. Ia castronul, golește amestecul în chiuvetă, deschide robinetul și îl lasă să se ducă tot pe scurgere.

Guadalupe o privește buimacă, de parcă ar urmări un episod de nebunie.

Milena, ca să se apere, adoptă o atitudine sfidătoare, dar în realitate este demoralizată până în străfundul sufletului.

— Greșim, bine?! Și continuăm să greșim!

Guadalupe încuviințează; probabil că își consideră angajatoarea foarte instabilă.

DOUĂZECI SI DOI

Nick privește afară, din spatele perdelei trase ușor la o parte de la una dintre ferestrele biroului său: pe gazonul din fața casei este acum un șantier de construcții frenetic, cu muncitori, grădinari și electricieni care montează un foișor, pavilioane, arcade, galerii florale, mese, baruri, o mică scenă, lămpi încălzitoare pentru curte, felinare, proiectoare, boxe. Aileen se plimbă de colo colo, dintr-un punct într-altul, dă indicații, explică, adună oameni, îi împrăștie, stă de vorbă cu consultanta ei holistică, Fiona, cu prietenul ei arhitect care a ajuns azi-dimineață de la Antibes, cu responsabilul pentru catering care a sosit de la Nisa, cu Tom Harlan, cu echipa *Star Life,* cu Nishanath Kapoor care, imediat ce-a pus piciorul aici, a și emis mii de solicitări cu privire la rolul lui de mâine. Mai la distanță, Aldino patrulează cu pași mari în perimetrul dintre gazon, pădure și livada de măslini, împreună cu colegul lui din Monte Carlo; este de înțeles că nu se va liniști până nu ajung întăririle, pentru că, în stadiul actual, situația pare deja greu de controlat.

Nick își dă seama că, pe de o parte, admiră faptul că Aileen reușește să se ocupe de atâtea detalii cu atâta efort, pe de altă parte, se simte îndurerat din aceleași motive. Este totuși posibil ca aceste două sentimente să fie cvasiechivalente, ca primul să nu predomine net asupra celui de-al doilea? Și de ce i s-ar părea neplăcute anumite caracteristici ale lui Aileen pe care le-a apreciat dintotdeauna, cum ar fi tenacitatea ei extraordinară, capacitatea ei de a nu pierde niciodată

din vedere niciunul dintre obiectivele pe care le urmărește? La ce se așteptase? Să aibă un întrerupător de pornire/oprire în cap, ca să treacă de la frenezia multifuncțională pe care o încearcă când se mișcă prin lume la o seninătate absorbită și poate chiar un pic absentă când este acasă cu el? Oare partea lui mai izolaționistă se simte sub asediu, aceea care, în mod recurent, se retrage undeva în bârlogul ei și întrerupe contactul cu restul lumii, sub scuza

nevoilor creatoare?

Cum ar trebui să fie Aileen ca să le meargă bine sută la sută, în loc de cincizeci la sută? Să fie mai devotată lui? Dar îi este *extrem* de devotată: reușește să rezolve orice problemă practică într-o clipită, să îi alunge orice îndoială artistică din câteva cuvinte. Să fie mai calmă? Dar o Aileen calmă este pur și simplu un oximoron: dacă ar vedea-o dormind pe un șezlong pe marginea piscinei, i-ar veni să îi sune imediat medicul, sau măcar consultanta holistică. Ar trebui să reușească să lase la o parte, măcar din când în când, vocația ei de superorganizatoare? Dar nimeni nu se poate schimba, iar el este primul care o știe: ba chiar a scris unul dintre cele mai bune cântece ale lui pe tema asta, *Stop Looking For A Stripeless Zebra (You'll Only Get A Donkey).* Dar cum se face că a acceptat fără discuții ideea unei petreceri în stil mare aici, la Les Vieux Oliviers? Cu puțină împotrivire la început, dar nimic mai mult? Fie, cu destul de multe împotriviri la început, dar pe care și le-a retras în fața încăpățânării lui Aileen? Ca să nu o dezamăgească? Pentru un trai liniștit? Cum de nu i-a propus, în schimb, o ceremonie simplă și secretă, poate pe o mică insulă grecească? Pentru că știa că ar fi luat-o ca pe un afront, ca pe o diminuare a statutului ei în comparație cu acela al celor două foste soții (care, cu siguranță, nu au vrut să se ascundă pentru nunta lor)? Se poate oare să îi fi făcut pe plac doar ca să-l aducă la exasperare, fără să își dea seama? Cert este că pe o insuliță grecească Aileen nu ar fi putut să dea frâu liber spiritului întreprinzător inepuizabil pe care îl pune în acțiune acum, afară, pe gazon. Și că *Star Life* nu ar fi sponsorizat și nu ar fi făcut public fiecare detaliu, nu ar fi fost musafirii celebri (cel puțin nu cei pe care el îi detestă), nu s-ar fi vorbit atât despre ce se va întâmpla cu ei doi, cu ea, cu afacerea cu piele vegetală. Dar Aileen cu siguranță nu este o oportunistă, cu siguranță nu este o parvenită socială: provine dintr-o familie mai mult decât solidă, cunoștea complet lumea înainte să fie cu el, iar acum este o antreprenoare de mare succes. Cu siguranță nu are nevoie să se etaleze pentru

a-și face ulterior publicitate. Nu?

Dintr-odată, Nick își amintește de cercul de persoane care se îmbrățișau ieri-seară: inocența directă, deconcertantă, de pe chipurile lor, absența unor scopuri ulterioare din privirile lor, absența totală a unor atitudini sau pretenții. Ce-i drept, erau țipe și țipi de vreo douăzeci de ani, aproape sigur încă întreținuți de familiile lor, aproape sigur încă neintegrați în câmpul muncii, lipsiți de responsabilități presante, de fricțiunea cu tot ce este obositor și urât în viața reală. Ar trebui să îi revadă peste cinci sau zece ani pe cei care se îmbrățișau: foarte probabil că nu vor fi la fel de sugestivi, asta dacă nu vor fi devenit vagabonzi sau sfinți. S-ar putea ca unii dintre ei să fie idealiști autentici, nu trecători, și să nu tânjească vreodată după bunuri materiale sau recunoaștere socială de vreun fel; dar idealiștii sunt plictisitori. Își afișează superioritatea morală, au mereu ceva despre care să-i învețe pe alții, iar pe termen lung devin insuportabili. Cum ar fi Milton Jernigan, care în anii ’60 a scris două sau poate trei cântece triste frumoase și vreo douăzeci de cântece triste mediocre și a reușit să devină o figură de cult, pentru că, de la un moment dat, a refuzat să-și mai încaseze drepturile de autor și a trăit ca un vagabond, înainte să se spânzure de un copac în Kinver Forest.

Și Milena, tipa cu înghețata? Nu are douăzeci de ani, nu este întreținută de familie și nu pare a fi nici o idealistă cu capul plin de clișee morale, politice și artistice. Și totuși, ieri-seară părea necontaminată de ceilalți din cerc; nici ea nu părea să ceară sau să propună vreun fel de troc. La fel și cu o zi înainte, când s-a dus să o caute la gelaterie ca să îi spună că nu a mai gustat în viața lui înghețate așa de bune. Da, îi zâmbise, dar deloc încântată; se grăbise să încheie subiectul, să vorbească despre altceva. Dar ce știe, de fapt, despre ea?

A văzut-o de trei ori: în prima zi abia de s-au salutat, în a doua au vorbit câteva minute, în a treia au tăcut. Oare îi atribuie caracteristici imaginare unei necunoscute doar pentru că nu se încadrează cu ușurință în niciuna dintre categoriile umane pe care

le cunoaște? Doar pentru că, în clipa aceasta, simte că el s-ar afla într-o situație disperată?

I s-a întâmplat deja de mai multe ori să aibă așteptări neîntemeiate de la persoane cu care abia dacă a schimbat câteva cuvinte (sau chiar niciunul), doar pe baza trăsăturilor lor sau a felului lor de-a fi, a unei priviri, a unui gest, chiar și pe baza unei piese vestimentare neconvenționale. Poate chiar și fără să le fi văzut de aproape, lăsându-se atras de lucruri pe care i se părea că le percepe din zbor, de la o distanță de câțiva metri. De câte recunoașteri false a avut parte, fir-ar al naibii? De câte salturi în gol? Este o atitudine infantilă, fără îndoială, și a stat la originea a diverse situații jenante și a unor situații categoric regretabile. Își amintește foarte bine prăbușirile vertiginoase la descoperirea realității, dezamăgirile reciproce; uimirea de nestăpânit, senzația că este cel mai mare cretin din lume.

Și, în orice caz, această Milena sigur are o relație ieșită din comun cu munca ei și poate chiar și cu lumea, dar când a sărutat-o atunci pe frunte, în gelateria ei, a simțit clar cum se crispează. Și ieri-seară, când s-au îmbrățișat din întâmplare în piața din Fayence și apoi au deschis ochii și au descoperit cine erau, nu părea deloc mulțumită. Este de ajuns să se apropie de ea dincolo de distanța ei de siguranță, și în privirea și în gesturile ei apare o împotrivire. Chiar apare. Poate că altădată ar fi considerat-o o provocare și ar fi încercat să o învingă, dar nu și acum. A trecut ceva vreme de când nu mai este piratul sentimental care caută femei dificile și se poartă urât cu ele, după care în ziua următoare le uită, fără să-i pese de consecințe, în cazul în care i-a păsat vreodată. De ce i-a venit în minte acum? Și mai înainte? Din pricina coincidenței ciudate că a îmbrățișat-o tocmai pe ea din acel cerc de persoane? Dar gelateria ei se află la doi pași de piață, nu este nimic ciudat în faptul că a trecut pe acolo după ce a închis. Iar în cerc erau optsprezece persoane, cu Iot cu el: probabilitatea să o îmbrățișeze tocmai pe ea nu era chiar atât de mică. Să aibă vreo legătură cu faptul că alaltăieri, când a venit să le aducă

înghețata, în furgoneta ei, a văzut-o lângă Aileen și i s-a părut că ar fi două femei *opuse* ca înfățișare, caracter, fel de-a fi, îmbrăcăminte, tot? Cu faptul că, dintre cele două femei opuse i s-a părut, chiar dacă preț de numai o clipă, că o simpatiza întru totul pe ea, nu pe Aileen? Că sentimentele lui au luat-o la fugă înspre ea, în mod pur instinctiv, deloc rațional? Să fi fost o altă manifestare a ideii lui ridicole cum că ar putea exista un fel de întâlnire miraculoasă care îl așteaptă, pe undeva, mai devreme sau mai târziu? Fără îndoială că este un alt simptom al sindromului celui care se află într-o situație disperată.

Nick se furișează din birou, străbate coridorul cât mai tăcut posibil, cu grijă, ca să nu fie văzut de musafirii care pălăvrăgesc, chicotesc și beau în sufragerie, gândindu-se să se refugieze în bucătărie, în tărâmul protejat și confortabil al doamnei Jeanne. Dar bineînțeles că musafirii îl văd și, chiar pe când crede că a reușit să se strecoare fără să fie văzut, Wally își îndreaptă arătătorul enervant spre el.

— Hei, Nick! Unde naiba te duci?

— Trebuie să verific ceva.

Nick face eforturi să răspundă pe un ton blând, deși, de fapt, ar vrea să îi spună să își vadă de treburile lui, să continue să dea pe gât whisky-ul Jameson 18 Year Old pe care îl bea și să nu fie nesuferit.

Wally rânjește; a fost dintotdeauna cea mai invazivă și mai insistentă persoană pe care o cunoaște. Nu este vorba doar despre o încăpățânare amestecată cu lipsă de tact: când Wally vrea ceva, te cicălește întruna și nu se oprește până nu obține ce își dorește, fără pic de considerație. Trăsătura aceasta a lui l-a făcut basistul care este acum, cu stilul lui presant, de neoprit și obsesiv care i-a adus porecla de „The Wall"[24]. Și așa a obținut tot ceea ce are astăzi: a devenit membru al trupei Bebonkers deși ceilalți nu îl simpatizau; și-a introdus ideile în aranjamentele lor muzicale deși ceilalți nu erau convinși de ele; și-a investit banii în pachete de acțiuni

[24] Zidul (n.tr.)

surprinzător de profitabile chiar și atunci când consilierul lui financiar nu a fost de acord; s-a culcat cu sute sau chiar mii de biete admiratoare care ar fi preferat pe oricine altcineva din trupă; s-a căsătorit de trei ori cu femei practic identice, cărora cel puțin la început li se părea dezgustător. Caracterul lui neobișnuit de invaziv și de insistent i-a adus rezultate atât de bune și pe termen atât de lung, încât acum nu are niciun motiv în lume să renunțe la el; niciunul.

— Plimbarea aia călare pe care ne-ai promis-o? Când naiba o facem?

— Eh, nu știu.

Nick ar vrea să îl îmbrâncească, cum a făcut Rodney în ultimul lor turneu; este un gest instinctiv pe care îți vine să-l faci lângă unul ca el.

Acum se apropie și soția lui, Kimberly, care mestecă întruna o gumă de mestecat.

— Noutăți despre sosiri?

Nick se gândește că situația ar putea deveni rapid de imposibilă atât înăuntru, cât și afară.

— Haideți, îmbrăcați-vă cu ceva mai potrivit, vă duc să vă plimbați naibii călare.

Wally și Kimberly abia dacă încuviințează. Probabil că nu le convine că au fost lipsiți atât de brusc de posibilitatea de a mai insista.

Nick iese prin spatele casei. Se duce să îl caute pe René, cel care se ocupă de cai, deși este aproape convins că a fost cooptat de Aileen, la fel ca toți ceilalți.

Milena stă lângă congelatorul discontinuu, încântată de sunetul spatulei care învârte întruna amestecul de îngheţată şi de fior di latte[25] căruia i s-a dedicat după ce a aruncat-o pe cea de castane pe care a stricat-o. Fior di latte este aroma la care se întoarce când are nevoie de o *resetare* după un experiment pe care l-a ratat sau care a dezamăgit-o, fiind punctul din care o ia de la început. Fior di latte are un caracter iniţial, este ca o pânză goală, ca o pagină nescrisă ce conţine mii de posibile poveşti sau niciuna, depinde. Este o aromă profund familiară şi totuşi atât de dificil de descris în cuvinte. Cremoasă nu este de ajuns. Dulce nu o defineşte. Pufoasă, moale, esenţială, pură, ca zăpada? Uniformă, da, îţi îmbracă limba, creează o patină care însă se dizolvă rapid, nu durează. Fior di latte nu are nimic previzibil: simplitatea ei aparentă se deschide înspre un univers de nuanţe moi şi catifelate, care mângâie papilele gustative şi aduc cu sine amintiri ale unor gânduri naive, impresii proaspete, experienţe tactile şi olfactive inocente. Dacă există o îngheţată care să dezmintă ideea preconcepută conform căreia îngheţatele au un sezon, aceea este fior di latte. Se potriveşte primăvara, vara, toamna, iarna, cu orice climă, în orice zi, la orice oră. La fel ca în cazul oricărui gust, calitatea ei depinde de calitatea ingredientelor şi de felul în care sunt combinate. Majoritatea producătorilor de îngheţată folosesc lapte şi smântână de la supermarket; alţii folosesc scârboşenii, cum ar fi lapte UHT denaturat sau devitalizat, sau, şi mai rău, lapte praf rehidratat sau lapte condensat. Apoi, ca să acopere gustul prost şi să îi confere unul mai liniştitor, amestecă în masa de îngheţată kilograme de zahăr, indiferent că este vorba despre zaharoză, fructoză, dextroză sau sirop de porumb cu conţinut ridicat de fructoză; adaugă vanilină sau alte arome vegetale şi, în

---

[25] Brânză proaspătă semimoale, din lapte de vacă, făcută în stilul mozzarellei italiene. Această brânză cu textură elastică, slab aromată, se găseşte cel mai adesea pe pizza şi alte feluri de mâncare, datorită caracteristicilor excelente de topire, (n.red.)

cel mai bun caz, pudră de roșcove pentru îngroșare. Drept urmare, aroma fior di latte comercială este deseori printre cele mai scârboase, inutile și lipicioase arome din câte există. Sfârșește prin a deveni goală, atât de fadă, încât îi lipsește cu desăvârșire caracterul, un gust pentru cei care nu știu ce gust să aleagă.

Ea folosește doar lapte de la Didier, care își paște vacile din rasa brună alpină pe pajiștile din apropiere de Montauroux și le lasă să se hrănească cu iarbă proaspătă sau cu fân uscat la soare, în funcție de anotimp. La adăpost se duc doar atunci când vor ele, și chiar și acolo sunt tratate cu respect în orice privință, inclusiv le pune, uneori, muzică la flașnetă. Produc mult mai puțin lapte decât vacile închise în boxe, printre bare din fier și alimentate forțat prin mijloace industriale, dar este atât de cremos, încât nu mai trebuie să adauge smântână, și are nuanțe ierboase și florale minunate, care se schimbă de la o zi la alta, fiind când dulci-acrișoare, când mieroase, când energice. Stă la baza tuturor aromelor ei, este motivul pentru care a hotărât să se dedice exclusiv înghețatelor, lăsând baltă sorbeturile. (Sorbeturile reprezintă o cu totul altă lume: apoase, zaharoase, granuloase, ți se topesc în gură fără să îți fi satisfăcut papilele gustative cu densitatea delicioasă, învăluitoare, persistentă a înghețatelor.) întrucât pasteurizarea alterează orice aromă, ea folosește una foarte scurtă și la temperatură joasă, șaizeci de grade timp de treizeci de secunde, cel mult. Ca să îndulcească amestecul, folosește suc de struguri concentrat, uneori miere de acacia, alteori sirop de agave, după care adaugă vanilie bourbon, care provine de pe insula Réunion; și fiecare dintre aceste ingrediente aduce un element subtil, dar perceptibil, care contribuie la caracterul final. Fior di latte este unul dintre gusturile cu care se poate verifica mai bine diferența dintre o înghețată stupidă și o înghețată interesantă, dintre una care te obosește după câteva lingurițe și una care te face să continui până nu mai este. A fost nevoie de mult timp și de numeroase încercări ca să o facă foarte bună și încă i se pare că mai are de descoperit unele lucruri.

Serios; nu o spune doar așa.

În orice caz, s-ar putea ca amestecatul să fie etapa din procesul de producție care o fascinează cel mai mult, cea în care aerul este înglobat în amestecul lichid și, ca prin farmec, transformat încetul cu încetul într-o cremă densă, pufoasă, păstoasă. Peste câteva minute va ieși de aici o înghețată foarte aproape de forma ei finală, dar cu o temperatură de aproximativ -8°C, cu o structură încă precară: ar fi de ajuns o pană de curent ca aceea de miercuri dimineața ca să se dizolve. Ea folosește un congelator discontinuu de cinci litri cu extracție manuală; l-a luat pe acesta pentru că nu avea bani pentru unul mai mare și pentru că oricum îi convine să producă doar cantități mici, care să fie consumate peste zi. Există producători de înghețată care folosesc mașinării mult mai mari și mai sofisticate, alții care lucrează cu azot lichid, nu pentru a produce o înghețată mai bună, ci pentru a scurta timpul, ca să facă mai multă. „Optimizarea procedurii", cum scrie pe internet, sau „maximizarea randamentului". Mereu este curioasă despre noile dezvoltări tehnice, dar chiar și dacă ar avea banii necesari, tot hu i-ar plăcea câtuși de puțin să transforme acest laborator într-un fel de centru spațial, cu roboți controlați de calculatoare care fac totul singuri, într-un mod complet previzibil, ceea ce ea face manual, cu mici variații din când în când. Îi place ideea că ar putea greși, cum tocmai s-a întâmplat cu înghețata de castane; îi place ca riscul să facă parte din joc.

Apoi povestea cu azotul lichid o convinge și mai puțin ca de obicei în zilele acestea, din pricina felului în care îi amintește de ceea ce zicea doctorul Lapointe despre femeile cărora li se prelevează oocitele înainte de treizeci de ani și sunt conservate la temperaturi foarte joase tocmai folosindu-se azot lichid, ca să fie acolo, frumoase și pregătite, pentru când se vor hotărî să întemeieze o familie, cinci sau poate zece ani mai târziu. Lapointe o numește *social egg freezing,* pentru că scopul este să își acorde ani întregi pentru carieră, petreceri sau călătorii exotice, fără impedimentul de a avea copii, pe aceștia amânându-i pentru când va exista un

bărbat care să îi vrea sau până când situația lor financiară va fi optimă și viața de cuplu stabilizată (și poate pe punctul de-a se cufunda în plictiseală). Ideea aceasta o întristează; dar s-ar putea să se înșele, ba nu, sigur se înșală. Și oricum nu vrea deloc să se gândească la acest argument; dar gândurile continuă să îi vină în minte pe cont propriu, cu o insistență pe care nu o poate stăvili.

Când amestecatul se încheie, Guadalupe o ajută să transfere înghețata de fior di latte în castronul din inox, iar recipientul în abatitor, care, în câteva minute, va coborî temperatura de la -8°C la -20°C, pentru a reduce partea de apă necongelată ce ar duce la pierderea texturii cremoase și a volumului. Apoi transferă înghețata de fior di latte în recipientul din vitrină, lângă cea de kaki. Saltă capacele și le privește. Sunt o combinație foarte frumoasă: alb și portocaliu, o minunată combinație de toamnă.

Dintr-odată, Milenei i se pare că nu prea mai are cine știe ce de făcut: gelateria este goală, orășelul aproape pustiu, pe strada principală de mai sus trec foarte puține mașini, sunt doar patru arome de înghețată în vitrină. Încă două zile și va fi luni. Le numără pe degete, chiar dacă nu are nevoie să o facă: sâmbătă, duminică. Unu, doi. Plus ziua de astăzi, care oricum trece deja văzând cu ochii.

Nick se duce să ia trei cai din padoc, ținând cont că, așa cum își imagina, Aileen l-a pus la treabă pe René, să ajute cu pregătirile pentru petrecerea de mâine. Îi prinde pe rând de cap și îi leagă de stâlp: Tusk, Muck și Michelle. Mișcând energic peria, îi curăță de noroiul uscat de pe spate, de pe coaste, de pe burtă, de pe picioare, apoi îi perie de praf, animat de intoleranța față de invazia din interiorul și exteriorul casei. Se duce în șelărie să ia căpestre, șei și amortizoare, pregătește pe rând caii, în ordinea pe care o cunoaște pe de rost, chiar dacă s-a obișnuit ca, de ani întregi, să îi găsească deja pregătiți; strânge curelele chingii, apoi ajustează scările după ochi.

Când se întoarce acasă, găsește și mai multă confuzie ca în urmă cu douăzeci de minute: este un du-te-vino de noi invitați, gesturi și voci într-o continuă suprapunere. În sufragerie, avocatul luxemburghez al lui Aileen zdrăngănește *Summertime* la pian, fără să își facă probleme că ar putea fi ascultat de muzicieni adevărați. Baz discută despre muzica indiană cu Nishanath Kapoor, în timp ce Beth Bolton îi contemplă de parcă ar fi două divinități care au aterizat în mod miraculos pe aceeași canapea. Rodney se preface că ascultă un cuplu plictisitor, care probabil că sunt ceva investitori de-ai lui Aileen sau poate parteneri în proiectele ei de binefacere. Dar sunt cel puțin alte douăzeci de persoane care vor să evidențieze posturi și atitudini; se întorc spre el, afișând diverse grade de interes. Nick le exclude din câmpul lor vizual, se concentrează asupra lui Wally, care încearcă foarte insistent să îl facă pe Todd să guste din whisky-ul lui, chiar dacă acesta din urmă nu mai bea de mai bine de zece ani. Kimberly se sprijină de jurnalista de la *Star Life,* de parcă ar fi prietene foarte bune: chicotește, face gesturi inutile. Se duce direct la ea, de parcă ar străbate un câmp de luptă, nelăsându-se agățat de nicio altă privire rătăcitoare.

— Mergem? Caii sunt pregătiți.

— Caii? Jurnalista de la *Star Life* se uită numaidecât în jurul ei, căutându-i pe fotograf și pe cameraman. Așteaptă puțin, îi chem pe Ed și pe Simon.

Nick nici măcar nu îi răspunde; o trage pe Kimberly de un braț, gesticulează furios și insistent către Wally, căruia, ca întotdeauna, îi ia secunde întregi să reacționeze.

În spatele casei, Kimberly șchiopătează dureros pe tocurile înalte ale cizmelor ei de mușchetar. Poartă o haină de cârlan albastră, cu puf alb pe dinăuntru, bretele albe chiar sub vintre, ciorapi negri semitransparenți cu o secțiune mai închisă la culoare în dreptul genunchilor: nici prin cap nu i-a trecut să se îmbrace cu ceva cât de cât potrivit.

— Așa vrei să călărești? Întreabă Nick Cruickshank, arătând spre picioarele ei; nu îi vine să creadă că se află în relații atât de apropiate cu oameni de genul acesta.

— Nu mi-ai dat timp să mă schimb!

Kimberly este pe deplin convinsă că are dreptate. Își molfăie guma de mestecat energic, demonstrativ.

— Da, practic ne-ai târât afară, boule!

Wally o sprijină numaidecât, la doi pași în spatele ei, cu mersul lui leneș, în timp ce-și închide fermoarul de la jacheta matlasată argintie pe care și-a luat-o din zbor.

Și totuși, Nick se gândește că Wally și Kimberly nici măcar nu se numără printre cele mai detestabile persoane cu care va trebui să aibă de-a face zilele acestea: au defecte atât de macroscopice, încât este un lucru aproape liniștitor, și îi cunoaște foarte bine. Îi vin în minte zeci de alți așa-ziși amici și cunoscuți care îl deranjează mult mai tare, cu oglinzile lor mintale, cu privirile lor în care se refractă lumina.

— Să ne mișcăm, înainte să ne găsească șacalii de la *Star Life.*

Soții Thompson îl urmează cu reticență până la construcția din lemn a șelăriei. Pe rafturile de jos sunt aliniate șapte sau opt perechi de cizme pentru călărie de diverse mărimi, bine unse și lustruite de René, care, cu siguranță, consideră că sunt oarecum

irosite, la cât de puțin sunt utilizate. Wally încearcă niște cizme care îi sunt strâmte, altele care îi sunt largi; la a treia încercare nimerește. Mărșăluiește înainte și înapoi în spațiul limitat, ca un soldat în rezervă puțin dezordonat, dar încă plin de instincte războinice, imprimându-și cu multă forță pașii pe podeaua din lemn.

— Tu nu vrei să încalți o pereche?

Nick se uită la cizmele mușchetar cu toc ale lui Kimberly, cu fermoare laterale decorative; se apleacă și aruncă o privire la casă, temându-se că va vedea pe cineva venind înspre ei.

— Nu, acestea sunt foarte bune. Kimberly își lovește și ea călcâiele de câteva ori, face o grimasă ce ar putea lăsa impresia de durere, dar poate că este doar una dintre expresiile pe care ea și Wally le folosesc ca să își umple zilele lor goale intelectual.

Nick se încalță cu cizmele, apucă din cârlige două căști roșii de trekking, care sunt mai mult sau mai puțin măsura soților Thompson, și li le înmânează.

Kimberly o apăsă cu grijă pe a ei pe părul umflat, apoi strânge fără prea multă convingere breteaua de sub bărbie. Cu maxilarul strâns îi este mai greu să mestece guma, dar o face oricum.

Wally, în schimb, chicotește, se dă în spate, pe jumătate aplecat, ca și cum ar vrea să demonstreze că recunoaște din timp o glumă.

— *Neeeh.* Ce naiba să fac cu ea? Vezi că știu să călăresc de mai mult timp decât tine.

Nick se gândește că este adevărat: când trupa a început să câștige bani grei, adică de la lansarea celui de-al treilea album, Wally a fost primul care s-a dedicat metodic dobândirii unui statut-simbol, de la Ferrari la reședința somptuoasă din Kent, la cai de competiție pe care să apară fotografiat în reviste și chiar și intervievat la televiziuni. Ceilalți din grup l-au urmat îndeaproape, fie cumpărându-și un stadion de interior în Chelsea, pentru a rămâne mai în centrul lucrurilor (Nick), fie aruncându-se asupra bărcilor de lux cu pânze (Rodney), fie frecventând licitațiile de la Christies (Todd); de atunci încolo a fost doar o chestiune de

acumulare de bunuri după bunuri. Chiar dacă nu aveau cu adevărat nevoie, chiar dacă nu le plăceau cu adevărat. De altfel, toate așa-numitele vedete pe care le cunoaște cheltuiesc sume enorme de bani ca să facă lucruri pe care efectiv le *detestă,* cum ar fi să își cumpere case pe insule tropicale, unde suferă din pricina climei, sau în oraș, unde locuiesc ca niște prizonieri, să colecționeze opere de artă din care nu înțeleg nimic, să își umple casele de mobilier, argintărie și porțelan care lor înșiși li se par îngrozitoare, să adune vinuri franțuzești prestigioase din diverși ani pe care le înghit cu greu, să se dedice unor sporturi extreme prin care reușesc doar să se deprime, să străbată mapamondul ca să meargă la petrecerea cuiva cu care nu au nicio legătură de prietenie. O fac din nesiguranță socială și din lăcomie tot mai mare, dar îndeosebi pentru a oferi o dovadă tangibilă a succesului lor părinților, vecinilor, colegilor, rivalilor și milioanelor de inși total necunoscuți, care îi privesc cu atenție de la distanță. Din nou, ideea este de a nu dezamăgi așteptările altora; cu cât sunt mai mari așteptările, cu atât este mai mare angajamentul de a nu le dezamăgi. Cât despre morbiditatea mass media, încercările ei continue de-a se amesteca și judecățile emise în baza aparențelor, cum a spus cândva Rodney într-un interviu, singurul lucru mai rău decât acela de a fi privit de toți este să fii lăsat în pace pentru că lumii nu îi pasă de tine.

— Deci, unde sunt caii? Își reia Wally insistențele, deși până acum a tot tărăgănat lucrurile.

Nick îi conduce pe soții Thompson la padoc, unde cei trei cai negri stau legați de stâlp, înșeuați și pregătiți, cu coamele și cozile lor lungi.

— Àia? izbucnește Wally în râs, întorcându-se spre Kimberly, apoi spre el. Dar sunt niște ponei, ce naiba!

— Sunt *cai* Mérens. Ziși și Ariégeois.

Nick știa foarte bine cum avea să reacționeze imbecilul acesta ignorant și vulgar, clar că știa; dar se înfurie oricum.

— Sunt *ponei,* îmi pare rău să te dezamăgesc.

Wally își petrece viața comparând ceea ce are cu ceea ce au alții; este un exercițiu fără sfârșit. Și întrucât îi lipsesc cu desăvârșire inteligența și gustul, singurii parametri de referință pe care îi are sunt prețul și dimensiunea. Cântărește și compară totul, tot timpul: bașii electrici, cocoșelul, conturile bancare, atenția admiratorilor, numărul de interviuri, sărmanele fete pe care a reușit să le vâre în pat, cele cu care s-a însurat, casele, mașinile. Atunci când comparația nu îi este favorabilă, cum se întâmplă adesea, dezvoltă doze considerabile de ranchiună; când pare să dețină un avantaj, se dă în spectacol ca o maimuță urlătoare.

— Sunt *cai.* Aruncă un ochi pe internet dacă ai nevoie de confirmare.

Nick nu o spune cu prea multă emfază, pentru că ar fi prea înjositor să intre în jocul de comparații al lui Wally Thompson.

— Nu, dragule, *ai mei* sunt cai! Hannover, importați direct din Saxonia, cu un pedigri uite-atâta de lung, înalți de un metru și șaptezeci și cinci de centimetri până la greabăn.

Wally și tărtăcuța lui seacă: nu o să-i vină niciodată mintea la cap.

— Și te fac să te simți un om mai bun? Mai realizat, mai important? Lui Nick îi vine să îi tragă una în fluierul piciorului sau în boașe.

— Ce naiba vrei să spui? chicotește Wally în felul lui obscen, între gâtlej și nas; se întoarce din nou spre soția lui: Păpușă, după tine, ăștia sunt cai? Sincer?

Kimberly își molfăie guma de mestecat, puțin mai greu din pricina chingii de la bărbie, și clatină din cap.

— Sunt foarte mici și urâți.

Ea, în schimb, pare o fetiță uriașă, cu fața ei umflată de botox sau ce și-o fi injectat în ea, cu capul mare acoperit de casca roșie.

— Vreți să mergem sau nu? Nick trebuie să se forțeze din greu ca să se controleze. De două zile mă bateți la cap să ieșim să călărim.

— Da, pe *cai,* spune Wally, care nu are nici simțul măsurii; cel

mai rău este că acum consideră că își poate permite să nu îl aibă.

— Să ne mișcăm, haideți!

Nick deschide poarta de la padoc și îi împinge înăuntru. Apucă chinga lui Tusk, îi înmânează frâiele lui Kimberly, o ajută să urce în șa, apoi îi mută coapsele, ca să ajusteze scărițele, văzând că ei nici prin cap nu îi trece să o facă.

— Hei, nu-mi pipăi soția prea mult, bine?!

Evident, Wally nu pierde ocazia: face cu ochiul, chicotește.

— Stai liniștit.

Nick se silește din nou să nu îi răspundă așa cum ar vrea să o facă de fapt. Kimberly se lasă servită ca de un grăjdar, inertă în șa și nici prin cap nu-i trece să îi mulțumească. Își poate doar imagina cum se comportă bădăranii ăștia doi cu angajații lor: ignoranța ostentativă, aroganța provocatoare. Oare este posibil să i se pară în continuare *cel mai mic* rău, prin comparație cu restul trupelor de invazie din casă și din afara ei și întăririle lor care vor sosi de astăzi până mâinedimineață?

Wally se uită la Muck și la Michelle cu o mutră sceptică, de parcă ar fi nedemni de el

— Și pe care dintre măgarii ăștia doi vrei să mi-1 dai mie?

Nick ezită, pentru că îi vine să-i spună că nu îi dă dracului nimic, să se ducă să facă pe măscăriciul lăudăros în altă parte. Dar acum sunt aici, iar faptul că întreține doi oaspeți este cu siguranță mai justificabil în ochii lui Aileen decât acela de a se plimba de unul singur.

— Ia-o pe Michelle, hai!

— Michelle? Dar are barbă! spune Wally, privind-o cu înțeles, în felul lui oribil.

— La naiba, ăsta e foarte agitat!

Kimberly se clatină în șa pe Tusk probabil că nu își călăresc niciodată caii lor Hannover de competiție, sau cel mult dau o tură, sub privirea unui instructor foarte bine plătit și foarte pregătit să intervină.

— Nu e deloc agitat. Lasă frâiele puțin mai libere.

Nick trebuie să apeleze la toată răbdarea de care este în stare, și niciodată nu a avut prea multă.

Wally îi strânge chinga lui Michelle, cu o competență pripită; trage prea mult de curea.

— Strânge mai puțin, așa o deranjează.

Nick a ales acești cai și pentru că, într-o vreme, erau folosiți de contrabandiști ca să urce munții pe cele mai inaccesibile cărări, iar povestea i-a plăcut.

Wally continuă de parcă nici măcar nu l-ar fi auzit; închide catarama, își vâră piciorul stâng in scară, se trage în sus din brațe, apoi își trântește dosul greoi pe șa. Evident, Michelle se enervează, se încovoaie și își înalță capul. Wally trage de frâie în toate părțile, ca un imbecil, chicotind.

— *Hooo!* S-a supărat pe ce am zis mai devreme despre ea!

— Idiotule.

Nick încearcă să o spună încet, în timp ce strânge chinga lui Muck, dar nu prea reușește.

— Ce-ai zis?

Probabil că Wally și-a reglat bine aparatul auricular, pentru că aude prea bine; împinge din călcâie, apoi întoarce iapa.

— Nimic. Să mergem!

Nick se urcă în șa, apoi își croiește drum ca să îi scoată din padoc.

— M-ai făcut idiot, te-am auzit! Cretinule! spune Wally, urmându-1 la trap, roșu la față.

— Hei, Kimberly! La câțiva metri de gard sosește Sadie, soția lui Rodney, cu ochelari de soare panoramici, haină de blană de linx canadian și cizme joase cu tocuri subțiri, care o fac și mai instabilă decât Kimberly, și o geantă Gucci enormă pe umăr. Noi mergem la Saint-Tropez, la Dimitri și Vanessa!

— La Saint-Tropez? Întreabă Kimberly, trăgând de frâiele lui Tusk de parcă ar vrea să îi smulgă capul, făcându.-! să dea înapoi, panicat.

— Aha! Vrei să vii cu noi?

Și Sadie mestecă gumă, cu o dăruire care ar putea fi menită unei activități productive.

— Da, da. Așteptați-mă!

Kimberly încearcă deja să descalece, în cel mai greșit mod posibil, iar Tusk începe să se învârtă în cerc.

— Cum adică, Păpușă? Wally trage prost de frâie ca să se întoarcă la ea. Nu vii naibii să călărești?

— Prefer să mă duc cu Sadie, trebuie să mergem și în câteva magazine.

Kimberly încearcă din nou să își treacă piciorul drept prin fața șeii.

— La dracu, Păpușă! Mă lași așa? spune Wally, făcând o grimasă de copil mare răsfățat: își umflă obrajii, pufnește.

Nick descalecă rapid, cu gesturi furioase leagă frâiele lui Muck de gard și o ajută pe Kimberly să coboare înainte să își rupă un picior.

— Nu profita de asta ca să îmi pipăi soția!

Iată-1 pe Wally căruia îi place să se repete, din nou. Și cel mai rău este că nu glumește câtuși de puțin: chiar îl verifică în timp ce este constrâns să o susțină până reușește cu greu să pună picioarele pe pământ.

Kimberly își dă rapid jos casca, încearcă să își umfle din nou părul cu mâna, pufnește, apoi își rotește degetul către soțul ei.

— Ne vedem mai târziu, iubire!

— La naiba, Păpușă.

Wally o privește îndepărtându-se împreună cu Sadie, plin de resentimente.

Nick îi detestă pe soții Thompson, dar ciudat este că nu reușește să nu admire oarecum felul în care sunt uniți de aceleași defecte: clar sunt tăcuți unul pentru celălalt. Este un sentiment deconcertant, care îl face să se simtă și mai singur și mai împresurat ca până atunci.

— Deci, mergem? Întreabă Wally din spatele lui.

— Așteaptă!

Nick îndepărtează șaua, amortizorul și frâiele de pe Tusk, care pare foarte mulțumit că nu trebuie să o plimbe pe Kimberly; le pune pe toate pe gard, încalecă din nou rapid pe Muck și îl conduce afară din padoc.

— Oh, cum trezești măgărița asta? Întreabă Wally, împungând-o pe Michelle cu călcâiele, ca să încerce să îl depășească.

Nick nici măcar nu îi răspunde; o apucă rapid pe cărarea dintre stejari, ca să scape de cei de la *Star Life,* care cu siguranță îl caută, și ca să nu îl vadă Aileen și toată trupa aflată în acțiune pe gazonul din fața casei.

Înaintează în pas susținut printre copaci, evitând trunchiurile, prin umezeala arbuștilor, prin mirosul de ciuperci și lemn putrezit; după câteva minute, ies în luminișul unde se află căsuța secretă. Nick se îndrăgostise de ea imediat ce o văzuse, înainte să descopere că facea parte dintr-o proprietate învecinată, ceea ce l-a îmboldit să facă o nouă achiziție. Dar nu a vrut să o renoveze, așa cum a făcut cu locuința mare, ci doar a pus să fie reparate acoperișul și ferestrele, iar înăuntru a adus minimul indispensabil. Îi place așa: un loc simplu și inocent, în care să se refugieze când are nevoie.

— Ce naiba e aia? arată Wally înspre căsuță, fără să se oprească din a o lovi pe Michelle în coaste.

— Nimic.

Nick sigur nu are de gând să îi explice.

— Cum adică, nimic? E ascunzătoarea ta secretă, zi că nu! Wally o privește lung și deranjant. Cine te aduce aici? Servitoarea aia tânără care servește la masă?

— Ai putea să nu îți proiectezi mizeria abominabilă asupra vieții mele?

Ca în multe alte dăți, dezgustul lui față de Wally se extinde când se gândește că au împărtășit zeci de ani de viață, cu tot ce au cuprins aceștia.

— Cine e abominabil?! Auzi la el! Ce cretin! Wally lovește cu călcâiele ca să îl ajungă din urmă. Este incredibil că l-ar putea jigni

faptul că i s-a zis că este abominabil, ținând cont că se forțează constant să fie așa. Cum o cheamă pe fata în casă? Dacă pe tine nu te interesează, poate că voi încerca eu, cât e Kim plecată!

— Îmi faci scârbă, Wally!

Nick se gândește cu groază că, măcar o parte din timp, au împărțit cel puțin o parte din scârba asta, deghizat ca spirit liber și transgresiv, lăudându-se ca niște războinici barbari triumfători după ce au prădat. El și Rodney au scris câteva cântece despre asta, care încă sunt printre cele mai îndrăgite de admiratorii lor, ba, în mod incredibil, de admiratoarele lor.

— Ah, sigur, tu ești așa de superior! șoptește Wally în spatele lui, continuând să o împungă pe Michelle, care trece la un trap ușor nervos, obligându-1 să se țină mai bine în șa.

Nick îl mână și el pe Muck la trap, ca să nu se lase depășit; străbat în viteză luminișul, apoi se furișează din nou printre tufișuri. Continuă printre stejari, cei doi cai pufnind acum și vibrând, într-o stare de competiție.

În loc să o calmeze pe Michelle, Wally continuă să o îmboldească ușor cu călcâiele, chiar dacă îi este și-așa tot mai greu să se ferească de ramurile care riscă să îl lovească peste față.

— Hei, încet!

Ca să evite necazurile, Nick îl împinge pe Muck printre copacii care duc înspre câmpii; coboară capul și se apleacă la dreapta sau la stânga în funcție de ce îi iese în întâmpinare. Țâșnește din pădure și aleargă de-a lungul ei la trap, înspre livada de măslini.

Dar Wally vine în urma lui, cu același entuziasm cu care, în anii ’80, se abandona solourilor interminabile de bas: își lovește picioarele și scutură frâiele până când Michelle se enervează să aibă pe spinare un cavaler atât de neplăcut și o rupe într-un galop foarte rapid și strâns.

Nick nu are de ales și îl împinge și el pe Muck la galop, ca să îl țină pe Wally în urma lui.

Evident, lui Wally nu îi convine să fie ținut la spate: o incită pe Michelle cu și mai multă frenezie, gâfâie, mârâie, se întinde în față.

— Hai, hai, hai! Și *hai*, târfa dracului!

— Încet! Nu fi idiot!

Nick încearcă să își folosească brațul stâng pe post de barieră, mișcându-l în sus și în jos.

Evident, Wally o ia ca pe o provocare și își dublează solicitările: călărește ca un nebun și urlă în felul lui gutural. Peste câteva secunde, cei doi cai se aruncă într-un galop frenetic, ațâțați de faptul că nu mai fuseseră încălecați de zile întregi și probabil și de cantitatea prea mare de ovăz pe care le-o dă René ca să facă impresie. Nick încearcă în continuare să îl tempereze pe Muck, iar Wally profită și îl depășește, întins cu totul pe gâtul iepei, cu capul jos, cu dosul ridicat: de parcă ar fi trebuit să îi demonstreze ceva cine știe cui, de dragul de a face un lucru deosebit. Și chiar atunci, crengile din jur se mișcă și o alpaca neagră țâșnește din pădure, urmată de doi masculi albi; Michelle se oprește brusc din plin galop, lovește din picioare, se cabrează furioasă, îl proiectează pe Wally de pe ea, ca pe un om-ghiulea. Acesta plutește prin aer câteva secunde bune, aterizează prost, se rostogolește ca un sac de cartofi și rămâne nemișcat pe spate.

Nick se chinuiește îngrozitor să îl potolească pe Muck, care și-ar dori instinctiv să țâșnească după Michelle, cât mai rapid posibil.

Wally e acolo pe iarbă, inert, cu jacheta lui argintie și blugii de firmă, cu pantofii lui cu tălpi ultratehnologice.

Nick descalecă din zbor și îl trage de frâie pe Muck, care continuă să freamăte, să scuture din cap și să își îndrepte urechile spre prietena lui care abia acum începe să încetinească, două sau trei sute de metri mai încolo.

— Hei? Wall? strigă Nick, care încearcă să evalueze situația.

Wally scoate un fel de horcăit și stomacul i se înalță și coboară. Nu este mort, dar cu siguranță s-a rănit.

— Stai calm, Wall, nu te mișca!

Nick încearcă să își amintească treptat imaginile zborului, dar chiar dacă s-a întâmplat cu două minute în urmă, este o secvență confuză, nu reușește să își dea seama dacă l-a văzut lovindu-se la

cap sau nu.

— Ah, horcăie din nou Wally.

Își mișcă un picior, ceea ce ar însemna că vertebrele cervicale nu ar trebui să fie rupte, dar are ochii închiși, respirația încetinită și scoate un șuierat urât pe nas.

— Wall, mă auzi?

Nick ține cu mâna stângă de căpăstru, iar cu dreapta îl atinge cu grijă pe picioare, brațe, ca să își dea seama ce și-a rupt. Se gândește că, de fapt, nu îl urăște cu adevărat pe Wally: urăște lucrurile pe care le *reprezintă* Wally, însă au împreună o poveste mult prea lungă, au trecut prin prea multe lucruri amândoi, cu momente bune și rele. Căpățâna asta seacă face parte din viața lui; i se rupe inima la gândul că, dintr-o clipă în alta, ar putea face parte din trecutul lui.

Wally mai horcăie o dată și își mișcă ușor maxilarul: pare să fie într-o stare destul de proastă.

— Hei, Wall? Nick simte cum pune stăpânire pe el o neplăcere violentă, deloc *cool ca Cruickshank.* Wall? Îl strigă din nou, atingându-1 pe gât, pe umărul stâng și pe umărul drept.

— La naaaaiba!

Dintr-odată, Wally se ridică în șezut, cu aceeași expresie pe care o avea în cele mai rele perioade de abuz de substanțe generalizat, când își revenea ca Lazăr după ce trăgea pe nas și înghițea și dădea pe gât orice amestec de prafuri, pilule și alcool pe care se întâmpla să pună mâna, după care pica lat pe podeaua vreunui apartament din cine știe ce hotel.

— Wall, bun venit înapoi! M-ai speriat de moarte!

Nick se simte mai ușurat decât și-ar fi imaginat vreodată; își pune din nou mâna pe umărul lui stâng, ușor.

— Aaaaiaaah! urlă Wally cu cea mai răgușită și mai aspră voce posibilă, din cele mai devastate ore ale lui.

Nick râde, aproape uitând să îl mai țină pe Muck de căpăstru, ca să nu fugă. Brusc, ușurarea este înlocuită cu un film dezastruos care începe să i se deruleze prin minte: ambulanțe cu sirene oprite,

spitale în care nu este ușor să te faci înțeles și chiar și mai puțin ușor să pretinzi discreție, porcării, Kimberly furioasă, petrecerea de mâine distrusă, Aileen furioasă, concertul de duminică anulat, Baz Bennett furios, admiratori furioși.

— Poneiul ăla nenorocit m-a făcut să îmi rup umărul!

Wally se ține cu o mână de el: alb la față de durere sau poate pentru că a intrat într-una din celebrele lui stări de autosugestie, ca atunci când a luat oarece drog acid după un concert din Albuquerque și era convins că vârfurile degetelor de la mâna stângă i se făcuseră uriașe. Le strigase atunci ore întregi celorlalți din trupă și oricui s-a nimerit să fie prin preajma lui: „M-am transformat naibii într-o șopârlă!“ Acum stă acolo, pe iarbă, fără pic de îndrăzneală competitivă, ca o victimă de profesie.

— Hei, liniștește-te, Wall! Nu ți-ai rupt nimic.

Nick nu e deloc sigur de asta, dar o spune în încercarea de a-1 liniști. Se gândește că, de fapt, chiar îl urăște *puțin,* acum că senzația de ușurare a dispărut și știe că nu e nici pe moarte, nici paralizat pe viață.

— Să mă liniștesc pe dracu! Sunt bine pe dracu! M-ai pus pe poneiul ăla nenorocit! urlă Wally aproape la capacitatea maximă a potenței lui vocale impresionante, ținându-se de umăr, făcând alte grimase.

— Tu ai mânat-o ca un nebun! Ți-am zis de zece ori să nu o faci! Poftim!

Nick dă din nou dovadă de o mânie extraordinară în confruntările lui, maj mult față de sine însuși pentru că a ajuns în această situație.

— Cum naiba să îmi imaginez că ai dracului lame în pădure, gata să îmi taie calea?!

Prin felul lui de-a fi, Wally a fost mereu incapabil să recunoască ceea ce este evident, îndeosebi într-un moment ca acesta.

— Sunt *alpacalel* Iar tu ești un imbecil!

Chiar dacă Nick își tot repetă că ar trebui să își păstreze calmul, cuvintele îi ies singure din gură, fără să le poată opri.

— Iar tu ești un nemernic nenorocit pentru că m-ai pus să încalec bestia aia periculoasă și că nu mi-ai spus că ai naibii pe aici un safari zoologic!

Pe chipul lui Wally se poate citi un amestec de durere și de ranchiună, din care este imposibil să diferențiezi adevărul de exagerare.

— Dar m-ai bătut la cap *zile* întregi să mergem naibii să călărim! Nu ai avut niciodată un gram de măsură, de când te cunosc!

Nick știe foarte bine că nu face decât să înrăutățească lucrurile, că nici măcar nu ar trebui să îl asculte, ci să se ocupe de partea de salvare; dar nu se poate stăpâni.

— Nenorocitule! Iar tu ai făcut mereu pe superiorul, pentru că ai citit nu știu ce carte și pentru că ești solistul dracului!

Wally urlă cu puterea dezlănțuită a celor mai brutale intervenții ale lui din timpul celor mai dezechilibrate bisuri ale trupei Bebonkers, când publicul deja nu mai reușește să facă diferența între urât și frumos.

Nick Cruickshank se forțează din greu să se concentreze doar asupra ceea ce are de făcut, își scoate celularul din buzunar.

— Nu te mișca. Chem acum pe cineva.

Și Wally își scoate cu greu iPhone-ul din jachetă, cu husa aceea ridicolă de culoarea nucii, cu marginile din aur masiv; o sună pe Kimberly, ca un copil prost și leneș care își sună mama imediat ce se rănește.

Milena ia o linguriță de fior di latte direct din recipientul din vitrină, o pune pe limbă, o lasă să se topească lent, înghite: da, a ieșit bună. Foarte bună, de fapt; e printre cele mai bune arome de fior di latte pe care le-a făcut, poate cea mai bună. Cremoasă, dar nu grasă, densă, dar aerată, cu un punct dulce ideal, aroma remanentă a vaniliei ce însoțește la topire aromele florale și ierboase ale laptelui. E un fel de miracol, dacă se gândește la starea de agitație creată de tatuajul lui Viviane și de toate gândurile neliniștitoare care continuă să îi treacă prin minte și prin inimă. Ar putea să o interpreteze ca pe un mesaj de seninătate venit din partea universului; sau ca pe un semnal de alarmă înainte ca totul să se ducă pe apa sâmbetei, depinde.

În orice caz, se apropie foarte mult de aroma de fior di latte pe care o avea în minte în timp ce o prepara, și totuși o surprinde cu mici diferențe neașteptate. I se întâmplă doar în cazul înghețatelor celor mai reușite, cele care o fac să îi dea lacrimile de bucurie, să poată literalmente *gusta* distanța dintre ceea ce căuta și ceea ce a găsit. E simplă, e complicată, așa cum fiecare aromă este simplă și complicată, așa cum sunt simple și complicate conexiunile pe care ți le inspiră fiecare aromă, motivele pentru care te înveselește sau te face să te îndrăgostești, te satură sau te face să devii neliniștit. Această aromă de fior di latte conține esența lucrurilor trăite, sau doar atinse, sau imaginate; un ansamblu de elemente indefinibile și evazive, care pentru ea reprezintă esența minunii imperfecte.

Dar acum ar avea nevoie cu disperare de un feedback extern, iar în gelaterie nu intră chiar nimeni în momentul de față, deci puțin probabil să intre cineva în orele următoare. Și dacă nu este nimeni care să aprecieze minunea, ce sens a avut să o surprindă, dacă plecăm de la premisa că chiar a reușit să o facă? Cine îi poate spune dacă a reușit să surprindă minunea sau dacă a făcut o boa-cănă? Din seara aceasta și până mâine, ar trebui să vină câțiva

oameni în orășel, în weekend, iar duminică vor fi cu siguranță mii de persoane la aerodrom pentru concertul Bebonkers, dar pe foarte puțini îi vor interesa înghețatele ei și chiar și mai puțini vor fi în stare să îi ofere o părere sensibilă, inteligentă și articulată, așa cum ar avea ea nevoie. Și ar avea nevoie de ea *acum,* când aroma de fior di latte este preparată de curând, cât mai proaspătă, palpitantă, la maximul capacității ei expresive.

Guadalupe termină de curățat congelatorul discontinuu și uneltele sub jetul de apă de la chiuvetă; se întoarce spre ea când intră în laborator.

— Ai vrea să îmi spui părerea ta despre aroma de fior di latte? o întreabă Milena, simțind urgența care se revarsă în vocea ei, în gesturile ei.

— Peste cinci minute.

Guadalupe o privește puțin mirată; probabil că nu înțelege la ce altă părere se așteaptă de la ea, ținând cont că a gustat deja amestecul în timpul fabricării și i-a spus că i se părea foarte bun.

— Nu, imediat! Te rog!

Milena își dă seama că nevoia de feedback continuă să crească în interiorul ei; nu mai reușește să stea locului.

Guadalupe închide robinetul, se usucă pe mâini, o urmează în magazin. Gustă din lingurița de fior di latte pe care i-o dă Milena, se gândește preț de câteva secunde și zâmbește.

— Excelentă.

— Nu o spui ca să mă faci fericită?

Milena o privește cu atenție, căutând expresii de uimire și de bucurie, dar nu le poate vedea.

— Nu. E foarte bună. Îți jur.

Guadalupe este cu siguranță sinceră, nu obișnuiește să facă degeaba complimente; dar nu pare cine știe cât de impresionată sau emoționată, nici străbătută de senzații de neoprit, imagini mintale ce se deschid una după alta.

— Serios?

Milena o privește în continuare cu atenție, cu o expresie mult

prea neliniștită, o știe bine.

— Bineînțeles, Milena. Guadalupe nu știe cum să o convingă: încuviințează demonstrativ, își mișcă chiar și pieptul și mâinile ca să își întărească afirmațiile. E perfectă!

— Dar perfect nu înseamnă nimic! În loc să se liniștească, Milena devine tot mai agitată, face gesturi convulsive înspre vitrină. Și nu ai văzut cum se numește această gelaterie?!

— Iartă-mă, voiam să spun că este foarte bună. Guadalupe începe din nou să își facă griji. Voiam să spun că nu are niciun defect.

— Faptul că nu are niciun defect nu este deloc un *meriți* Milena ridică vocea chiar dacă nu vrea să o facă, dar neliniștea se transformă în panică. Să nu ai niciun defect este *cel mai mare* defect! Înseamnă că nu ai niciun *caracter,* niciun element care să îi meargă cuiva la suflet!

Guadalupe se dă un pas în spate și o privește cu o sclipire de alarmă în ochi.

Milena nu vrea și nici nu are timp să priceapă de ce se simte așa; știe doar că urgența de a primi răspunsuri se transformă într-un val care riscă să o copleșească. Se plimbă înainte și înapoi între laborator și gelaterie, cu respirația întretăiată și inima bătându-i rapid, cu mâinile transpirate. Se simte prinsă în capcană, fără căi de ieșire, fără scăpare.

— Hei, ce s-a întâmplat? Milena?

Guadalupe este acum categoric îngrijorată: în cei doi ani de când lucrează cu ea, a văzut-o în diverse stări de agitație, dar mereu din motive identificabile și niciodată ca acum.

— Trebuie să ies de aici!

Milena nu reușește câtuși de puțin să stea locului:da de pe raft o caserolă din polistiren de jumătate de kilogram, dă la o parte capacele de la recipientele cu înghețată de fior di latte și kaki și începe să miște spatula. În pofida agitației extreme, gesturile îi sunt destul de precise, chiar dacă mai rapide ca de obicei: reușește să transfere cantitatea potrivită, fără să lase goluri sau să o

comprime prea tare. Când caserola este plină, o introduce în abatitor, așteaptă câteva minute, o scoate, pune deasupra foaia de hârtie cerată și închide capacul, o lipește cu scotch și o pune într-o geantă termică moale. Caută în coșuleț printre bilețelele gata scrise, pregătite să fie răsucite și legate cu fir roșu, dar nu reușește să găsească unul care să o convingă, așa că o lasă baltă. Pune câteva pahare, napolitane, conuri și lingurițe în trei cutii de carton, le vâră și pe ele în geanta termică, împreună cu o lingură de tip cupă pentru înghețată; își dă jos scufia și botoșii de unică folosință, apoi își ia jacheta și căciula.

— Unde te duci? o întreabă Guadalupe, neștiind ce să mai creadă.

— Îți zic după aceea.

Milena a ieșit deja din gelaterie și se îndreaptă rapid spre furgonetă.

Nick se gândește că, în mod clar, casa lui nu îi mai aparține, asta în cazul în care i-a aparținut vreodată, cu atâta lume care intră și iese, care deschide și închide uși, mută mobilă, se plimbă pe coridoare, râde, trage apa la baie, se strigă, se plimbă, aleargă, vorbește aiurea sau emite cereri foarte precise.

Camera în care stau soții Thompson ar fi mai liniștită dacă nu ar fi acolo doctorul Angénieux, care a venit surprinzător de repede de la Draguignan, împreună cu asistentul lui și cu aparatele portabile de radiografie și ecografic, întrucât probabil că nu ar fi fost o idee bună să îl ducă pe Wally la spital, din pricina șacalilor care infestează deja zona ca urmare a evenimentelor de mâine și de duminică.

Wally șade pe marginea patului în camera lui, suferind și profund dezamăgit de diagnostic.

Doctorul îi arată din nou pe ecranul digital Fujifilm radiografiile făcute la umăr, claviculă, humerusul drept și încheietura dreaptă, și clatină din cap.

— *Pas de fractures.*

— Nu sunt fracturi, traduce Nick a treia oară probabil, cu o intonație în care intoleranța a înlocuit acum cu totul sentimentul inițial de ușurare.

— Și atunci de ce naiba mă doare așa de tare?! Wally vede și singur că nu sunt fracturi, dar nu acceptă ideea, pentru că îi distruge autoportretul de victimă pe care ar vrea să și-l picteze cu orice preț. E clar că mi-am rupt ceva!

Aileen intră din nou în încăpere, urmată de Tricia și de Fiona, consultanta holistică; insistă să arunce și ea un ochi pe radiografii și pe ecografii. Le studiază cu atenție, apoi se uită la Wally; îl întreabă pe doctorul Angénieux dacă nu ar putea fi cumva vorba despre o leziune la *coiffe des rotateurs*[26].

[26] Centura scapulară (în limba franceză in original) (n.red.)

Doctorului Angénieux nu îi vine să creadă că ea cunoaște termenul anatomic precis, ba, mai mult, în franceză; o privește cu un amestec de surprindere și admirație.

Aileen îi explică cum fratele ei a suferit o rană de genul acesta pe când juca hochei pe gheață în liga canadiană A2, la Montreal.

Nick este aproape la fel de uimit ca doctorul, chiar dacă, în momentul de față, ar trebui să fie deja obișnuit cu faptul că Aileen deține experiențe și cunoștințe aproape inepuizabile, și mai impresionante datorită capacității ei de a stabili conexiuni ultrarapide, în diverse limbi, în orice moment, în toiul oricărei activități, fără să se împiedice vreodată de imprecizii sau să alunece în chestiuni generice. Ea a preluat frâiele situației când el și Aiding l-au adus acasă, pe Defender, pe Wally, care urla și suferea de parcă ar fi fost pe moarte. Și tot ea a reușit să calmeze puțin lucrurile, chiar dacă avea mii de alte treburi de făcut, și ea a găsit centrul de radiologie mobilă din Draguignan, ea l-a convins pe doctorul Angénieux că era vorba despre o urgență ce nu suferea amânare.

— *Non, madame.*

Probabil că doctorului Angénieux i se pare în continuare ciudată, dar știe foarte bine că străinii bogați și ciudați sunt cei mai buni clienți pe care îi poți găsi în departamentul acesta, așa că o tratează cu deosebită considerație. Îi face un semn asistentului, care stă în fața monitorului, arată înspre două sau trei puncte specifice de pe imaginile ecografice, se duce și apasă două degete pe punctele corespunzătoare de pe umărul lui Wally, îi mișcă brațul energic. *Vous voyez? Pas de rupture*[1].

— Auu! Jos mâinile! Fir-ar al naibii, nu sunt un cobai!

Lui Wally nu îi place câtuși de puțin să fie manipulat în scop demonstrativ, și cu atât mai puțin să i se nege din nou gravitatea rănilor.

Aileen se simte ușurată că, în mare, situația de urgență s-a rezolvat; deja începe să se gândească la alte lucruri. Îi zâmbește compătimitor lui Angénieux și asistentului său:

— *Merci infiniment, docteur*[27] [28]. Dă să iasă din cameră, urmată de Tricia și Fiona, dar se întoarce spre Nick: Aș vrea să discut cu tine câteva lucruri.

— Da, când termin aici.

Nick se simte numaidecât încolțit; arată spre Wally, ca dovada vie a faptului că nu poate pleca chiar acum.

Aileen nu pare foarte convinsă, dar încuviințează; iese, urmată de asistenta și de consultanta ei.

În parte pentru a demonstra că prezența lui chiar este necesară, Nick îl întreabă pe doctorul Angénieux ce s-ar putea face pentru durerea de umăr a lui Wally.

Doctorul completează rapid o rețetă, fără să își dea seama că Wally este atât de familiarizat cu opiaceele și derivatele lor, încât este aproape imun la multe dintre calmantele administrate în doze obișnuite.

— Dar va putea cânta duminică?

Nick mimează poziția în care se cântă la bas electric, cu degetele de la mâna stângă apăsând pe corzi și cele de la mâna dreaptă ciupindu-le într-un mod percutant.

Doctorul își desface larg brațele: nu pare să vrea să facă vreo promisiune, poate și pentru că aproape sigur nu are idee cum se cântă la basul electric.

— Bineînțeles că nu voi fi în stare, la dracu! Wally emite un nou paroxism: Nici măcar nu mă voi putea *mișca,* fir-ar al naibii!

— Vezi că nu te-am aruncat eu de pe cal, da? Exercițiul de auto-control al lui Nick se întrerupe în mod continuu, dar continuu. Tu ai făcut pe fanfaronul idiot și exhibiționist!

— Pe cine faci tu idiot?! Wally se roșește la față, aproape că își uită atitudinea de victimă și adoptă una amenințătoare. Cine-i idiot?!

— Mai bine faci în continuare pe invalidul!

Da, este clar: Nick și-a epuizat stocul, și așa mic, de răbdare.

---

27 Vedeți? Nicio fractură. (în limba franceză în original) (n.red.)

28 Vă mulțumesc nespus, doctore. (în limba franceză în original) (n.red.)

— Cretinule! Te dau în judecată! Adevărul este că Wally a acumulat *decenii* întregi de ranchiună: pentru fiecare cântec urât propus în mod inutil celor din trupa Bebonkers, pentru fiecare idee proastă de aranjament refuzată, pentru fiecare limitare obligatorie a glumelor idioate permise într-un interviu de grup, pentru fiecare fotografie cu trupa în care el este în plan secund.

— Pentru ce anume? Că ți-am dezvăluit că ești prost? Nick știe că așa doar înrăutățește lucrurile, dar cum naiba să păstreze o atitudine diplomatică față de unul ca el? Vezi că a fi prost nu este un simplu defect, ci o *vină] Lumea* ar trebui să te dea pe tine în judecată pentru că ai contribuit la *înrăutățirea* ei, chiar dacă în mică măsură!

— Nenorocitule! Nemernicule! Wally e roșu la față și împroașcă salivă. Tu ai avut ideea să mergem la călărit, alaltăieri!

— Doar pentru că tu erai atât de *distrus]* Și Nick ridică vocea aproape la nivelul din timpul concertelor, acum că și-a pierdut o mare parte din filtrele lui zen. Atât de lipsit de orice *resursă interioară]*

Doctorul Angénieux se uită jenat prin încăpere; este limpede că își dorește să plece de acolo, să se întoarcă la cabinetul lui liniștit și la pacienți mai normali și mai calmi. Desface larg brațele.

— Ați putea recurge la una sau două ședințe de terapie prin masaj.

— Când? Unde? latră Wally ca un buldog, tremurând de furie, apucându-se cu mâna stângă de marginea patului.

— Știu o terapeută foarte bună pe care o recomandăm în astfel de cazuri. Doctorul își dă jos halatul alb pe care și l-a pus de cum a intrat în cameră, asemenea unui costum de scenă, îl împăturește, apoi își scoate celularul din haină. Dacă vreți, o pot suna, îi pot spune că este vorba despre o urgență.

— La naiba, nu vreau să își mai pună careva mâinile pe mine! latră Wally, roșu tot. Nu vreau nicio nenorocită de terapeută!

Nick se întoarce cu spatele la el, ca să îl excludă din câmpul lui vizual, și îi face semn doctorului să sune.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Chiar pe când Milena ajunge la penultima curbă a străzii, se simte brusc încurcată: își potolește tot mai mult nerăbdarea irezistibilă cu care a ieșit din gelaterie și a condus până aici. Dintr-odată, ideea care i se părea frumoasă și naturală cu o clipă înainte i se pare acum cu totul greșită. Nu reușește să înțeleagă cum de nu și-a dat seama că nu există nici cea mai mică bază pentru o astfel de improvizație, că vizita-surpriză pe care i-a făcut-o Nick la gelaterie, ieri-dimineață, și îmbrățișarea de ieri-seară din piață nu numai că nu au stabilit nicio încredere adevărată între ei, ci, dimpotrivă, au lăsat-o debusolată, profund stânjenită.

Faptul că, în această perioadă, luciditatea ei nu funcționează în proporție de sută la sută justifică doar în parte prostia de-a se arunca într-un demers atât de încurcat, fără să se gândească măcar o clipă: oare chiar nu și-a imaginat cum ar fi fost *de fapt* să se întoarcă aici? După cât de jenată s-a simțit alaltăieri, când măcar a venit ca să aducă o comandă? Da, îmbrățișarea de ieri-seară a fost ciudat de intensă, un schimb de emoții nefiltrate care a tulburat-o până la lacrimi. Ba chiar i s-a părut că și pentru el a fost la fel, judecând după respirația lui, după forța cu care o strângea în brațe. Dar imediat după aceea, agitația s-a transformat în pură uimire și fiecare a plecat pe drumul lui fără să se salute măcar, fără să facă vreun gest. De altfel, ce-ar fi trebuit să spună sau să facă, ținând cont de faptul că îmbrățișarea nu a fost din inițiativa lor, ci facea parte dintr-un mic ritual al zăpăciților acelora din Digne-les-Bains, care se îmbrățișează peste tot? O îmbrățișare între o femeie care nu este interesată de bărbați și un bărbat care este interesat de tot felul de femei? La ce naiba i-a stat capul cu douăzeci de minute în urmă? În ce stare mintală și emoțională se află, de fapt? Poate că Viviane are dreptate și chiar *ar trebui* să ia niște calmante.

Acum, poarta cea mare este deja în fața ei, la vreo douăzeci de metri: Milena simte cum i se strânge stomacul. Încetinește, apoi

oprește furgoneta. I se pare foarte limpede că singura opțiune este să întoarcă și să plece înapoi, să uite până și faptul că a avut o idee atât de aiurită, darămite că aproape a pus-o în practică. Și cel mai bine este să întoarcă rapid, înainte să intre în câmpul de înregistrare al camerei de luat vederi de deasupra porții, înainte ca bărbatul cu haină și cravată, cu înfățișare de bodyguard de acolo, de la capătul aleii de intrare, să își noteze numărul de înmatriculare și să sune autoritățile, ca să investigheze o producătoare de înghețată nebună și hărțuitoare.

Dar, în punctul acesta, strada este atât de îngustă, încât îi este imposibil să întoarcă între zidul de piatră de pe dreapta și șanțul și copacii de pe stânga. Milena încearcă în minte câteva manevre: nu, nici vorbă. Bagă în marșarier, întoarce capul ca să dea cu spatele câteva zeci de metri, până Ia primul spațiu mai larg, dar vede o furgonetă albă venind cu viteză din spatele ei. Ba chiar *două* furgonete, una după cealaltă, și atât de mari, că sigur nu pot trece cu ea pe mijloc. Se apropie cât poate de tare, cu riscul de a-și zgâria furgoneta pe lateral de pietrele din zid, dar nu reușește să elibereze mai mult de un metru și jumătate de spațiu în stânga ei: nu au cum să treacă. Coboară geamul, se apleacă, face gesturi disperate ca să explice că trebuie să dea cu spatele, să dea și ei cu spatele. Dar șoferul furgonetei albe îi face semn cu farurile, fără cea mai mică urmă de înțelegere. Se simte prinsă în capcană: se uită chinuită la poarta din fața ei și vede că se deschide. Bodyguardul de pe aleea de acces îi face semn cu mâna să înainteze, să înainteze. Văzând că s-a blocat, gesticulează și mai energic, cu ambele mâini: haide, mișcă-te!

Milena se apleacă și se uită din nou la cele două furgonete din spatele ei, dar acum bara de protecție a celei dintâi este aproape lipită de-a ei; tipul de la volan îi face din nou semn cu farurile, ba chiar o claxonează o dată. Ea tresare: nu are de ales, decât să se miște prima, să înainteze lent spre poarta acum deschisă, ca gura unui monstru devorator. Nu îi vine să creadă că s-a băgat singură într-o situație de genul acesta, că nu s-a gândit ce sens ar avea

acțiunea ei pe parcursul tuturor acelor doisprezece kilometri de la Fayence până aici, că a reînceput să gândească rațional doar pe ultimii metri. Înaintează, împinsă de alte două furgonete, agitată și jenată ca niciodată. Imediat ce trece de poartă, coboară și geamul din dreapta, se apleacă să îi spună bărbatului robust cu haină și cravată că este constrânsă să intre doar ca să nu îi blocheze pe cei din spatele ei, că va ieși imediat ce reușește să întoarcă, să țină poarta deschisă.

Dar bărbatul nici nu se uită la ea: are ochii mijiți, părul ras pe ceafa și la tâmple. Se apleacă într-o parte. Citește numele gelateriei de pe lateralul furgonetei și îi face semn să înainteze, apoi se concentrează asupra celor două furgonete din spatele ei. Milena așteaptă să se întoarcă, să îi poată explica, dar când o vede încă oprită, acesta gesticulează furios.

— *Allez! Allez! Dépêchez-vous!*[29]

Așa că urcă pe aleea de acces, urmată de cealaltă furgonetă, care a trecut și ea rapid de control, simțindu-se incredibil de proastă. Ce ar putea să spună dacă ar ajunge față în față cu bodyguardul italian enorm de alaltăieri, care și așa fusese foarte bănuitor când a adus comanda: că au împins-o înăuntru împotriva voinței ei?

Cele două furgonete mari o urmăresc fără încetare, până în spațiul deschis din spatele casei. Față de data trecută, acum sunt mult mai multe mașini parcate, diverse furgonete, un camion; și este un du-te-vino continuu de oameni care descarcă și cară stâlpi și mese din lemn, lămpi, scaune, băncuțe, lămâi, lăzi întregi de ciclame înflorite. Nu știe dacă să se simtă măcar puțin camuflată în toată această confuzie, sau și mai ușor de recunoscut ca fiind o intrusă; face rapid manevrele necesare pentru a întoarce mașina și a pleca de acolo, pentru a se da la o parte din drum cât mai repede posibil. Face eforturi să nu se uite la nimeni, de teamă ca nu care cumva să fie întrebată ce naiba caută acolo. Dar, cu cât se forțează mai tare să nu se uite, cu atât privește mai mult și,

---

[29] Haideți! Haideți! Grăbiți-vă! (în limba franceză în original) (n.red.)

chiar pe când termină manevra și dă să treacă prin fața corpului central al casei, ușa se deschide și iese un tip tânăr cu ochelari, care împinge un echipament mobil ce seamănă cu o combinație între un aspirator și un xerox. Imediat după el apare un tip puțin mai în vârstă, cu mustață căruntă, și, imediat după el, Nick.

Milenei i se pune un nod în gât; frânează, chiar dacă e ultimul lucru pe care ar vrea să îl facă. Apoi speră preț de o clipă că va putea accelera ușor și străbate aleea de acces, fără ca el să apuce să o recunoască. În schimb, chiar în clipa aceea el își dă seama cine este, sau cel puțin recunoaște furgoneta. Își pleacă fruntea și se uită pe geamul deschis.

— Hei!

Milena se simte ca o hoață prinsă chiar înainte să scape: paralizată. Nick se uită în furgonetă și îi zâmbește.

— Ce cauți pe-aici?

Milena nu știe ce să-i răspundă, nici ce expresie să afișeze. Face un semn vag, complet lipsit de sens.

— Aileen a mai comandat înghețată?

În lumina aceasta, Nick are cu siguranță un chip mai bine definit ca ieri-seară; și un aer mai colorat, cu brățările și inelele lui din argint, cu cercelul lui din aur, baticul albastru de la gât, cămașa portocalie, haina roșie cu dungi violet. Pare un actor desprins mai degrabă din secolul al XVI-lea decât din secolul al XVII-lea, fără companie și fără scenă, aruncat într-o lume care nu îi aparține, unde reușește să se descurce destul de bine, dar doar până într-un anumit punct.

— Nu, răspunde Milena, încercând încă să se gândească la un alt motiv plauzibil pentru care să fi venit aici, dar nu îi vine nimic în minte.

— *Eh bien, nous allons, monsieur.*[1]

Individul cu mustață îi atrage din nou atenția lui Nick, arătând spre tipul mai tânăr care încarcă aparatul ciudat într-o furgonetă albastră pe care scrie cu alb *Diagnostics Mobiles.*

Nick scoate din buzunar un teanc de bancnote făcute sul,

numără câteva, apoi îi strânge mâna. Imediat ce tipul cu mustață pleacă, se întoarce și se uită pe geam.

— Deci?

Milena se gândește că probabil că s-ar simți mai în largul ei dacă ar fi cu adevărat o hoață venită să fure ceva, dar întrucât nu este, i se pare că singurele două posibilități sunt fie să îi zâmbească enigmatic și să plece, fie să îi spună adevărul. Trage adânc aer în piept, încercând să se liniștească.

— Voiam să îți cer o părere. Dacă ai cinci minute la dispoziție.

— Da? pare curios și amuzat Nick.

Asistentul medicului se întoarce, cu celularul în mână.

— *Monsieur Crucsànc, un selfie, s'il vous plaît?*[30 31]

Nick încuviințează, oarecum nerăbdător: se răsucește, ca să prindă lumina bună, și își sprijină capul pe cel al asistentului. Îl salută rapid, apoi se întoarce la geam.

— O părere despre ce anume? Opțiuni profesionale? În viață?

Milena simte cum se îmbujorează, deși nu este sigură dacă el și-ar putea da seama.

— Despre două arome de înghețată.

Nick se retrage, face un gest semicircular amplu, ca și cum i-ar oferi darul luxos al spațiului în care să parcheze furgonetă.

Milena urmărește gestul, chiar dacă, în loc de asta, o parte din ea ar vrea să se ducă drept spre aleea de acces, cât încă mai are timp: înaintează câțiva metri, oprește lângă zidul casei. Imediat ce coboară, se simte și mai expusă decât își imagina, lipsită dintr-odată de mijloace de scăpare. În schimb, înconjoară rapid furgoneta, apucă geanta termică și o ridică în fața ei, ca un scut.

Tipul nerăbdător și nepoliticos care a venit în spatele ei până aici a dat jos din furgoneta lui albă o boxă enormă, iar acum o împinge pe un căruț; pare uluit când îl recunoaște pe Nick.

— Ce arome?

Nick ignoră toate mișcările din jurul lui, o fixează cu privirea, în

---

30 Păi, noi plecăm, domnule. (în limba franceză în original) (n.red.)

31 Domnule Crucsànc, un selbe, vă rog? (în limba franceză în original) (n.red.)

felul acela extrem de focalizat ca ieri, când a intrat pe neașteptate în gelaterie.

— Mai bine să nu îți spun acum. Milena se gândește că oricum e prea târziu să încerce să scape basma curată; mai bine să fie ea însăși până la capăt. Ca să nu te previn.

Nick se gândește, serios; încuviințează.

— Corect. Dar vom avea nevoie de un loc liniștit în care să o gustăm, nu-i așa? Nu în acest cazinou.

Milena încuviințează la rândul ei, într-un mod foarte asemănător cu al lui: încă o dată, este ca și cum între ei doi ar exista o molipsire a expresiilor, greu de explicat.

Poate că și Nick își dă seama de asta, deoarece rămâne blocat, holbându-se la ea preț de o clipă; apoi arată în direcția opusă celei în care se deplasează toate persoanele care descarcă și transportă lucruri și se pune în mișcare.

Milena îl urmează, dar îi vine în minte gândul că, de fapt, acum riscă să transforme degustarea înghețatei într-un fel de eveniment revelator, opusul a ceea ce avea în minte când și-a urmat impulsul absurd de a veni aici ca să ceară o părere. Își imaginase că avea să îi umple fără vreo ceremonie un pahar sau un con, să îi asculte impresiile; i se pare că a reușit să distrugă și mai tare o idee greșită de la bun început.

Nick o conduce până la capătul vestic al casei, dar în loc să îi deschidă o ușă, gesticulează ușor și continuă să meargă, cu mersul lui ciudat, elastic și ondulat. Traversează o pajiște, apoi ocolesc o împrejmuire de lemn în care sunt câțiva cai mici, închiși la culoare, ce se apropie de gard ca să îi observe. Imediat după aceea urmează o pădure de stejari, deasă.

Milena ar vrea să îi spună că nu este nevoie să se ducă atât de departe pentru degustare, că este bună orice încăpere puțin mai liniștită; dar, în loc de asta, tace și îl urmează, strângând mânerul de la geanta ei termică prostească, ornarfientată cu flori.

Nick se întoarce să o privească, gesticulează, apoi, fără să spună ceva, o apucă pe o cărare din pădure. Nici măcar nu are un palton

sau o haină groasă pe el, doar jacheta aceea roșie cu dungi violete.

Cu cât pătrund mai adânc în pădure, cu atât Milena se întreabă dacă nu cumva a interpretat cererea ei de a-i spune părerea lui despre cele două înghețate în cel mai greșit mod posibil: la urma urmei, este totuși un mascul prădător de primă clasă, probabil obișnuit să prindă orice femelă care se întâmplă să îi fie la îndemână. Dar nu este deloc convinsă de aceasta. Continuă oricum să îl urmeze, purtată de un curent în care uimirea și curiozitatea se amestecă în doze aproape egale.

Merg în tăcere, într-un ritm vioi; Nick se întoarce de câteva ori ca să se asigure că încă îl urmează; abia dacă îi zâmbește, în penumbra pădurii. Sub picioarele lor foșnesc frunze, scârțâie crengi. Se simt mirosuri de scoarță, mușchi, ciuperci. Milenei îi vine în minte un articol pe care l-a citit despre „băile de pădure" și beneficiile mintale și fizice ale plimbatului printre copaci, datorate nu doar purității aerului și distanței de lumea construită și locuită, ci și unor compuși organici volatili pe care copacii îi eliberează în jurul lor ca să se protejeze de mucegai și bacterii. Doi erudiți japonezi au făcut experimente pe orășeni și au descoperit că, după o plimbare scurtă prin pădure, tensiunea lor arterială și pulsul le scădeau, împreună cu nivelul de adrenalină. Nu știe dacă este adevărat, dar, de câteva minute, se simte mai puțin agitată chiar dacă este în continuare nedumerită. Dar este o nedumerire ușoară, aproape plăcută: mai degrabă o stare de suspendare decât de confuzie. Îl urmează pe Nick, care merge printre copaci cu mersul lui ciudat și culorile lui vii pe fondul monocrom al trunchiurilor, iar peste câteva momente se gândește că ar putea fi o situație pur imaginară, dacă nu ar simți greutatea foarte reală a genții termice pe care o ține în mână. Se gândește și că i-ar plăcea să facă o înghețată în pădure: nu de fructe de pădure, ci în pădure, la propriu. Se întreabă cum ar putea să o facă, iară să recurgă la clișee precum odorizante ambientale în formă de conifere. Nu e deloc simplu: ce gust are, de fapt, o pădure?

S-ar părea că ar putea să se plimbe pe cărare la nesfârșit, dar

ies, în schimb, într-un luminiș, pe o pajiște circulară la marginea căreia se află o casă mică de piatră. Nick arată înspre ea, părând ciudat de timid.

Milena ar vrea din nou să spună ceva, ca să nu alimenteze orice neînțelegere ce s-ar fi putut crea, dar tace din nou și se uită spre căsuță.

Nick se duce direct spre ușă, se apleacă și scormonește într-un tufiș, scoate din el o cheie, deschide ușa, apoi se întoarce spre ea și o invită înăuntru.

Milena intră, cu pași stângaci: e aproape întuneric, cu excepția câtorva raze de lumină ce pătrund mai la distanță. Se simte miros de citronelă, de lemn umed, de fum de lemn, de fum de iarbă. Într-un cuier sunt atârnate o jachetă groasă și o jachetă impermeabilă, iar pe plăcile aspre ale podelei, o pereche de cizme de cauciuc.

Nick se duce și trage la o parte obloanele de la trei ferestre mici, lăsând să intre lumina de afară: este o încăpere spartană, cu o chiuvetă din piatră, un aragaz pentru camping pe un raft, o masă veche de fermier, trei scaune umplute cu paie, un fotoliu în stil provensal, o pianină, o sobă într-un colț, lemne sparte într-un coș.

Milena își așază geanta termică pe masă și încearcă să își adune gândurile. Ar vrea să îi spună lui Nick că locul acesta are o atmosferă prea densă, care riscă să bulverseze degustarea înghețatei, în loc să o facă mai transparentă. Dar nu o spune.

— Este singurul loc care a scăpat de invazie.

Nick o privește și nu pare deloc a fi masculul prădător de primă clasă, care tocmai a reușit să atragă o femelă în vizuina lui: dimpotrivă, și el pare foarte nedumerit. Deschide geamurile de la o fereastră, se uită în direcția în care se află casa mare, dar se văd doar luminișul și copacii. Se aud doar câteva sunete, atenuate de pădure și de distanță: drujbe electrice sau bormașini, câteva strigăte.

Milena dă să îl întrebe cum de nu o consideră și pe ea ca făcând parte din invazie, apoi se gândește că nu vrea să știe.

Nick închide geamurile la loc, se duce și deschide ușa de la sobă:

înăuntru sunt deja pregătite hârtii și lemne, mici și mari. Aprinde hârtia și suflă în primele flăcări mici, până focul se aprinde. Rămâne acolo, aplecat, privind încântat.

Milena se duce la fereastră, apoi se întoarce; se duce la chiuvetă și din nou se întoarce. Încearcă să păstreze o distanță între ei, chiar dacă nu este deloc convinsă că ar fi nevoie; așa cum nu este deloc convinsă că ar fi fost nevoie să aprindă soba, ca să deguste înghețate. Arată înspre geanta termică de pe masă.

— Cinci minute sunt de ajuns.

Nick încuviințează, dar arată imediat spre o scară din lemn, dintr-un colț al camerei.

— Vrei să vezi cum e la etaj?

Milena se gândește să îl refuze, dar el urcă deja pe scări, așa că îl urmează în sus, pe scările care scârțâie. Își apleacă spatele cu foarte mare grijă, îl privește trăgând la o parte obloanele de la alte trei ferestre mici: în lumina după-amiezii, ies la iveală cuvertura albastră a unui pat, cărțile galbene, roșii și verzi de pe două rafturi, carcasa negru cu alb a unei chitare și aceea a unui instrument mai mic, culoarea de cupru oxidat a țevii de la soba care pârâie în timp ce focul de dedesubt o încălzește.

Nick face un gest de genul „asta-i tot“, apoi zâmbește, din nou cu acea umbră ciudată de timiditate, atât de puțin probabilă pentru cineva ca el.

— Gustăm acum?

Milena încearcă să revină la motivul incursiunii ei, dar trebuie să se străduiască, pentru că a ajuns într-o stare de confuzie extremă și până și cel mai mic detaliu îi distrage atenția. Coboară treptele din lemn și se întoarce în încăperea de la parter.

Nick o urmează, aproape imediat; rămâne la baza scărilor, așteptând.

Milena deschide geanta termică pe masa din lemn de nuc, puțin învechită și cu fisuri, dar la fel de solidă precum copacul din care a fost făcută. Scoate caserola din polistiren de jumătate de kilogram, spatula, cutiile din carton în care are cornete, pahare și

lingurițe. Aranjându-le pe toate în ordine are senzația că are un scop, că asta atenuează confuzia din interiorul ei: trage aer în piept și desface banda de scotch care ține capacul închis.

Nick se apropie câțiva pași; se oprește și privește caserola, apoi și pe ea.

— Nu te uita încă.

Se gândește că, în momentul de față, ar fi mai bine să aibă încredere în instinct, să nu mai încerce raționamente complicate.

— În regulă, spune el, ridicând mâinile și acoperindu-și ochii.

— Așteaptă. O surprinde cât de fluid comunică, odată lăsată la o parte judecata rațională. Ce vrei, cornet sau pahar?

El își lasă mâinile jos și o privește.

— Contează mult, așa-i?

Ea încuviințează, serioasă; chiar dacă i se pare un fel de joacă să fie serioasă acum, ca tot restul, de altfel.

— Explică-mi.

Zâmbește, dar chiar așteaptă explicații; răbdarea lui contrastează în mod uluitor cu nerăbdarea pe care i-a transmis-o în celelalte dăți în care s-au văzut.

— Pentru început, cornetul necesită o singură mână. Sunt lucruri la care s-a gândit deseori, dar nu a vorbit niciodată cu alții despre ele. Se potrivește foarte bine dacă vrei să îți mănânci înghețata în timp ce te plimbi, pălăvrăgești și te uiți în jur.

— Deci este alegerea mai *superficială?*

O privește într-un fel anume, ca și când s-ar aștepta să îi spună *adevărul,* nu un răspuns oarecare, și nu doar referitor la cornet.

— Nu neapărat.

Clatină din cap; găsește o plăcere intensă în răspunderea pe care i-a atribuit-o el și în atenția cu care o privește, fără să limiteze în mod evident profunzimea sau durata.

— Pentru că, pe de altă parte, cornetul nu cere *intermedieri,* așa-i? spune, privind-o în continuare fix; și sunt pe aceeași lungime de undă, identică.

— Îți permite să stabilești cel mai *direct* raport posibil între gura

ta și înghețată. Își dă seama că accentuează unele cuvinte așa cum face el, dar nu este vorba despre imitare; o făcea și când era mică, așa face dintotdeauna. Ei doi se aseamănă în privința aceasta.

— Ca strămoșii noștri, care mâncau fructele direct din copaci, fără ca măcar să le decojească mai întâi.

Își mișcă o mână ca și când și-ar trage o creangă spre gură și își schimonosește buzele într-un zâmbet afectat, ca un hominid lacom.

Ea râde. Se gândește că nu ar trebui să fie surprinsă de capacitatea lui de imitație, ținând cont de meseria lui, și totuși o surprinde.

— Sau ca un copil care suge lapte de la țâță.

Râde și el, dar devine curând serios.

— Deci paharul este alegerea mai *mediată?*

Ea se gândește că s-ar fi putut lipsi de replica despre copil și țâță; clatină din cap.

— Nu neapărat.

El înclină capul: este evident că examinează întrebarea din orice unghi posibil, cu o lipsă de idei preconcepute la fel de surprinzătoare.

— Contează și tipul de linguriță folosită, așa-i?

— *Da,* clar. Ea încuviințează energic și tot nu i se pare îndeajuns. Diferă foarte mult dacă limba îți alunecă pe plastic sau dacă adună gustul rece al metalului, de exemplu. Este o diferență mare.

— *Enormă.* Emfaza din vocea lui ar putea lăsa impresia că se amuză pe seama ei, dar este de ajuns să te uiți în ochii lui ca să înțelegi că nu este așa. Este de ajuns să îl privești. Și tu ce preferi?

— Lemn. Îi face cu adevărat plăcere să îi răspundă rapid, fără pauză. Ușor poros, pentru ca limba să se frece puțin de el, în timp ce urmărește gustul. E ca un sport de contact, acum: ca și cum s-ar apuca de brațe și s-ar împinge puțin înainte, puțin înapoi, cu forță și blândețe.

El își trage o șuviță de păr. Are o flexibilitate fizică extraordinară:

înainte, înapoi, într-o parte, în cealaltă. Dar e și foarte stabil, când se împlântă în picioare.

— Deci care sunt avantajele paharului față de cornet?

Înclină și ea capul, practic la fel ca el; oricât s-a gândit la asta, nu a reușit să ajungă la o concluzie definitivă.

— Cu siguranță te constrânge *să te concentrezi* mai mult asupra înghețatei. Ba chiar *să o privești* mai mult. Își pune mâinile în jurul ochilor, ca și cum ar privi, cu o candoare ce pare imposibilă, dar trebuie să fie adevărată. Și îți dai și mai bine seama când este *pe terminate.*

— Da. *Da. Î*și dă seama că a avut o nevoie îngrozitoare să comunice astfel cu cineva, de cine știe cât timp. *Dintotdeauna,* de fapt. Sau cel puțin din clasele primare, când petrecea după-amiezi întregi vorbind, râzând și jucându-se cu amica ei, Tania; lucru foarte ciudat și întru totul firesc. Lingurița de lemn scârțâie pe fundul cartonului cerat, paharul gol scoate acel orăcăit scurt ca o boxă mică.

— Dar chiar *este* o boxă mică!! izbucnește el, cu ochii lucindu-i. Când eram copil în Manchester, eu și fratele meu luam două pahare goale de la cea mai îngrozitoare înghețată industrială pe care reușeam să ne-o cumpărăm din când în când, făceam câte o gaură mică pe fundul lor, treceam prin ele o sfoară pe care o fixam cu un nod și o întindeam, și aveam un *telefonl*

— Și eu faceam asta cu amica mea, Tania!

O șochează faptul că au trăit amândoi aceeași experiență, la o distanță atât de mare în spațiu și timp; și i se pare din nou că nu ar fi putut fi altfel.

— În schimb, dacă ai un cornet, finalul este mult mai *treptat,* așa-i? continuă el acest flux de comunicare nefiltrată, palpitantă. Limba reușește să găsească o cantitate mică de înghețată chiar și atunci când s-ar părea că nu mai este.

— Iar de la un moment dat, aroma și consistența înghețatei se combină cu acelea ale cornetului.

Simte aromele și consistențele contrastante cu o claritate

desăvârșită doar vorbind despre ele.

— Oh, da! El se mișcă în fața ei de parcă ar fi posedat în întregime de senzațiile pe care le evocă. Iar când înghețata chiar s-a terminat, poți continua să ronțăi ce a mai rămas din cornet, până ajungi la vârf. Poți să prelungești momentul cu un minut, sau mult mai mult. Poți să ții bucata aia de cornet gol și *o oră* întreagă dacă vrei.

— Da, dar înghețata s-a terminat oricum, spune ea, vrând să adauge ceva, dar nereușind să aleagă din multitudinea de stimuli care o străbat.

Rămân amândoi tăcuți și nemișcați, când privindu-se, când nu, în căsuța din mijlocul pădurii, în aerul umed care se încălzește treptat de la focul din sobă.

— Dar mâncatul înghețatei într-o cupă de *cristal?* Gesticulează într-un mod *voit* teatral, ca și cum ar cita din sine însuși. Cu o linguriță *din argint?*

— *Baaah.* Pe chip i se citește un dezgust autentic. E cel mai greșit mod, dacă vrei să știi părerea mea.

— Bineînțeles că vreau să știu părerea ta. Zâmbește întruna. Este o conversație între *egali,* ținând cont că și tu vrei să știi părerea mea, nu-i așa?

— Aha!

Se întreabă însă în legătură cu ce, mai exact, vrea părerea lui. În legătură cu înghețata de fior di latte și cea de kaki? În legătură cu ce *sens* are să le producă? În legătură cu ce trebuie să se întâmple luni? În legătură cu mai târziu? În legătură cu acum?

— În orice caz, alaltăieri ți-am mâncat înghețata direct din caserolă. Râde. Spre deosebire de alții, cărora le-a fost servită în cupe din cristal.

Ea își dă seama că a uitat de ce sunt aici. Își vine în fire, tresărind, și îndepărtează capacul de la caserolă.

El se retrage, în loc să se apropie.

— Dar încă nu am hotărât cum trebuie să o gust.

Ea clatină din cap.

— Cu siguranță nu îți pot spune eu cum. Tu trebuie să alegi.

Da, jocul acesta are ceva delicios și îngrijorător, pentru că ba e nevinovat, ba nu.

El își pune mâna pe frunte; un gest pe care l-a mai văzut și atunci, în gelaterie, și în videoclipul unui cântec, în urmă cu câțiva ani. Închide ochii.

— Pahar. Ba nu. Cornet.

— Hotărăște-te, îl presează ea; și îi place și asta.

— Nu *știu.* Clatină din cap. Mi se pare că oricare dintre cele două posibilități implică o renunțare intolerabilă.

Ea simte o furnicătură în interiorul ei, un curent distractiv care o electrizează.

— Cine ți-a spus că sunt doar *două* posibilități?

El pare dintr-odată încurcat; din privirea lui este limpede că gândurile îi zboară rapid în diverse direcții.

— Vrei să spui că aș putea să o gust din caserolă?

— Nu. Da, da, îi face cu adevărat plăcere această conversație, ar vrea să nu se mai termine. Ar fi mai mult sau mai puțin ca mâncatul dintr-un pahar, doar că mai mare.

— Și atunci? Întreabă el privind-o, ca și cum pentru el ar fi neapărat necesar să primească un răspuns.

Ea își simte inima bătându-i rapid, din pricina plăcerii electrice pe care o simte jucându-se cu el și pentru că reușește să îl surprindă, la o cutie de carton de pe masă și o deschide.

— Atunci, există *coșulețul din napolitană!* Tot ce e mai bun din amândouă opțiunile!

El pare uluit, de parcă ar fi avut o revelație: se apropie să se uite la cornetul evazat și secționat pe care îl ține între degete, apoi o privește.

— Ești o femeie cu mii de surprize!

Ea zâmbește; și, bineînțeles, îi place să îl audă spunându-i așa ceva, dar tonul vocii lui îi accentuează, de fapt, plăcerea electrică pe care o simte.

— Apoi ar mai fi și *cupa* din napolitană, și foile de napolitană, și

cannoli.

El îi privește mâinile foarte de aproape, părând vrăjit de gesturile ei.

Ea își dă jos haina, ca să se poată mișca mai liber și pentru că a început să îi fie cald. Se gândește preț de o clipă că puloverul ei verde este puțin decolorat de la multiplele spălări și lărgit pe gât; se gândește că nu îi pasă câtuși de puțin. Îndepărtează hârtia cerată care protejează înghețata în caserolă: culoarea albă a aromei de fior di latte și cea portocalie a celei de kaki sunt vii, foarte frumoase. Ține coșulețul din napolitană delicat în mâna stângă și scufundă spatula în înghețata de fior di latte; consistența este așa cum ar trebui să fie. Pune o cupă de fior di latte și deasupra una de kaki, apoi le ajustează din două-trei atingeri, ca să le dea forma finală care îi place cel mai mult, rotundă, dar nu explodată ca o ciupercă atomică, nici turtită. Îi dă coșulețul și o linguriță din bambus.

El o studiază de la distanță, cu brațul întins, o privește de aproape; mijește ochii, apoi linge înghețata de kaki.

Milena îi observă pe furiș expresiile și își dă seama că un gând rațional îi revine în minte, strecurându-se prin exaltarea ciudată care i-a ocupat-o până acum: se întreabă din nou dacă nu a exagerat totul, dacă nu cumva din cauza ei vor fi inevitabil dezamăgiți amândoi.

Nick deschide din nou ochii, învârte coșulețul cu înghețată între degete; scufundă lingurița, apoi o duce la gură. Are un aer gânditor; nu spune nimic, nu o privește. Se duce la o fereastră Și își scoate lingurița dintre buze, extrem de lent.

Milena se gândește că mai mult ca sigur că prima degustare l-a dezamăgit, la fel și următoarele; că impresiile lui pline de entuziasm de alaltăieri s-au diminuat din cauza rezultatului mediocru de acum, însoțit, în plus, de prea multe teoretizări și filosofari. Poate că este vina ierbii acum veștejite pe care o mănâncă vacile lui Didier, sau a fânului prea proaspăt, sau poate a stării ei sufletești, a incapacității ei de a munci ca o adevărată

profesionistă care nu se lasă influențată de evenimentele din viața ei personală.

Nick linge puțin înghețata, apoi ia puțin din ea cu lingurița, fără să spună ceva și fără să se uite la ea, întors cu spatele. Probabil că își caută niște cuvinte mai puțin brutale prin care să îi spună că nici aroma de fior di latte și nici cea de kaki nu au nimic deosebit, iar coșulețul din napolitană este doar un compromis prostesc între un cornet și un pahar. I se pare că s-a înșelat când s-a convins că gustase cele mai bune înghețate din lume. Poate că așa a și fost, din pricina foametei chimice din urma unui joint: mirosul de marijuana de ieri, când a venit în laboratorul ei, era inconfundabil, chiar dacă amestecat cu paciuli. Probabil că se simte un prost că i-a făcut atâtea complimente nefondate; drept urmare, poate că acum îl va năpădi o sinceritate feroce, în stilul cântecului lui difuzat ieri la radio.

Milena se întreabă cum naiba i-a trecut prin minte să se pună într-o postură atât de umilitoare. Serios, de ce a trebuit să o facă? Ce gratificații prostești căuta? Voia să îl audă spunând că aparțin amândoi unei lumi de o creativitate artistică extraordinară? La urma urmei, poate că Viviane are dreptate și în privința asta, când spune că o înghețată poate fi bună sau proastă, și punct, și că nu are sens să clădești cine știe ce pornind de la asta.

Este greu de înțeles cât timp trece; fiecare percepție din încăperea aceasta pare filtrată, asemenea sunetelor frenetice din jurul casei care ajung până la ei abia perceptibile prin pădure, acoperite de pârâitul și foșnetul sobei.

Milena întinde la loc hârtia cerată peste înghețata rămasă în caserolă, închide capacul, pune caserola la loc în geanta termică, apoi vâră înapoi spatula și cutiile cu cornete, pahare și lingurițe. Se gândește că, în clipa aceasta, poate că ar fi mai bine să îl salute și să plece, sau să plece fără ca măcar să îl salute; să reducă la minimum jena, să reducă la minimum daunele.

Nick ronțăie acum la coșulețul din napolitană, într-un mod foarte demonstrativ, ca să sublinieze faptul că a reușit oricum să

termine de mâncat. Se întoarce și vine spre ea, cu o expresie pe care nu a mai văzut-o la el; așază lingurița de bambus pe masă.

— Ascultă, nu trebuie să îmi spui nimic, bine?

Milena apucă geanta termică de pe masă și se uită înspre ușă. Ar trebui să fie în stare să găsească și singură cărarea prin pădure, în pofida severului dezechilibru interior.

Nick clatină lent din cap. În continuare, nu mai dă dovadă de teatralitate în felul lui de-a se purta, ceea ce sporește tristețea momentului.

Milena se uită din nou înspre ușă. Se simte puțin lașă să fugă așa, fără să îi ceară măcar să îi explice de ce nu i-a plăcut înghețata. Se înfurie, dar nu pe el, ci pe lume în general, pe toate motivele pentru care a avut așteptări exagerate, doar ca acestea să i se lase ca o frișcă prost bătută.

— Nu a fost bună?

Nick clatină din nou din cap.

Milena simte impactul dezamăgirii, deși era convinsă că o absorbise deja și că se debarasase parțial de ea. Simte cum îi ia foc fața, dar sângele îi este rece, iar stomacul o doare. Apucă mânerul genții termice și se răsucește. Picioarele cunosc deja pașii pe care trebuie să îi parcurgă spre ușă, prin pădurea de stejari, ca să ajungă la furgoneta ei, să plece de pe moșia asta nenorocită.

Brusc, Nick o apucă de braț și o răsucește spre el; în ochi i se citește o nerăbdare care o înspăimântă.

— Ai surprins *totul* în aroma aceea de fior di latte și în cea de kaki. Ce e înăuntru și pe dinafară, regăsirea și pierderea, bucuria miraculoasă a unui moment ce se risipește. Ca într-o poezie nespus de frumoasă. Ca într-un *cântec* nespus de frumos.

Este atât de surprinsă, încât i se taie respirația strânge și mai tare mânerul genții termice. Încearcă să creeze o diafragmă între cuvintele pe care tocmai le-a rostit el și valul de emoții pe care îl stârnesc acestea, dar diafragma se crapă rapid, se face bucăți: inima își încetinește bătăile, ochii i se umplu de lacrimi.

El o privește de aproape, iar o clipă mai târziu o trage spre el cu

ambele mâini și își apasă buzele încă reci de la înghețată de buzele ei.

Ea închide gura cât poate de tare, dar apoi o deschide aproape imediat, în fața aromei de fior di latte, a căldurii tot mai intense; limbile lor alunecă una pe cealaltă cu o nerăbdare incontrolabilă, generează valuri interioare care se propagă spre fiecare colțișor din corpul ei. Geanta termică îi alunecă printre degete și cade pe scândurile podelei: i se pare că sunetul se aude dintr-o altă dimensiune decât cea în care călătorește ea, tot mai rapid, departe de ea însăși. Sau cel puțin de varianta proprie pe care o cunoaște, cea care ani întregi s-a îmbrățișat și sărutat cu Viviane. Familiaritatea dispare peste tot în jurul ei și se reconstruiește, în timp ce corpul și mintea ei absorb formele, consistența și răsuflarea lui, atât de diferite și totuși atât de cunoscute.

El o strânge, o privește cu strălucirea aceea întunecată și caldă în ochi, concentrat asupra ei, absorbit. Încă o sărută, cu buze mult mai moi decât își imaginase ea și exact așa cum se aștepta. Își trece mâinile peste fruntea ei, peste sprâncene, tâmple, prin părul ei, din nou peste fruntea ei. Contactul mereu înnoit generează torente de impulsuri ce zdrobesc orice întrebare sau încercare de definire. Ea face aceleași mișcări ca el, ca într-un joc de imitație: îi urmărește conturul feței cu vârfurile degetelor, lent. Repetă amândoi de nenumărate ori fiecare gest, agale și precis, ca într-o vrajă, se privesc de la câțiva centimetri distanță, dincolo de punctul minim de focalizare. Își citesc reciproc chipul mai degrabă cu mâinile decât cu ochii, se cercetează, se gustă; se apasă unul de celălalt și se desprind, își zâmbesc. Fluxul continuă la nesfârșit, de neoprit.

Nu ar ști să spună cât timp continuă așa, nici dacă ar încerca. El o mângâie cu mișcări circulare tot mai ample, ca un radar ce își mărește progresiv raza de acțiune: fragment după fragment, ajunge la umerii ei, la spatele ei, la șoldurile ei, la talia ei, la posteriorul ei, la coapsele ei, apoi restrânge din nou raza și se concentrează din nou asupra chipului ei, a urechilor, a frunții, a

sprâncenelor.

Ea este cu totul cufundată în aceste mișcări semicirculare și în senzațiile pe care le generează și, dintr-o clipă într-alta, gândurile ei câștigă din nou teren, cu aceeași iuțeală cu care dispăruseră, o târăsc din nou spre ea cea de dinainte să înceapă această îmbrățișare. Dintr-odată, i se pare că se află în picioare, pe marginea unui abis; se clatină, amețită.

— Hei!

Milena se dă brusc înapoi, lovindu-se cu spatele de perete.

Nick se dă și el înapoi, în felul lui agil și ușor deconectat. O studiază cu atenție: absorbit, aproape înspăimântat.

Milena ar vrea să reușească să identifice momentul exact în care ceea ce se petrece între ei a devenit ceva greșit. Oare insistența din mâinile lui, direcția în care păreau meniți să se îndrepte mai devreme sau mai târziu? Sau au greșit încă de la început, de când au traversat împreună pădurea și au intrat aici?

Nick face un gest, ce pare să includă încăperea și tot ce s-a întâmplat în ea, până la degustarea înghețatei; până când i-a deschis ușa.

Milena își trece mâna peste gură. Se gândește că ceea ce s-a întâmplat este impardonabil, dar a fost vina amândurora în egală măsură; nu poate face pe victima, chiar dacă ar fi mult mai comod.

Acum, Nick pare nefericit; face un gest înspre casa mare, înspre confuzia și pregătirile care o înconjoară.

— Mă însor mâine.

Milena simte cel mai ciudat amestec de ușurare și dezamăgire umplându-i mintea cu o intensitate atât de puternică, încât se clatină din nou. Dă din mâini și din picioare, încercând să găsească un răspuns, și unul îi vine pe buze de la sine.

— Luni încep procedura ca să rămân însărcinată.

— Ah!

Nick încearcă să zâmbească, dar nu îi iese; după fața lui, ai spune că tocmai a primit un pumn în stomac.

— Da, cu partenera mea.

Milena se gândește că poate chiar i-ar fi plăcut să vadă ce efect au cuvintele ei dacă nu ar fi fost ea însăși atât de incredibil de șocată.

Nick studiază cu atenție expresia Milenei, tipa cu înghețata, și este limpede că nu glumește câtuși de puțin: îl privește direct, cu strălucirea aceea în ochi. Caută ceva grozav de spus, dar nu îi vine nimic în minte.

— Ah, poftim.

— Poftim ce? Întreabă Milena, adoptând o atitudine de sfidare, sau poate de apărare înverșunată; nu își mută privirea de la el.

— Adică, bine, răspunde Nick, dându-și seama că l-a prins pe picior greșit, lucru ce nu i se întâmplă de obicei.

— *Ce anume* e bine? Întreabă Milena, stând în fața lui, bine înfiptă pe picioare, îmbujorată, cu bărbia ușor ridicată.

— Bine pentru voi, nu?

Nick încă oscilează între senzațiile din urmă cu două minute și absența lor. Ce a însemnat acel sărut? O încercare de evadare? O încercare de invadare? Un act de disperare? Dar a fost totuși atât de neașteptat! I s-a părut că a recunoscut-o din cine știe ce moment în timp și spațiu, ba chiar că s-a recunoscut *pe sine,* sau o parte din el însuși pe care o pierduse, sau pe care a renunțat să o mai caute. Ceea ce probabil că spune multe despre starea în care a ajuns în zilele acestea.

Milena continuă să îl privească atentă, și nu doar în semn de sfidare sau apărare, ci îl fixează măsurându-1 din priviri și fiind nemulțumită de ceea ce vede.

— Adică?

— Și eu, dacă aș fi femeie, aș prefera să fiu cu o femeie.

Nick se gândește că ar fi putut articula mai bine ideea, dar așa i-a venit.

— Ah, bineînțeles! Milena își mișcă puțin capul și pufnește pe nas. Ca orice om care își imaginează în joacă, preț de două secunde, cum ar fi să fie femeie. E o călătorie erotică frumoasă, așa-i?

— Dar nu, nu, *nu.*

Lui Nick nu îi vine să creadă că nu este în stare să formuleze o succesiune minimă de cuvinte care să descrie în mod adecvat ceea ce gândește.

— Atunci îmi explici de ce? continuă Milena să îl privească cu atenție: acum ațâțată, aproape furioasă.

— Pentru că *detest* bărbații, răspunde el.

Nick încearcă să transmită tot adevărul posibil în tonul lui, ținând cont că instrumentele lui verbale sunt incapabile s-o facă. E ca și cum un tehnician de sunet incompetent i-ar fi oprit microfonul în mijlocul unui cântec, iar el trebuie să încerce cu disperare să se facă auzit oricum, printre protestele publicului.

— De ce? Îl presează Milena, nelăsându-1 să scape ușor.

— Pentru că sunt *limitați,* răspunde Nick, fără să se mai gândească. Pentru că sunt *previzibili.* Pentru că sunt chiar *urâți.*

Milena încearcă din răsputeri să rămână serioasă, dar nu reușește; izbucnește în râs.

Nick se simte neașteptat de ușurat; râde și el.

— Să fii membru al unei trupe rock timp de câteva decenii este o modalitate bună de a cunoaște cele mai rele laturi ale bărbaților.

— Te asigur că este valabil și dacă *ești femeie* timp de câteva decenii.

Milena are felul acesta frumos de a râde, de a-1 privi; are un aer independent, intolerant.

— Îmi imaginez.

Nick se gândește că da, chiar *este* o situație absurdă, dacă ar încerca să o privească în perspectivă; dar, dimpotrivă, fiind implicat în ea, i se pare atât de firească, încât nici măcar nu pare a fi o situație în sine.

Milena clatină din cap.

— Deci te detești și *pe tine însuți,* ținând cont că ești bărbat?

— Da, mi se întâmplă des, spune Nick, concentrându-se asupra trăsăturilor ei, ca să vadă dacă ideea i se pare amuzantă sau tragică.

Milena a devenit la rândul ei serioasă, dar are în continuare o

licărire hazlie în privire.

— Bine, atunci avem ceva în comun.

— Nu doar asta.

Nick își dă seama că senzațiile lui se transformă în cuvinte fără să devină mai întâi gânduri, sărind cu totul peste acest pas.

— Nu? Înclină Milena capul, privindu-1 cu atenție.

El simte un gâdilat în dreptul inimii. Spațiul dintre ei vibrează de o tensiune magnetică pe care i se pare că nu a mai simțit-o până atunci, poate doar la treisprezece ani, chiar dacă a reușit să o descrie destul de exact în câteva cântece.

— Ce altceva mai avem în comun? Întreabă ea, mutându-și privirea de la el la geanta termică de pe podeaua din lemn.

— Că ne-am *înșelat,* amândoi.

Încă o dată nu gândește înainte de a vorbi: gândurile îi vin în minte *după ce* rostește cuvintele, urmându-le ca niște bieți câini istoviți, fără să spere că le-ar ajunge din urmă la timp.

Ea îl privește din nou, iar acum are o licărire aproape înspăimântată în ochi, iar pupilele i se dilată.

— În ce sens?

— Că nu *aparținem* niciunui loc. Face un gest semicircular: nu l-a ales, nici măcar pe acesta. Că nu ne-am *adaptat* niciodată cu desăvârșire, în pofida tuturor lucrurilor.

Ea mijește ochii, de parcă ar vrea să fie sigură de ceea ce vrea să spună el de fapt.

El simte cum inima îi bate mai rapid, ceea ce este ridicol; credea că este imun la astfel de stări, pentru totdeauna.

— Oriunde am fi, cu oricine am fi, orice am face, chiar dacă ne este bine. Chiar dacă ne este *foarte* bine.

— Spune-mi cum ne-am înșelat.

Milena are în privire și în voce un amestec de curiozitate și neîncredere, o nevoie de răspunsuri lipsite de orice ascunzișuri.

— Nu prindem rădăcini îndeajuns de mult timp, în niciun loc sau situație. Chiar dacă din afară ar putea părea altminteri.

Este o altă senzație pe care a descris-o în câteva cântece; dar

cântecele lui se limitează la a face *aluzii,* nu explică chiar nimic. Poate că se apropie foarte tare de un înțeles precis, dar apoi se abat în alte direcții.

Ea încuviințează, într-un mod foarte asemănător cu al lui.

— Eu mă consider aproape întotdeauna un fel de *intrusă.*

Îl însuflețește această armonie și îl înspăimântă felul în care continuă să îl ia prin surprindere.

— Și *eu.*

— Dar tu ai inventat un *stil,* de-a dreptul. Nu are încredere în cuvinte și bine face. Am citit pe internet că se numește *cool ca Cruickshank.*

— Da, cum să nu. Clatină din cap; i se pare o definiție atât de prostească, și cu siguranță nu a inventat-o el. Își dă jos haina, ca și cum s-ar fi putut dezbrăca și de definiția cu pricina, și de atitudinile aferente ei. Știi ce înseamnă Cruickshank, în scoțiană medievală?

— Nu, răspunde ea, clătinând din cap.

— Picior strâmb, râde el, arătând spre picioarele lui, care, din fericire, sunt destul de drepte.

La drept vorbind, a descoperit că numele lui vine de la râul Cruick, din vechiul comitat Kincardine; dar prima interpretare i s-a părut mereu cea adecvată, în sens metaforic. Și oricum, cei mai recenți strămoși ai lui locuiesc în Irlanda, unde cu siguranță nimeni nu cunoaște râurile scoțiene.

Ea zâmbește; pe trăsăturile ei și în ochii ei se citește o onestitate desăvârșită. Ca aseară, când erau în cercul de persoane care se îmbrățișau; ca după îmbrățișare, când s-au privit fără să spună ceva.

— Mie mi se pare mereu că interpretez rolul *altcuiva.* Și mă tem că, mai devreme sau mai târziu, voi fi demascată.

El își dă seama că se agață pe de-a întregul de cuvintele ei, de imaginile instantanee pe care le creează: ideea aceasta îl amețește și il terorizează in egală măsură.

— Dar nu și atunci când îți prepari *înghețatele?*

Ea își trece mâna peste frunte: are degete puternice și delicate, unghiile tăiate scurt, nevopsite, de femeie care lucrează cu mâinile.

— Nu în timp ce le prepar, nu. Dar este de ajuns să mă mut din laborator la vitrina din gelaterie și deja mi se pare că sunt o impostoare.

— Dar nu ai de ce! Îi răspunde el cu o emfază aproape disperată în voce, deoarece este ca și cum ar vorbi de cântece pe care încă ar vrea să le scrie, de motivele lui de frustrare, nemulțumire, inspirație și pasiune.

Ea râde din nou. Stă bine înfiptă pe picioare și totuși flexibilă, înaintează, apoi își pleacă fruntea.

Înaintează și el, plecându-și fruntea, iar o clipă mai târziu se îmbrățișează din nou, cu mai multă forță ca prima dată: ca și cum s-ar adânci unul în celălalt, ca și când semnificația informațiilor devastatoare pe care le-au împărtășit le-ar fi dizolvat contururile, împreună cu spațiul care îi separa.

Își mângâie fețele, urmăresc cu degetele curba frunții, liniile nasurilor, ale urechilor, trec peste ele de nenumărate ori, ca și cum ar trebui să înregistreze datele transmise de la vârfurilor degetelor spre o memorie mai adâncă, mai veche. Se dau puțin în spate, apoi se apropie iarăși, se sărută din nou; oscilează în firile lor calde și lichide, se despart câțiva centimetri ca să se privească, își pictează din nou fețele cu degetele, se apropie, se sărută din nou.

Apoi ea îi simte mâinile sub tricou, iar mâinile ei sunt sub cămașa lui, dar cu o atenție tactilă difuză, atât de diferită de cercetarea focalizată a punctelor sensibile atunci când este cu Aileen. Atât de diferită și de toate celelalte îmbrățișări dinainte de Aileen, chiar dacă nu reușește să se gândească la asta cu adevărat. Aici este ca și cum fiecare mângâiere ar fi perceptibilă în același fel atât de către cel care mângâie, cât și de către cel care este mângâiat; ca și cum nu ar fi despărțiți, ca și cum cele două părți ale lor s-ar reuni într-un întreg în care își păstrează polaritatea opusă. Fiecare gest al lor conține un grad surprinzător de inocență:

de lipsă de răutate, de lipsă de intenție. Și, în pofida lucrurilor pe care le știu acum unul despre celălalt și a celor pe care încă nu le știu unul despre celălalt, sunt total lipsiți de prudență: continuă să activeze cascade de senzații, continuă să se lase purtați de val. Își respiră în gură, în urechi, își mușcă încet lobii, se sărută pe vârfurile nasurilor; se privesc de la câțiva centimetri și de la distanța zero, trăsăturile lor își pierd și își redobândesc contururile, apoi și le pierd din nou.

Este ciudat, deoarece el știe că ar putea strica totul cu un singur gest greșit, și totuși se încrede cu desăvârșire în valul care vine și se retrage dintre ei. Nu încearcă nicidecum să își imagineze la ce ar putea duce această îmbrățișare; i se pare că îmbrățișarea în sine conține toate motivele. Nu este un punct de plecare, ci un punct de *sosire*-, și conține umbra unei dureri difuze ce ar putea deveni acută în orice clipă, cu aceeași ușurință cu care trăsăturile lor încețoșate devin clare când se depărtează măcar puțin. Oricât ar încerca să rămână ușor, simte o greutate tot mai mare cu fiecare interacțiune, un pericol ce continuă să crească, ce îl înspăimântă și îl însuflețește deopotrivă, care îl sfătuiește să stea locului și îl îmboldește să se miște în același timp.

Apoi sunt pe treptele din lemn ale scării, dar nu este limpede cum au ajuns acolo, nici cum de se poate ca intențiile și mișcările lor să fie coordonate cu atâta perfecțiune. Singura certitudine este nevoia inevitabilă de contact care îi străbate, felul convulsiv în care se agață unul de celălalt, transfuzia continuă, faptul că se simt, se privesc și se respiră fără întrerupere.

Sunt la jumătatea scării; sunt la etaj, unde este mai rece, chiar dacă țeava de metal a sobei îl arde la mână când se sprijină pe ea; sunt în mijlocul încăperii și continuă să se sărute și să se mângâie; sunt pe pat și se sărută în continuare, se freacă unul de celălalt simțind cel mai ciudat amestec de nerăbdare și lipsă de grabă, de precizie și lipsă de claritate.

Din când în când lui îi vin în minte frânturi de gânduri: ce îi place? Ce nu îi place? Există limite? Care sunt? Din fericire, nu

are niciun obiectiv de atins: îi convine de minune să continue să o sărute și să o mângâie ca acum, despărțindu-se din când în când câțiva centimetri, ca să îi distingă trăsăturile, urmărind din nou cu degetele linia sprâncenelor, apropiindu-se din nou. Dar ea își plimbă mâna pe sub cămașa lui, trecând-o peste abdomenul lui și coborând în continuare, cu ușurință și îndărătnicie. Iar respirația ei și mișcarea limbii ei ascund un limbaj propriu. La cât de apropiați sunt acum, este deja imposibil să distingi care dintre ei face un gest, care gesturi stârnesc care senzații; raportul dintre cauză și efect pare să se inverseze constant.

Și totuși, la un moment dat, și-au smuls și ultimele articole de îmbrăcăminte pe care le purtau și sunt amândoi goi sub cuvertură, calzi printre cearșafurile încă reci, strângându-se tare în brațe, piept pe piept, burtă pe burtă, picioare pe picioare. Și totuși, la un moment dat, și el și-a trecut degetele peste burta ei, și mai jos, tot mai jos, până la pielea ei fină, până s-a furișat în punctul ei cel mai fierbinte ascuns ca un secret pe care îl știu bine amândoi, oprinduse și lâncezind în locul acela umed care se udă mai tare în timp ce ea îl întâmpină împingându-se în el cu o vibrație ritmică. Apoi, la un moment dat, se rostogolește peste ea și o sărută, apoi încă o dată, și alunecă înăuntrul ei, cu o grijă infinită, gâfâind, tresărind și frecându-se, într-o apropiere surprinzătoare ce nu se epuizează, ci, dimpotrivă, continuă să se hrănească cu bătăile inimilor lor.

Dintr-odată, i se pare că tot ce contează și are sens se află *aici, acum:* în momentul acesta ce continuă să se întindă, în această fuziune de contururi, în acest schimb convulsiv de respirații, de piele.

Reușește să gândească doar în treacăt, dar oricâte combinații de trupuri și dorințe ar fi încercat în trecut, nu își amintește să mai fi simțit vreodată senzația aceasta de împlinire, această naturalețe, această armonie, acest schimb de proporții, forme și imagini. Și nu își amintește să mai fi avut vreodată de-a face cu o ființă feminină despre care să știe atât de multe, întrebare după întrebare,

răspuns după răspuns, în orice nuanță, în orice curbă, în orice pliu. Niciun element al acestei apropieri uimitoare nu ridică obstacole sau borduri, nu există discordanță sau disonanță: pare un joc de copii entuziaști și scăpați de sub control, sau de adulți nespus de conștienți de raritatea miraculoasă a ceea ce se întâmplă, absurd de nepăsători față de gravitatea consecințelor.

O parte din ea continuă să își dea seama de diferența de forme și consistențe față de Viviane: de greutate, de proporții, de părți anatomice, clar. Dar partea aceasta din ea scade tot mai mult, cu fiecare mișcare și cu fiecare respirație, până se dizolvă în combinația de elemente pline și goale ce fac posibilă această invazie fizică pe care, în mod ciudat, nu nu o percepe ca pe o deposedare, dar care este cu siguranță o formă de posesie, chiar dacă este încurajată, chiar dacă este compensată de o învăluire care este, la rândul ei, o formă de posesie.

Continuă așa, în fuziunea de gesturi și priviri, în vibrare și freca-re, în bătăile rapide ale inimilor lor și în fluxul sângelui, cu imagini mintale care se creează și dispar încontinuu, întrebări ce capătă formă și apoi și-o pierd repede. La un moment dat, i se face teamă că se înșală cu desăvârșire, că, în pofida tuturor lucrurilor, jocul de posesie s-ar putea transforma în orice clipă într-unul de opresiune; se oprește. Și chiar în clipa aceea, el se retrage, de parcă i-ar fi citit gândurile, de parcă i-ar fi surprins temerile. Îi zâmbește, iar zâmbetul lui cuprinde o putere inimaginabilă de liniștire; îi mângâie din nou linia sprâncenelor, curbura frunții. Nu pare dominat de îndărătnicia animalică pe care și-o amintește la bărbații cu care a fost, nu pare concentrat pe a atinge un scop; pare pierdut în ea, în jurul ei, în apropierea lor, în ceea ce au în comun, în ceea ce au diferit. S-ar părea că s-ar putea foarte bine opri aici, fără să fie sclavul instinctelor, fără să vrea să se precipite înspre vreo finalitate mecanică. Ea îi zâmbește, îi

mângâie o tâmplă surprinzător de netedă, un umăr surprinzător de plin, un braț surprinzător de musculos; puțin câte puțin, se abandonează din nou curentului care o străbate, și se simte cuprinsă de un fel de bucurie necunoscută și totuși familiară.

El o sărută pe buze, cu niște buze care acum ard, o sărută pe frunte, pe ochi, pe nas, pe bărbie, pe gât, pe sâni. Îi suge un sfârc, cu insistență, aspirând și mușcând ușor, ca un nou-născut

înfometat, stârnindu-i junghiuri de plăcere aproape dureroasă în tot corpul, între ei există o comunicare bazată pe respirații ce cresc și scad în intensitate, ca un alfabet nonverbal cu desăvârșire exact, ca o scară la milimetru pe care să măsoare la fiecare pas reacțiile, repercusiunile, ecourile. El își coboară buzele spre buricul ei, își apasă mâinile pe talia ei, pe șolduri. Există ceva atât de profund de cunoscut la capătul acestei nevoi de a se recunoaște. De unde vine? Dintr-un *dinainte* neidentificabil și totuși atât de perceptibil, atât de extraordinar de tangibil?

El coboară mai jos, mai jos, spre muntele lui Venus, între coapsele ei, cu limba lui care adună și împarte fiori, și i se pare acum aproape un fel de venerare extatică a unei divinități feminine, în care plăcerea de a oferi o egalează pe aceea de a primi, ba chiar pare să nu mai existe o distincție între cel care oferă și cel care primește. Este un curent alternativ, în care fiecare fior pe care îl simte cel căruia îi este provocat se întoarce la limba celui care îl stârnește și îl satură de o plăcere îmbătătoare ce vine și pleacă. El continuă să o lingă, metodic și răbdător, ca și cum ar putea continua așa pentru totdeauna; ea îi simte limba accelerând, încetinind, interpretându-i așteptările cu o precizie incredibilă. Trece de nenumărate ori peste trupul ei, cu o insistență nespus de dulce, iar ea nu ar vrea să facă comparații, dar acestea vin de la sine: e mai bine decât cu Viviane, cu care, la rândul ei, i s-a părut mai bine decât cu bărbații cu care fusese înainte. Cum se poate să i se întâmple așa ceva cu un bărbat? După ce, cu ani în urmă, a hotărât că nu îi plăceau bărbații, că terminase cu ei? După ce s-a convins că și-a găsit centrul împreună cu o femeie? Să fie oare această diferență de polaritate, această atracție magnetică între pozitiv și negativ? Faptul că el e vedetă rock, o ființă care transcende sexele pentru că le atrage pe ambele, în mod conștient? Cunoașterea lui evidentă, profundă a femeilor, poate dragostea autentică pe care i-o poartă sexului feminin? Dar cât de autentică poate fi iubirea unui bărbat, adică a unui potențial inamic, chiar dacă, în cazul acesta, sau cel puțin în momentul acesta, nu are

intenții agresive? Dacă dai la o parte neașteptatul, surpriza, noutatea (care totuși conțin o familiaritate profundă)? Oare până și pericolul latent joacă un rol în această întâlnire? Felul în care îi ține coapsele apropiate, amestecul deopotrivă jucăuș și hotărât al stării lui sufletești? Degetul care se furișează în ea, foarte delicat, dar tară ezitări? Modul în care el și-1 curbează și îl apasă în sus în timp ce cu cealaltă mână o apasă pe burtă chiar acolo, iar cu limba continuă să adune și să provoace senzații în ritmul suspinelor și al gemetelor pe care ea le produce tară să se mai îngrijoreze câtuși de puțin de impresii și de judecățile pe care le pot stârni, fără să se preocupe că respiră, ridică vocea sau se mișcă tot mai puțin controlat. Cum se poate ca acest dans ancestral să fie atât de ușor, atât de spontan? De unde provine ideea că este corect, spre deosebire de tot ce este greșit în viețile lor, și afară?

El continuă fără să obosească, fără să se oprească, până când ea începe să simtă tensiunea concentrându-i-se în picioare și în coapse, apoi urcând ca o succesiune de valuri mici, care capătă treptat forță și par să se atenueze și să dispară, după care se consolidează și se atenuează din nou, iar apoi se întorc tot mai hotărâte, până devin un singur val ce crește și crește, poate acum de neoprit, poate nu, ba da, da, da, de neoprit, un val ce o copleșește, și o dă peste cap, și o năucește, și o face să strige din adâncul abdomenului, din adâncul gâtlejului, o face să își strângă coapsele poate într-atât încât îl rănește, dar chiar nu se poate gândi la asta, pentru că este prea azvârlită în spate și târâtă înainte, de un contracurent atât de lent și de dulce, încât o face să zâmbească fără limite, fără măsură.

Uite-1 că revine lângă ea, dintr-o alunecare lungă, piele pe piele, căldură pe căldură, sudoare pe sudoare, ochi în ochi. O privește foarte îndeaproape, îi zâmbește în modul acela specific lui. Nimic de spus: ea își relaxează buzele, el le relaxează pe ale lui, ea respiră, el respiră. Nu mai sunt ca într-o oglindă, ci în *interiorul* oglinzii. El trage cuvertura albastră, ca să o acopere și să se acopere; o strânge în brațe, o mângâie pe față, pe păr. Se privesc,

stând pe o parte; continuă să zâmbească, timpul continuă să se dilate. Gândurile au dispărut, senzațiile au ocupat tot spațiul existent. El nu pare să aștepte nimic în schimb pentru ce a făcut: nu emite cereri, nu exercită presiuni. Pare fericit pentru ceea ce s-a petrecut; să fie atât de aproape de ea, să o mângâie cu blândețe și să zâmbească.

Ea rămâne mult timp scufundată în reverberația profundă, în contactul ușor al mâinilor lor, după care dă curs unui impuls brusc, îl apucă de umăr și îl întoarce pe spate, cu o hotărâre ce îi uimește la fel de mult pe amândoi. El dă să se împotrivească, dar apoi suspină, închide ochii, se abandonează. O cuprinde o stare de spirit despre care credea că o poate avea doar cu Viviane: îl prinde de încheieturile mâinilor, își coboară buzele pe corpul lui, îi face mai mult sau mai puțin ce i-a făcut el ei. Îl suge de parcă l-ar putea înghiți, de parcă l-ar putea face parte din ea, de parcă ar putea anula pentru totdeauna separarea. Și asta este ciudat, exaltant, un lucru atât de simplu care însă îi activează o plăcere interioară nemaitrăită până atunci, la început o căutare a senzațiilor care îl încearcă pe el și a senzațiilor care o încearcă pe ea, în schimbul tot mai încordat de respirații, murmure și gemete, până când el se arcuiește pe spate și țipă cum a țipat ea, vibrează cum a vibrat ea, în timp ce fluidele li se amestecă și contururile li se confundă, din nou.

Apoi el o privește, printre umflăturile și adânciturile cuverturii mișcate și șifonate.

— Hei!

Întinde o mână, o apucă pe a ei și o ridică înspre tavan.

— Hei!

Ea îi strânge degetele, puternic.

— Uite minunea imperfectă, spune el, zâmbind în continuare. La cel mai înalt grad de perfecțiune pe care l-ar putea atinge vreodată imperfecțiunea.

— Da.

Zâmbește și ea din nou, pentru că nu se poate abține. Iar între

timp, gândurile îi revin, iar imperfecțiunea minunii începe să se manifeste, precum o crăpătură fină ce se răspândește pe suprafața unei cupe de porțelan foarte frumoase, subțire și fragilă ca o coajă de ou.

Nick se întoarce și o privește și, chiar dacă îi zâmbește în continuare, expresia lui se schimbă.

— Am facut-o de oaie.

Milena încuviințează. O știe și ea.

Își dă seama că a folosit cuvinte copilărești, deloc potrivite pentru situație; dar cu cât i se par mai nepotrivite, cu atât reușește mai puțin să găsească altele mai bune. Rămâne întins lângă ea, mângâind-o pe păr, cu același gest repetitiv. I se pare că ar putea continua așa la infinit, sau că va fi constrâns să se oprească dintr-o clipă în alta, pentru că nu există o măsură pentru ceea ce s-a întâmplat.

Nu ține de acte în sine, nici de succesiunea lor; a experimentat acte asemănătoare de nenumărate ori, cu grade variabile de convingere, până într-acolo încât a ajuns să le considere realmente lipsite de sens. De mai multe ori s-a simțit nesincer că a contribuit prin cântecele lui la mistificarea generalizată, la frauda dezvoltată de agenții de consum și de servitorii lor benevoli, cu publicitatea și rubricile lor de consiliere amoroasă, cu pornografia, filmele și cărțile lor pline de fantezii prefabricate. Ca și cum întâlnirea apropiată dintre două persoane care se atrag ar fi o *garanție* a unei minuni la care are dreptul oricine, comparabilă cu orice alt bun de pe piață, care se poate vinde și cumpăra la infinit. Ca și cum minunea s-ar putea reproduce de tot atâtea ori câte miliarde de persoane sunt în lume, și nu ar fi, de fapt, o manifestare extraordinar de rară, foarte dificil de prevăzut și aproape imposibil de păstrat, o clipire miraculoasă într-o succesiune infinită de momente neplăcute sau neutre.

Și atunci ce tocmai s-a petrecut aici? Ce a fost această fuziune exaltantă, această pierdere de contururi? Această impresie inexplicabilă de recunoaștere și reuniune? Această combinație instantanee de elemente identice și opuse, această naturalețe desăvârșită? În plus, chiar acum, chiar înaintea unor alegeri îndelung și greu cumpănite, care au necesitat depășirea unor împotriviri și a unor obstacole complicate?

Se ridică, își adună cu gesturi șovăielnice boxerii și pantalonii de pe podea, și-i trage pe el. Se întoarce și o privește, legat de

rămășițele lungi ale senzațiilor ce încă nu dau semne că s-ar risipi.

Ea îl privește; se așază pe marginea patului, trage cuvertura și se acoperă cu ea. Temperatura din încăpere pare să crească perceptibil din secundă în secundă, odată cu lumina ce pătrunde prin ferestre.

El ar vrea să spună ceva, dar știe că nu ar găsi nimic potrivit, așa că tace și își ia cămașa de pe jos.

Se ridică și ea: cu forme clare și moi, și puternică, exact așa cum i s-a părut mai înainte, o femeie-copilă, o gânditoare războinică, o femeie lunară și solară, contemporană și antică. Își adună și ea hainele de pe podea, privindu-le de parcă ar surprinde-o prin forma, culorile și consistența lor.

El îi face un semn, dându-i de înțeles că o lasă să se îmbrace; coboară scările cu pași nesiguri, cu picioarele tremurând. Mai aruncă un lemn în sobă; suflă ca să îi redea forță focului. Aprinde lampa cu petrol de pe masă și privește încântat lumina gălbuie, cu gânduri dilatate ce îi trec prin minte lent, incerte. Scoate din buzunarul hainei pipa din știulete de porumb și săculețul cu iarbă al lui Wally, umple vatra, aprinde, apoi trage.

Ea coboară scara cu pași precauți, și este de ajuns să o privești ca să înțelegi că se simte exact ca el: căzută pe pământ, incapabilă să numească lucrurile.

El îi înmânează pipa: i se pare că trebuie să întindă nespus de mult brațul până să ajungă la ea.

Ea o învârte în mână; își duce muștiucul la gură, trage din ea.

Nu vorbesc, se mișcă nespus de lent. Între ei există cuvinte suspendate, gesturi anticipate, dar care continuă să nu se manifeste; singurele sunete sunt suflul și pârâitul sobei. Din când în când, își dau unul altuia pipa; trag din ea, țin fumul, apoi îl suflă lent.

— Deci mâine te însori? Îl întreabă, privindu-1 cu capul ușor înclinat.

— Așa se pare.

Își dă seama că vorbește ca despre un lucru care se referă la altcineva, dar între el și evenimentul cu pricina se întinde un golf

întreg de nedumerire. Îi dă pipa înapoi, cu un alt gest prelung.

Ea încuviințează, dar ca și cum răspunsul lui nu i s-ar părea întru totul inteligibil. Trage din pipă, ținând fumul.

— Și tu faci treaba asta cu copilul, cu prietena ta?

Cuvintele pe care le găsește sunt la fel de imprecise precum gândurile lui; dacă ar trebui să scrie un cântec acum, ar ieși înspăimântător de sărăcăcios și de incoerent.

Suflă fumul.

— Cu partenera mea.

Poate că el are un ton interogativ, poate că nu.

— Voiam să spun cu *partenera* ta.

Are o imagine mintală pur ipotetică a însoțitoarei ei: nu știe de ce, dar și-o imaginează îmbrăcată în gri, cu părul scurt și ochelari, cu o expresie serioasă, de nerăbdare.

Ea îi înapoiază pipa.

— Nu e un lucru simplu. Îl privește, așezată pe scaunul vechi într-un echilibru frumos. Și voi?

— Care noi?

Simte un curent rece străbătându-1. Sau poate că încăperea este rece, poate că soba nu mai reușește să o încălzească. Și totuși, mai înainte a încălzit-o: erau transpirați amândoi, aveau pielea fierbinte.

— Tu și viitoarea ta soție. S-ar părea că și ei îi este greu să își găsească cuvintele și să le pronunțe corect; dar la fel de adevărat este că nu vorbește în limba ei maternă, spre deosebire de el. Voi nu vreți copii?

El suflă fumul, clătinând din cap.

— Am deja cinci, și am destule probleme cu ei.

— Dar cu ea nu ai, nu?

Curiozitatea ei este atât de limpede, atât de lipsită de judecăți implicite, atât de dezarmantă.

— Nu. Așa este.

Se cutremură din nou, și nici măcar nu este gol.

Ea se uită înspre sobă; poate că și ei îi este frig.

— Cum se creează astfel de lucruri? Îi vine ei să întrebe, chiar dacă nu se așteaptă cu adevărat la un răspuns.

— Ce lucruri?

I se pare în continuare incredibil de cunoscută, chiar și acum: atât de simplă și de complicată, atât de veselă și de îngrijorată.

— Legăturile permanente între două persoane. I se pare că își aude vocea cu aceeași detașare ca atunci când o ascultă la mixer, după o înregistrare: imprecisă, cu intonație oscilantă. Când cele mai bune motive care i-au ținut împreună s-au risipit și rămân doar *cele mai rele?* Când îi țin împreună obișnuința, teama și regretul?

Suge muștiucul pipei, chiar dacă aceasta s-a stins deja.

— Crezi în flăcări gemene?

— Ce sunt acelea? Întreabă el, clătinând din cap și temându-se dintr-odată că nu cunoaște cine știe ce noțiune fundamentală a universului.

— Două jumătăți ale unui singur suflet? Da, acum are un ton ușor interogativ, ca și cum nu ar fi fost cu totul sigură că el ar fi putut pricepe. Care s-au separat și trec printr-o serie lungă de reîncarnări ca să adune experiențe, iar la un moment dat se reîntâlnesc?

— Ah, sufletele pereche? Cele două jumătăți de măr?

Zâmbește. A scris un cântec despre asta cu cinci ani în urmă, *Twin Soul Reunion.* Nu rău, pe cât de sentimental îi poți împinge pe membrii trupei Bebonkers să fie fără să provoci o răzvrătire sau o revoltă a fanilor.

— Păi, fiecare jumătate este un suflet întreg, dar cu o polaritate diferită. Acum îi vorbește pe un fel de ton didactic, încântător, ingenuu și înțelept, misterios. Două opuse complementare care se reîntâlnesc, se recunosc și se atrag în mod irezistibil. Soarele și luna care se confundă. Înțelegerea perfectă și completă, ce nu nécesită explicații.

— Oare nu toți cred în asta când încep o relație cu cineva?

Onestitatea ei îl împinge și pe el să fie onest, dar propriile cuvinte îl rănesc în inimă și în stomac.

— Poate că da, dar aproape întotdeauna se înșală. O spune de parcă ar intenționa să ofere cea mai exactă reconstrucție posibilă. Pentru că o *adevărată* întâlnire între două flăcări gemene este foarte rară.

— Și pentru că este negată curând de experiența directă și de timp.

Nick nu ar vrea deloc să fie cinic, dar i se pare că, atunci când cauți adevărul, plătești anumite costuri.

Nu ar putea spune dacă Milena are o expresie dezamăgită sau absorbită.

— Nu dacă este o întâlnire *adevărată.*

Nick privește într-o parte; se teme că a stricat ceva incredibil de prețios, din lipsă de sensibilitate, de răbdare.

Tac amândoi, ascultă sunetele sobei.

— Și acum?

Nick simte cum capătă formă în el un fel de disperare, și nu știe cum să o oprească.

— Acum ce?

Ca printr-o minune, Milena nu pare să se fi îndepărtat, ci pare să vrea să priceapă cu adevărat.

— Voiam să zic și *apoi?*

Nick nu ar putea spune la ce apoi se referă: apoi, peste câteva minute? Peste câteva săptămâni? Peste câteva luni? Peste zece ani? Și apoi pentru cine? Pentru ei doi? Pentru el și Aileen? Pentru ea și partenera ei? Un apoi universal, neutru?

Milena își mișcă piciorul, aratând spre geanta termică de pe podea.

— Mai vrei înghețată?

— Da!

Ușurarea pe care o simte este atât de intensă, încât reacționează cu un entuziasm imatur, inadaptat, pe care i se pare că îl împărtășește pe deplin cu ea, în zona liberă de dincolo de *apoi,*

unde poate că ar putea rămâne în continuare.

Ea ridică geanta termică cu flori galbene, roșii și roz, scoate caserola albă, o așază pe masă, ia una dintre cutiile mici de carton și două lingurițe de lemn din cutie. Apropie scaunul de masă, se așază, înfige o linguriță în înghețata albă de fior di latte, apoi o duce la gură.

El procedează la fel cu înghețata de kaki: cu aceleași mișcări, același tempo. Înghețata pare și mai surprinzătoare ca înainte, dulce și acidulată, ușor vâscoasă: o chintesență rece, delicioasă a tot ce ar putea fi mai bun de recunoscut și savurat în lume.

Își scoate încet lingurița dintre buze.

— E ciudat, așa-i?

Face un gest spre etaj, spre încăperea în care se află acum ei doi.

— Ciudat este puțin spus.

Se gândește că „ciudat" nu definește câtuși de puțin ceea ce s-a întâmplat și ceea ce încă se întâmplă, cât o mai dura.

— Așa este.

Întinde din nou lingurița înspre caserola cu înghețată, o înfige cu hotărâre în cea portocalie de kaki și o duce la gură. Are o lăcomie tulburătoare în gesturi: femeia solară și lunară, care continuă să fie surprinsă de ceea ce adună pe pământ.

Ia și el o linguriță din înghețata albă de fior di latte: sățioasă și alinătoare, cu toate conexiunile de forme și gânduri pe care le produce. O privește și simte dorința disperată ca acest moment să nu se mai încheie.

— Am putea încerca să oprim timpul în loc?

La lumina lămpii, are ochii plini de culori, ca prima dată când a văzut-o, cu două zile în urmă; cu o viață în urmă.

— Da.

Mănâncă înghețata de fior di latte și pe cea de kaki direct din caserolă, cu aceeași plăcere insațiabilă, de parcă fiecare linguriță ar fi ultima, iar următoarea ar fi cea dintâi. Continuă așa, simțind nevoia incontrolabilă de a înnoi uimirea și bucuria pe care le-au

simțit îndelung, ca și cum momentul care le conținea ar fi putut dura la infinit. Linguriță cu linguriță, termină caserola de jumătate de kilogram: dintr-odată, iată-i zgâriind fundul caserolei ca doi copii înfometați; se privesc, râd din nou.

Apoi ea se întoarce spre fereastră, iar el face același lucru, și își dau seama că timpul nu s-a oprit: afară este întuneric.

9

Când ies din căsuța din pădure, pare a fi mai degrabă noapte decât seară. Milena se gândește să își scoată celularul din buzunar, ca să vadă cât este ora, dar se răzgândește. El încearcă să încuie ușa și nu prea reușește, zgâriind-o cu cheia în timp ce caută încuietoarea. Timpul a zburat, cu tot ce a cuprins el, iar acum sunt ca doi supraviețuitori ai unui dezastru natural, care nu au nici cea mai vagă idee cât ar mai putea dura norocul lor. O uluiește gândul că s-a făcut atât de târziu fără ca ei să își dea seama, dar, în mod incredibil, nu i se pare că ar fi neliniștită: valurile ce i-au copleșit și zdruncinat le-au lăsat în interior o stare de bine care îi umple, pe sub piele, în inimă, în adâncul stomacului, în spatele gândurilor. Nu i se pare nici măcar că s-ar simți vinovată: oricât s-ar gândi în urmă, nu îi vine în minte niciun lucru murdar sau meschin pe care să îl fi spus sau făcut, nici măcar un cuvânt sau un gest care să nu fi fost frumos. Oare încearcă să își ierte singură păcatele? Să pretindă că nu este răspunzătoare, împreună cu el, pentru un episod care ar putea avea consecințe dezastruoase?

Ezită amândoi în luminiș, după care el se întoarce spre întunericul mai dens, unde se află pădurea.

— Mergem?

Pare o întrebare reală, de parcă ar putea hotărî în schimb să rămână, să se întoarcă la adăpostul căsuței, să se ascundă acolo la nesfârșit. Dar el se mișcă și ea îl urmează, simțind cea mai ciudată alternanță de degajare și jenă, strângând cu mâna dreaptă geanta termică în care se află caserola goală în care a fost înghețata, motivul sau pretextul pentru care a venit aici. El o ia de mâna stângă, într-un fel protector cu care ea nu este deloc obișnuită, mângâind-o în timp ce merg. Protector pentru cât timp? Zece minute? Cinci? Și apoi? Nu își spun nimic, poate pentru că nu ar ști ce să își spună, poate pentru că și-au spus deja prea

multe.

Pădurea îi învăluie cu întunericul ei adânc, cu mirosurile ei de lemn umed, de frunze macerate, de mușchi; mai degrabă simt cărarea sub picioare decât o văd, dar el înaintează cu pași destul de siguri, întrucât cunoaște drumul. Din când în când, se opresc și se respiră unul pe altul, apropiați, umăr lângă umăr, tâmplă pe tâmplă. Pornesc din nou, dar încetinesc pe măsură ce înaintează, ca și cum ar încerca să lungească timpul ce le-a mai rămas. Și, bineînțeles, nu reușesc. Timpul se epuizează cu fiecare pas, cu fiecare pauză.

Ies dintre copaci și văd toate luminile de la casa mare: mai numeroase și mai apropiate decât se aștepta ea. El o strânge mai tare de mână, dar încă nu își spun nimic. Ocolesc împrejmuirea cu caii mici și negri, care sunt aproape invizibili din pricina întunericului, dar pe care îi aud fornăind când se apropie de gard.

Când sunt la vreo cincizeci de metri de casă, el îi dă drumul la mână: degetele i se îndepărtează, căldura contactului dispare.

Se simte străbătută de o senzație de gol și se clatină preț de o clipă.

Probabil că el își dă seama, întrucât se oprește din nou, se întinde și o sărută pe tâmplă.

Ea simte cum căldura revine și o liniștește, chiar dacă știe că este absurd; zâmbește, între întuneric și lumină. Și chiar pe când se minunează că se simte liniștită, alarma latentă din interiorul ei se trezește și pune stăpânire pe ea: pulsul îi crește, iar mintea i se umple cu așteptări chinuitoare și întrebări sonore. Dacă i-ar vedea viitoarea lui soție, ar înțelege oare numaidecât ce s-a petrecut între ei? Doar privindu-i, fără să fie nevoită să speculeze, darămite să întrebe ceva? Și chiar dacă nu îi vede, ce vor face acum? Se vor saluta și adio, o va lua fiecare pe drumul lui? Cu ce consecințe *interne*[7]. Cu ce îndoieli care nu vor mai dispărea vreodată? Sau oare vor reuși să uite amândoi ce s-a petrecut, odată împrăștiată aureola de senzații care încă îi înconjoară? Se vor simți oare ușurați când după-amiaza aceasta va ajunge să facă parte din

trecut? Sau triști? Ii va încerca oare din când în când un junghi mic de vinovăție? De nedumerire? De nostalgie?

Acum aproape au ajuns lângă casă. Cu fiecare pas, li se pare că apropierea lor fizică este tot mai puțin viabilă și totuși, între întunericul din spatele lor și luminile din fața lor, nici măcar nu știe sigur cât de apropiați sunt cu adevărat, întrucât i se pare că s-ar atinge și totuși, când se răsucește, este prea mult spațiu între ei. Dar, cu siguranță, nu este doar o chestiune de apropiere fizică: sunt rămășițele a ceea ce s-a întâmplat, pe chipurile lor și în felul lor de-a se mișca, oricât ar încerca să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Nu că ar încerca prea tare, la urma urmei. Trece prin diverse stări de spirit, fără ca vreuna dintre ele să izbutească a predomina îndeajuns încât să le domine pe celelalte. Se simte mult mai prost acum decât atunci când a venit aici, în furgonetă ei, în sensul că la sosire s-a simțit ca o hoață, iar acum i se pare că ceea ce s-a petrecut a fost atât de magic, încât merita orice risc. Apoi i se pare că a fost cel mai prostesc lucru din lume; apoi i se pare cel mai ridicol; apoi i se pare că nu a făcut chiar nimic rău; ca apoi să se simtă o infractoare. Se întoarce spre el, ca să îi spună ceva, sau să îl strângă de mână, sau fie ca numai să îl privească înainte să plece, dar o rază de lumină albă, violentă, îi lovește în plin.

— El este!

În fața lor se află o siluetă neagră enormă, care are în mână o lanternă electrică foarte puternică.

— Bineînțeles că eu sunt. Pune lanterna jos, că mă orbești! spune Nick, ducându-și mâna streașină la ochi.

Silueta enormă se supune, iar ea vede că este bodyguardul italian care o blocase alaltăieri. Acum că îi poate vedea chipul, pare jenată.

Puțin mai încolo se află viitoarea soție a lui Nick, luminată de razele care vin de la ferestre, de la ușile din sticlă, de la reflectoarele montate la nivelul solului și de la cele montate la înălțime; în spatele ei sunt diverse femei și diverși bărbați, evident încordați cu toții.

Nick o salută:

— Hei, Aileen!

Incredibil de firesc, incredibil de deplasat. Să fie oare o provocare a unui rocker căruia nu îi pasă de convenții și de reguli de coabitare sau de sentimentele altcuiva, ori, dimpotrivă, să fie o demonstrație absurdă de loialitate? Față de ea?

Milena ar vrea să facă o mișcare bruscă și să fugă pe după colțul casei, să ajungă la furgoneta ei, să sară în ea și să pornească motorul, să plece de acolo cu viteză maximă; dar știe deja că ar fi o fugă nedemnă, ba chiar inutilă, ținând cont că la poartă va fi blocată cu siguranță. De fapt, ar fi o fugă atât de nedemnă și de inutilă, încât îi vine să râdă doar când și-o imaginează. Încearcă să se abțină, pentru că știe că râsul ar fi mai greu de acceptat decât atitudinea lui Nick, dar nu reușește: râde.

Nick se întoarce și o privește cu o expresie atât de amuzantă, încât o face să râdă din nou; și râde alături de ea, puțin aplecat în față. Încearcă să redevină serios, încearcă să se îndrepte, dar nu reușește: continuă să chicotească și să stea ușor aplecat înspre Aileen și spre ceilalți.

Milena îi urmează exemplul, ținând cont că nu reușește să se gândească la alternative acceptabile; deși continuă să râdă, se simte de parcă ar avea picioarele lipite, ca să înainteze, trebuie să se forțeze să își dezlipească fiecare pas.

Se întâlnesc la jumătatea gazonului: Nick, ea și bodyguardul, pe de o parte, Aileen și grupulețul ei de oameni, de cealaltă. Puțin mai departe se vede o armată de oameni care plantează, bat, montează, înalță arcade, lungesc galerii, lărgesc cupole la lumina razelor.

— Ce este așa de amuzant?

Aileen se forțează vizibil să se abțină, poate din pricina celor două amice sau asistente care îi stau alături, sau din pricina celorlalți, care se află chiar în spatele ei. Dar este tensionată la maximum, pe punctul de-a se rupe: este de ajuns să îi privești nările dilatate, mâinile, picioarele irascibile.

Bodyguardul enorm îndreaptă lanterna înspre întunericul din

spatele lor, poate pentru a se asigura că nu mai sunt și alte intruse pregătite să iasă din pădure, după care face un gest de eliberare, jenat, ca și celelalte gesturi ale lui; se îndreaptă spre cei care se plimbă încolo și încoace mai la distanță.

— Deci?

Nick se uită la viitoarea lui soție de parcă nu ar fi întru totul sigur cine este ea de fapt.

— Aș putea să știu unde ai dispărut atâta vreme?

Dinții foarte albi ai lui Aileen strălucesc în lumina felinarelor, dar cu siguranță nu zâmbește.

— Ah! Nick se întoarce, arătând spre Milena, care se află cu doi pași în urma lui. Mi-a adus înghețată la degustat.

Milena se simte oarecum azvârlită în luptă, dar ridică geanta termică goală, drept confirmare că măcar detaliul acesta este autentic, demonstrabil.

— Înghețată?

Aileen o privește de parcă abia acum și-ar da seama de prezența ei, lucru clar imposibil; sau poate că totuși… cine știe.

Milena se gândește că, dacă ar ataca-o acum, nu ar ști cum să se apere. Ar trebui să facă pe nevinovata? Să își asume răspunderea, să își păstreze un minimum de demnitate? Cu siguranță doar un minimum, după ce a fost prinsă în această ipostază de italiancă producătoare de înghețată, seducătoare și josnică, ce se strecoară pe furiș și aduce trădare în viața femeii care, cu doar două zile în urmă, i-a salvat ziua cu cea mai bună comandă pe care a preluat-o vreodată.

— Da. Fior di latte și kaki. Au fost extraordinar de *bune.*

Nick o spune cu emfaza teatrală specifică lui, ca și cum, dacă ar convinge-o pe Aileen de cât de extraordinar de bune sunt înghețatele, ar putea anula orice vină și bănuială, ar putea dizolva orice tensiune.

Aileen își strânge buzele, într-un alt zâmbet sec, care probabil că necesită un enorm efort de autocontrol.

— Îmi imaginez, dacă ai stat *ore* întregi să le deguști.

— *Ore?*

Nick pare cu adevărat surprins. Se întoarce și o privește pe Milena, ca și cum ar întreba-o cât timp a trecut de fapt.

Milena ridică din umeri: dacă ar trebui să se ia după cum se simte, ar spune că au trecut o zi, o seară și o noapte, sau poate doar câteva minute, pline ochi de gesturi și senzații nespus de împovărătoare.

Aileen se uită când la ea, când la el, scanându-le expresiile la lumina felinarelor.

— Sunteți fumați?

— *Naaah,* încearcă Nick să afișeze o mutră serioasă, dar îi vine din nou să râdă: pufnește pe nas, se apleacă din nou în față, ca mai înainte.

Milena se lasă molipsită rapid, chiar dacă încearcă disperată să se abțină; își mușcă buza și are nevoie de câteva secunde până să se oprească.

Aileen o exclude din câmpul ei vizual, se întoarce și îl privește doar pe viitorul ei soț.

— Și unde ați degustat înghețata, așa fumați? Te-am căutat peste tot, în casă și pe afară.

Nick arată înspre pădurea din spatele lui, poate pentru că știe cât de puțin credibil ar fi să pretindă că ar veni din altă parte.

— Nenorocita aia de căsuță din pădure?

Aileen afișează o expresie incredulă, ca în comediile cinematografice americane: ochii și gura i se mută puțin într-o parte.

— Aici este *o forță invadatoare,* arată Nick înspre oamenii care încă se ocupă de tot felul de pregătiri, pe gazonul luminat din spatele ei.

Aileen se uită în spate, ca și cum ar confirma că într-adevăr nu se poate spune un cuvânt sau face vreun gest fără să fie observați de zeci de persoane. Încearcă un alt zâmbet sec de-al ei, dar este atât de sceptică și de indignată, încât cedează imediat.

— *Pregătim petrecerea pentru nunta noastră,* Nick!

— *Știu.*

Nick zâmbește, dar nu cu îndrăzneală, nici cu nepăsare: în pofida tuturor lucrurilor, știe că în toată această afacere există mai multe puncte de vedere.

Aileen se întoarce și o privește pe Milena, apropiindu-se până ajunge la câțiva centimetri de ea.

— Aș putea să vorbesc un minut cu tine? În casă? spune Aileen, gesticulând scurt, nervoasă: ochi nervoși, brațe nervoase, picioare nervoase.

Milena se simte îngrozitor de prost, dar nu înțelege cum ar putea refuza; o însoțește înspre una dintre ușile din sticlă.

— Hei, stați așa! Nick își atinge viitoarea soție pe umăr. Dacă ai ceva de spus, spune-mi și mie.

Aileen se întoarce, abia controlându-se.

— Aș vrea să vorbesc un minut cu *ea,* singură, în regulă?

— Nu, nu este deloc în regulă, spune Nick, clătinând din cap.

— Același lucru este valabil și pentru voi.

Aileen gesticulează înspre cele două prietene sau asistente ale ei, care, în schimb, pricep rapid și rămân pe loc, deși manifestă reticență. Îi face semn Milenei să vină, aproape că o împinge spre ușa din sticlă.

Nick dă să le urmeze, dar un domn indian cu barbă și păr grizonant, îmbrăcat într-un *kurta-pajama* albastru-închis foarte elegant, îl apucă de braț.

— Nick! Te-am căutat mult! Trebuie neapărat să discutăm despre ziua de mâine!

— Vorbim mai încolo, Nishanath. În regulă?

Nick încearcă să se elibereze, dar domnul indian nu intenționează să îi dea drumul, ci îl apucă de ambele încheieturi, blocându-1 de parcă ar trebui să îi comunice ceva de o importanță vitală.

Milena intră, urmată de Aileen: este o sufragerie mare cu tavan înalt, cu grinzi albe, plină de canapele, fotolii, carpete, perdele, tablouri, sculpturi și lămpi, un spațiu de o sută de ori mai vast și mai aglomerat decât căsuța din pădure, în care era împreună cu

Nick până Cu doar câteva minute în urmă. I se pare că geanta termică pe care o ține în mână îi accentuează poziția precară, așa că o pune pe podea.

Aileen privește înspre o canapea, de parcă ar vrea să o invite să se așeze, dar, din fericire, nu o face; o studiază din cap până în picioare, șovăind ușor asupra gleznelor.

— Milena, așa este?

— Da.

În momentul de față, Milenei îi este oarecum neclar până și numele ei. O studiază la rândul ei pe Aileen: nas drept, ochi albaștri ușor afundați sub partea bombată a frunții, buze aproape decolorate, gât subțire, brațe slabe, picioare lungi. Are o siluetă elegantă și irascibilă, tensionată până la refuz.

Aileen se întoarce spre ușile din sticlă prin care se zăresc mișcări pe gazon, printre lumini; apoi o privește din nou.

— Ascultă, orice ați fi făcut tu și Nick în căsuța din pădure...

— Cum adică *orice* am fi făcut?

Milena nu încearcă să nege nimic: ar vrea să înțeleagă ce au făcut mai exact acolo, în căsuța din pădure, dacă există o anumită denumire pentru ceea ce s-a petrecut.

Aileen își mută greutatea de pe un picior pe celălalt și își înclină capul.

— Ascultă-mă, nu e ca și cum nu aș ști cu ce fel de bărbat mă mărit.

— Și ce fel de bărbat este?

Milena se gândește că ar fi interesant să o audă de la ea, poate că ar ajuta-o în încercările ei inutile de a-1 descifra. Se întreabă dacă senzațiile și stările sufletești care încă o învăluie ar fi perceptibile din afară, dacă i se pot vedea în ochi, în trăsături, în felul de a respira.

Aileen nici măcar nu mai încearcă să arboreze acel zâmbet sec, ci o privește direct în ochi.

— Este de ajuns să o știi și tu. Și să nu îți faci cine știe ce idei.

Milena clatină ușor din cap.

— Ce idei?

Din nou, nu este o întrebare prefăcută: ce idei și-a făcut despre el? Despre ea? Despre ei doi? Despre întâlnirea lor tulburătoare, inexplicabilă?

— Cred că înțelegi foarte bine ce vreau să spun.

Sub suprafața foarte civilizată, Aileen este feroce, chiar dacă fragilă în același timp.

— Ba nu, nu înțeleg.

Milena își dă seama că probabil pare proastă, sau șireată, dar chiar nu înțelege: nu înțelege ce s-a petrecut, nu înțelege ce caută în această sufragerie, nu înțelege ce continuă să se întâmple în inima și în mintea ei.

— Bine, atunci îți explic eu! Aileen ridică vocea, într-o izbucnire de volum neașteptată. Dacă tu crezi că ți-ai dobândit vreo poziție alături de Nick pentru că ți-ai pus-o cu el în căsuța din pădure, te înșeli amarnic!

— Vreo *poziție?*

În neclaritatea generală a situației, Milenei i se pare că până și cuvintele în sine au devenit de neînțeles, deconectate de ceea ce simte.

— Mă scuzați, dar cine și ce și-a pus cu *cine?* se aude o altă voce de femeie în sufragerie, dinspre coridor.

Aileen se răsucește brusc, iar Milena face același lucru: iat-o pe Viviane, la câțiva metri de ele, îmbrăcată cu halatul și pantalonii albi pe care și-i ia când face masaje posturale, cu mânecile suflecate, cu o mână în șold, cu fața încordată.

Milenei i se pare o apariție atât de absurdă, încât se gândește că și-o imaginează doar, din pricina incertitudinii senzoriale în care se află; dar inima îi stă oricum în loc, iar sângele îi îngheață în vene.

— Și cine sunteți dumneavoastră? Întreabă Aileen, adoptând un ton disprețuitor, de castelană care găsește în casa ei o vagaboandă nebună.

— Cine ești tu?

Cu siguranță că Viviane nu este genul care să se lase intimidată de atitudinea cuiva.

— Eu sunt Aileen McCullough, iar aceasta este casa mea, îi răspunde Aileen pe un ton și mai aspru. Dumneavoastră cum ați intrat aici?

— M-ați chemat voi, de urgență, pentru porcul ăla de a căzut de pe cal!

Viviane își pierde controlul. Se lovește de un fotoliu în formă de tobogan acvatic.

— Viviane, liniștește-te!

Milena o spune doar pentru că îi pare rău să o vadă atât de agitată, nu pentru că i-ar păsa de păstrarea aparențelor.

— Ba nu mă liniștesc deloc! Viviane e tot mai furioasă. Și tu ce naiba faci aici, îmi explici?! Despre ce vorbea tipa asta?!

Milena este atât de tulburată, încât efectiv nu știe ce să răspundă, singura reacție pe care o are este să ridice din umeri.

Viviane se întoarce spre Aileen, pe un ton foarte agresiv.

— Eh?! Despre ce vorbeai, îmi zici și mie?! Cine și-a pus-o cu cine, în pădure?!

Simțindu-se presată, Aileen se silește să își controleze comportamentul și să își revină din lipsa de bun-gust de mai devreme.

— Orice ați spune, sunt lucruri care ne privesc pe mine și pe această domnișoară. Nu înțeleg în ce mod v-ar privi și pe dumneavoastră!

— Mă privește, pentru că *este femeia* mea, în regulă?!

Viviane își flutură furioasă degetul spre ea. Din pricina furiei și a frământării, îi apare puțină spumă albă în colțul gurii.

— Despre ce naiba vorbește? Întreabă Aileen, întorcându-se șocată spre Milena, ca și cum așteaptă niște explicații.

— Nu sunt femeia nimănui.

Milenei nu îi place deloc tonul lui Viviane, și cu atât mai puțin atitudinea ei de proprietară.

— Ah, nu?! Viviane îi interpretează numaidecât cuvintele ca pe o declarație de distanțare, înfuriindu-se și mai tare. E bine de știut,

serios!

— Eu sunt *eu,* în regulă?

Milena caută un ton convingător, dar își dă seama că nici măcar nu mai este sigură cine este ea cu adevărat; își dă seama că în voce i se simte nedumerirea.

Aileen o privește din nou cu expresia aceea stereotipă a ei de scepticism, însoțind-o cu acea mișcare laterală a capului. Pare a fi pe punctul de a spune ceva, dar se întoarce din nou, pentru că în sufragerie a intrat un individ îndesat, cu părul lung, blonduț, cu puf cărunt pe torace, cu burtă de băutor de bere, gol, cu excepția unui prosop alb, mic, în jurul taliei.

— Hei, tu! latră tipul înspre Viviane, cu o voce guturală cu o forță destul de impresionantă. Cine ar fi porcul care a căzut de pe cal?!

— Tu ești porcul, grăsan fără șira spinării ce ești!

Viviane este deja pe picior de război, așa că nu pierde nici măcar o clipă, ci îi răspunde cu o violență extremă.

— Lesbiana naibii! Tipul urlă și mai tare la ea: venele de pe gât i se umflă și se înroșește la față. Aproape că mi-ai distrus spatele cu mâinile tale nenorocite și dure, în loc să îl repari!

— Nu trebuia să îți permiți să îmi atingi fundul, scârbosule!

Viviane se duce drept spre el și îl împinge în piept, tare. El se împleticește în spate, încearcă să îi tragă un pumn, însă nimerește în gol, se dezechilibrează, se împiedică de carpetă, se agață de ea, o trage în jos și cad unul peste celălalt, într-un amalgam de picioare și de brațe.

— Ah! Nemernico!

Tipul blonduț urlă de durere, dar tot o lovește pe Viviane cu pumnul stâng în spate.

— Potolește-te, idiotule!

Viviane încearcă să îl blocheze, poate mai degrabă de teamă să nu se rănească și mai tare la spate.

Milena se duce înspre ei, dar nu știe cum să îi despartă. Cei doi continuă să se îmbrâncească de parcă ar juca rugby.

— Opriți-vă *imediat',* strigă Aileen cu o voce pițigăiată, la un volum care aproape că ar putea concura cu cel al blondinului. Nu vă permit să vă comportați așa în casa mea!

— Și tu ești o cățea! o atacă blondinul, de pe podea. Manipulatoarea naibii!

— Ești de o mizerie infinită, Wally! Aileen încearcă să ridice și mai tare vocea, dar este limpede că, spre deosebire de el, nu este obișnuită cu astfel de niveluri sonore.

— Vânătoareo de bani! Ipocrito!

Blondinul pe nume Wally urlă cu o forță și mai îngrozitoare, de războinic barbar care și-a pierdut mințile.

— Ești un eșec uman jenant! Aileen e aproape la fel de roșie la față ca el. Nick ar fi trebuit să te scoată din trupă cu cel puțin douăzeci de ani în urmă!

— Trupa e și a *mea,* așa cum e a lui, cățea! Sunt unul dintre *membrii fondatori,* e clar?! Wally se ridică să se așeze, chiar dacă Viviane încearcă să îl împiedice. Și tu dă-mi drumul, lesbiană nenorocită!

— Stai locului, cretinule!

Viviane îl prinde de brațul sănătos și i-1 întoarce, ca să îl oprească.

— Au! urlă Wally incoerent, lovind cu piciorul, din fericire în gol.

— Ce-i cu circul ăsta?

Nick a intrat în sufragerie, urmat de domnul indian foarte elegant, care încă încearcă să îl apuce, și de cele două prietene sau asistente ale lui Aileen. Se uită la viitoarea lui soție, după care, cu un fel de curiozitate de antropolog, la Milena, apoi la Viviane și Wally, aflați pe podea.

Când îl vede, Milena simte din nou o ușurare absurdă, și mai puțin justificată ca înainte; îi vine din nou să râdă.

Nick se eliberează din nou, cu o oarecare forță, de Nishanath Kapoor, care vrea în continuare să vorbească cu el, cu o nerăbdare mistică, despre rolul lui de oficiant al ceremoniei de mâine.

— Am spus că discutăm *după,* în regulă?!

Situația din sufragerie este destul de halucinantă: Wally, aproape dezbrăcat, este pe podea, iar terapeuta îl blochează; Aileen o atacă pe Milena, iar Tricia și Fiona, consultanta holistică, se împing spre șefa lor, ca să îi ofere ajutor practic și sprijin moral.

— Aaau! Târfa hidoasă, dă-mi drumul!

Wally se plânge puțin, insultă puțin și încearcă să o lovească pe Viviane cu picioarele.

Terapeuta reușește să îl țină locului fără prea mari dificultăți: îi imobilizează brațul stâng și, în plus, îi apasă puternic două degete pe umărul drept, nefiind prea clar dacă pentru a-și continua tratamentul profesional sau pentru a-i provoca durere.

— Ah! Nenorocito!

Wally se zbate, alternând alte scâncete cu noi încercări de a o lovi pe neașteptate.

— Încetezi, nenorocitule?! Stai locului, ori ba?!

Terapeuta îl apucă mai tare de articulația brațului stâng, ca o abilă luptătoare de wrestling.

— Au! Mă doare, la naibaaaa!

Brusc, Wally face din nou pe victima, geme și lovește, ca un copil mare, laș și plângăcios.

— Nick, spune-le ăstora doi să se oprească imediat! Aileen se apropie atât de tare de el, încât frunțile mai că li se ating. Tremură de furie și de indignare. Îți dai seama că așa ceva este complet inacceptabil?!

Nick dă să-i răspundă, dar îi vine din nou să râdă. Poate că din cauza degradării generalizate a situației din sufrageria aceasta, dar, de fapt, încă de când a intrat în căsuța din pădure, i se pare că a anulat orice pas făcut vreodată înspre așa-zisa maturitate.

— Opriți-vă! Imediaaaat! Aileen urlă într-un registru pe care nu l-a mai auzit la ea până atunci, lovește cu călcâiele ca o balerină de flamenco ce și-a pierdut complet mințile.

Milena pare să fie singura persoană care gândește din această sufragerie: îi privește pe Aileen, pe Wally, pe terapeută cu acel spirit de neimplicare specific unui locuitor din alte dimensiuni, stârnindu-i o afecțiune irezistibilă.

— Ce naiba se întâmplă aici? Întreabă Kimberly, ajungând în sufragerie, cu respirația tăiată; Sadie și Rodney sunt chiar în urma ei.

— Nemernica asta m-a trântit la pământ!

Acum, Wally chiar că pare un copil, deși unul foarte urât și cu barbă, aproape dezbrăcat și tot roșu la față, întins pe podea.

— Mi-a spus că sunt o nenorocită de lesbiană!

Terapeuta îl ține în continuare ferm, indiferent de motive.

— Și ești, sau nu? o întreabă Kimberly, privind-o cu atenție, pe trăsături citindu-i-se bănuiala.

— Este treaba mea! Îi răspunde terapeuta la fel de dur. Iar porcul ăsta s-a dat la mine!

— Nu e adevărat, Păpușă! Ah! urlă Wally de parcă s-ar afla în mâinile unui călău.

Kimberly se întoarce imediat spre el.

— Te-ai dat la ea, mama naibii?! Spune-mi!

— Ba nu, îți jur!

Wally e atât de trist, încât ar putea chiar să pară sincer dacă nu l-ai cunoaște.

— Răspunde-mi naibii la întrebare! Te-ai dat la ea?!

De fapt, Kimberly îl cunoaște prea bine.

— Cealaltă parvenită a dracului mi-a spus că sunt un eșec uman!

În încercarea de a crea o diversiune, Wally arată cu degetul tremurând spre Aileen; mai lipsește doar să înceapă să se smiorcăie.

— *Tu* mi-ai spus lucruri de-a dreptul dezgustătoare! Aileen nu se comportă defel ca de obicei, ceea ce le îngrijorează vizibil pe

Tricia și pe Fiona. Și continui *să o facil* Fără a avea un minimum de decență ca musafir!

Acum, Kimberly o privește pe Aileen, apoi pe soțul ei, întins pe podea, ca și cum nu ar reuși să se hotărască împotriva cui să se dezlănțuie. Se hotărăște să se orienteze contra lui Wally, probabil în lumina a cine știe câtor episoade de infidelitate conjugală și mizerie sexuală.

— Îmi zici de ce naiba ești gol?!

— Îmi făcea un masaj! urlă Wally, roșu la față. Îți jur! Și apoi, uită-te la ea, Păpușă!

— Ba uită-te tu la tine, vierme bolnăvicios!

Terapeuta e dezgustată. Îi dă drumul la braț lui Wally, care sare în picioare.

Kimberly se aruncă asupra soțului ei, cu părul ei blond ca o perucă enormă, îmbrăcată într-o cămașă cu mânecile umflate, pantaloni foarte scurți albi peste dresuri negre în două nuanțe și cizme până la genunchi, arătând ca o încoronare a vulgarității insultate.

— Dacă voiai naibii un masaj, trebuia să îmi spui și ți-1 făceam eu, masajul naibii!

— Dar am căzut de pe rahatul ăla de ponei, ți-am explicat la telefon! Wally se agață de ea ca să se ridice, clătinându-se: prosopul îi cade, el îl ridică, dar e prea agitat și prosopul prea mic, așa că îi rămân descoperite ba cocoșelul, ba dosul.

Kimberly se întoarce acum spre Nick, cu chipul distorsionat de instinctul de protecție față de josnicul ei soț.

— Ne-ai spus că bestiile alea nenorocite sunt liniștite! M-ai convins chiar și pe mine să mă urc pe ele, nemernicul dracului!

— Da, a fost o tragică greșeală de evaluare.

Lui Nick îi vine din nou să râdă: nu se poate abține.

— De ce naiba râzi, nemernicule?! Îi urlă Wally, ca un obsedat. Aproape că mi-am distrus umărul!

— Tocmai, *tu* aproape că ți l-ai distrus, zice Nick ca o simplă constatare; adevărul este că multe dintre senzațiile și gândurile lui

sunt cât se poate de îndepărtate de Wally și de faptul că a căzut de pe cal.

— Cum adică, la dracu'?! țipă Wally, privind-o pe Kimberly și căutând la ea sprijin. El e stăpânul casei, sau nu?! El e răspunzător, sau nu?! urlă, întorcându-se spre Rodney și Sadie, ca și cum ar căuta solidaritate și din partea lor.

— Bineînțeles că e răspunzător! Kimberly urlă și ea împreună cu soțul ei, deși continuă să o privească extrem de bănuitoare pe terapeută și plină de ură pe Aileen. Am venit până aici tocmai pentru nenorocita voastră de nuntă și uite cum ne tratați, tu și nemernica aia!

— V-am invitat doar pentru că *trebuie,* scumpa mea târfa! i-o întoarce Aileen cu aceeași agresivitate, chiar dacă adusă cu un volum mai jos. Ne-am fi dispensat cu drag de voi și de abominabila lipsă de maniere a voastră!

— larfa ești tu! Kimberly urlă și gesticulează ca în piață, legănându-se pe tocurile cizmelor. Te crezi cine știe cine pentru că ești fiica ambasadorului păcii, dar dacă nu l-ai fi prins în plasă pe cretinul de Nick, n-ai fi reușit sub nicio formă să pornești dracului toată povestea aia cu imitația de piele!

— Să știi că a fi fiica unui hoț alcoolic nu îți conferă niciun avantaj moral!

Aileen crește nivelul sonor până ajunge aproape la aceeași intensitate ca și Kimberly.

— Tatăl meu nu e hoț, cretinooo! Kimberly țipă și mai tare, ca să o depășească. Nu a fost vina lui că a ajuns la închisoare!

— Bineînțeles! Aileen încearcă să zâmbească, dar, în condițiile de față, reușește doar o grimasă. A fost victima unei conspirații politice, cred eu!

— Cretinooo! Cretinooo! Cretinooo!

Kimberly se aruncă într-un *loop* de o eficiență vocală indiscutabilă: nu degeaba era coristă când l-a cunoscut pe Wally.

— Ca să știi și tu, aveam o afacere de succes înainte să îl cunosc pe Nick! Aileen încearcă să restabilească o oarecare deosebire de

stil, chiar dacă, în mod sigur, conștientizează cât este de greu. În schimb, tu, când ai pus mâna pe imbecilul ăla vulgar, erai doar o admiratoare de doi bani! Și ai curajul să mă faci pe mine parvenită!

— Pentru că asta ești, asta ești, asta ești! Kimberly îi mai trântește un *loop,* ținând cont că îi ies așa de bine. Și apoi le-ai făcut cadou din scârboșeniile alea de așa-zise creații ale tale la tot felul de tercheaberchea, iar mie nici măcar o nenorocită de geantă nu mi-ai dat!

— Pentru că nu voiam să fiu asociată în vreun mod cu o biată vacă penibilă ca tine! Îi răspunde Aileen, albă la față de furie și tremurând din nou în mod vizibil.

Din cauza urletelor, Aldino intră în sufragerie cu o atitudine de luptă; se îngrozește când își dă seama că inamicul este unul intern.

— Cretinooo! Știi ce fac eu cu genții̦le tale de rahat! Sticla de la uși vibrează din cauza vocii lui Kimberly. În plus, dacă vreau ceva din piele, îmi cumpăr *din piele,* nu din plasticul tău de doi bani!

— Pielea vegetală este de origine integral *vegetală'.* Aileen aproape că reușește din nou să concureze umăr la umăr cu ea în materie de decibeli, dar lipsa de antrenament și exercițiu reprezintă o amenințare serioasă la adresa corzilor ei vocale. Dar este clar că una ca tine nu e în stare să priceapă astfel de lucruri!

— Le pricepe mult mai bine ca tine, cretino! intervine Wally acum ca să își apere soția, chiar dacă nu reușește să gesticuleze cum ar vrea, pentru că îl doare umărul și pentru că se teme să nu îi cadă din nou prosopul.

— Ești un retardât, un troglodit!

Aileen e atât de supărată, încât nu își dă seama că fotograful și cameramanul de la *Star Life* au intrat în sufragerie, cu tot cu echipamentul lor, însoțiți și dirijați de redactoarea-șefa și de jurnalistă.

Nick se întreabă dacă ar trebui să o anunțe, sau să intervină chiar el, dar se întoarce în altă parte, pentru că terapeuta încearcă să o apuce pe Milena de braț.

— Se poate ști ce ai făcut în pădure cu el?!

Nu este limpede cât și ce a intuit, dar o presează, încercând să o împingă spre un colț al sufrageriei.

Milena se retrage și se eliberează: agilă, flexibilă, reușind în mod miraculos să își păstreze o eleganță naturală încântătoare chiar și în această încăierare.

Nick își dorește nespus de tare să se ducă să o ia de mână și să o scoată de aici, să urce în mașină, să plece departe; dar nu prea reușește să îi surprindă privirea de la distanță.

— Mă scuzați, fără fotografii sau filmări!

Aileen și-a dat, în sfârșit, seama că fotograful și cameramanul de la *Star Life* înregistrează totul și încearcă să îi oprească cu gesturi hotărâte, chiar dacă oarecum imprecise.

Fotograful și cameramanul continuă fără să se descurajeze, de parcă nici măcar n-ar fi auzit-o.

Cu pași nesiguri, Aileen se duce înspre jurnalistă și spre redactoarea-șefă.

— Spuneți-le voi să se oprească imediat!

— Scuză-mă, dar doar își fac treaba!

Redactoarea-șefă, care, până de curând, dădea dovadă de o politețe de formă, reacționează acum într-un mod foarte bădăran.

— Ba nu este treaba lor! Pe de altă parte, până și Aileen a renunțat aproape de tot la eleganța ei obișnuită. Este o situație *privată.*

— Scuză-mă, dar, dacă îmi permiți, eu decid când este vorba despre o situație privată! răspunde ea tot mai agresivă.

— Ba nu, draga mea! *Eu* decid, pentru că este casa *mea,* la naiba!

Aileen pare a fi pe punctul de a-și pierde controlul de tot, lucru pe care Nick nu și l-a imaginat vreodată ca fiind posibil.

Aldino se îndreaptă spre fotograf și cameraman, cu intenția clară de a-i bloca fizic, dar jurnalista intervine între ei.

— Dacă îi atinge, anulăm contractul și vă dăm în judecată!

— Contractul stipulează că situațiile private sunt excluse din fotografii și înregistrări!

Aileen, care a lucrat săptămâni întregi la definirea fiecărui aspect al acordului, părea sigură că nu a lăsase nicidecum loc pentru echivocuri sau ambiguități.

— Situațiile private sunt cele din *dormitor* și cele din baze! Văzându-se sfidată, redactoarea-șefă adoptă un ton de hienă. Termenii sunt foarte clari și i-a aprobat și avocatul vostru! Ați semnat tot!

— Nu este o chestiune de încăperi, ci de *ce anume* se întâmplă în ele! Aileen refuză să accepte ideea că acordul ar putea conține o eroare de interpretare chiar în punctul crucial. Stai liniștită, că pe avocat îl sun imediat, dar nu încape îndoială că aceasta este o situație privată!

— Aceasta este o situație al naibii *depublicăî* Redactoarea-șefă de la *Star Life* pare o adevărată sălbatică. Se auzeau strigătele încă de afară, cerule mare!

— Deci *volumul* unei conversații face diferența între o chestiune publică și una privată, nu *conținutul* ei?! Îți dai seama de analfabetismul tău absolut în ceea ce privește chestiunile legale?! Aileen are și ea un ton clar feroce, dar e supărată; se întoarce spre Nick, de parcă i-ar cere să intervină.

Nick ridică din umeri; încă de când i-a venit ideea cu *Star Life* a încercat să îi explice în toate modurile posibile că nu aveau niciun motiv în lume ca petrecerea lor de nuntă să fie plătită de o revistă, cu atât mai puțin de o revistă pentru tot felul de voyeuri detestabili. A cedat într-un final doar pentru că era epuizat, după

ce ea i-a repetat cu o convingere de nestrămutat că un reportaj controlat ar fi fost infinit mai bun decât infiltrările necontrolate ale unor paparazzi, pe lângă faptul că ar fi sprijinit cauza pielii vegetale și ar fi revitalizat imaginea trupei Bebonkers. Cu alte cuvinte: și-au vândut conștient viața privată pe piața de vite, iar acum este de-a dreptul inutil să se plângă în privința asta.

— Scuze, Nick, îmi explici când naiba ne vom face timp pentru probe în vederea concertului de duminică? intervine Rodney, care nici că ar putea alege un moment mai prost în care să își emită

pretențiile, sau un ton mai irascibil de atât.

Nick desface larg brațele: ziua de duminică i se pare atât de infinit de îndepărtată.

— Nu știu, întreabă-1 pe Baz.

— În schimb, te întreb pe tine! se ambalează Rodney imediat, ceea *ce* dovedește cât de prost dispus era deja. Pentru că după petrecerea de mâine, jumătate din trupă cu siguranță nu va fi în condiții optime, darămite fără o probă decentă!

Nick îl privește cu atenție și nu reușește să înțeleagă cum de a putut scrie zeci de cântece (pentru primele trei albume, după care fiecare pe cont propriu, chiar dacă au continuat să le semneze împreună) și să cânte în mii de concerte timp de zeci de ani cu cineva care acum îi este atât de antipatic.

— Nu am hotărât împreună treaba cu concertul de duminică?

— Da, dar până săptămâna trecută, nimănui nu i-a trecut prin cap să îmi spună că îți vei ține petrecerea de nuntă cu o zi înainte!

Și Rodney are mii de motive ca să fie ranchiunos, pornind de la faptul că admiratorii îl consideră un chitarist fenomenal, dar nu chiar *sufletul* trupei. Nimănui nu i-a trecut prin cap să vorbească despre a fi *cool ca Ainsworth,* de exemplu. Este vina lui, evident, a pedanteriei lui, a firii lui tehnice maniacale, a modului în care s-a fixat pe solourile lui pline de virtuozitate; dar fa-1 și pe el să priceapă asta dacă poți.

— Nu ți-am spus mai repede ca să păstrăm un minimum de *intimitate,* bine? i-o întoarce Aileen, cu o voce răgușită.

Ca întotdeauna, reușește să fie atentă la mai multe lucruri odată, după Cum se dovedește și acum.

— Ce să zic, ce mai intimitate, cu *Star Life* băgați în asta! spune Sadie, care arată înspre cameramanul și fotograful care continuă să înregistreze fiecare interacțiune, cu jurnalista și redactoarea-șefă imediat în spatele lor.

— Asta o spune una care nu și-ar face niciodată, dar absolut niciodată, publică viața, a ei și a celor dragi ei! zice Aileen, nemaiputând accepta să fie atacată pe latura aceasta.

— Adică?! Spre deosebire de Aileen, Sadie încă dispune de rezerve vocale consistente și nu intenționează să facă economie de ele. O, nu, o să îmi explici chiar acum! Ce vrei să zici cu asta?!

— Până și Todd spune că nu putem cânta dacă nu avem timp de probe! continuă Rodney, fără să se lase descurajat, pe drumul lui maniacal, făcând semn cu bărbia spre centrul sufrageriei.

Todd este acolo, venit de cine știe când; se uită la Wally, aproape dezbrăcat și puțin aplecat într-o parte, ținând strâns de prosopul prea mic.

— Cum te simți?

— Ca dracu', nu vezi, căpățână seacă?! se răstește Wally la el, chiar dacă Todd este singurul Bebonker cu care a păstrat relații aproape amicale (este greu să te cerți cu Todd, chiar că este).

Todd, drept dovadă a caracterului lui echilibrat, se întoarce spre Rodney.

— Și cine va cânta duminică la bas?

Rodney se răsucește imediat spre Nick, ca și cum ar aștepta un răspuns de la el.

— Îmi spui și mie la ce te refereai?! Eh, îmi zici?! continuă între timp Sadie să răcnească la Aileen.

— Nu trebuie să îți spun chiar nimic! Aileen își revarsă toată indignarea în ceea ce i-a mai rămas din voce. E de ajuns să intri pe orice site de cancan și vei găsi câteva zeci de fotografii cu tine cu țâțele și fundul pe afară, pe marginea unei piscine, cu soțul și copii la câțiva pași!

— Măcar eu îmi permit! i-o întoarce Sadie pe un ton sălbatic, dar nedistorsionat. Tu poate că mai puțin, așa, pe jumătate anorexică cum ești!

— Ești penibilă! Ești penibilă! Ești penibilă! spune și Aileen într-un *loop,* fără să își dea seama că nu are nicio șansă în fața unei foste profesioniste în domeniu.

Nick este uimit de cât de puțin îi pasă de oamenii care se agită și urlă în sufrageria a ceea ce ar trebui să fie casa lui. Singura persoană de care îi pasă este Milena: de fiecare dată când o

privește, i se pare că vede în jurul ei o aură de gânduri, gesturi și cuvinte întrerupte, care așteaptă să fie continuate. Dar de fiecare dată când încearcă să se apropie, ea se mută ca să scape de terapeută, sau altcineva se pune între ei doi. Dacă ar fi mai lucid, ar reuși cu siguranță să ajungă la ea; dar nu este câtuși de puțin lucid.

— Cum adică cine va cânta la bas?! huruie Wally mai rău ca înainte, doar la gândul că ar putea fi exclus.

— Și tu, îmi explici care era ideea? Aileen o abandonează pe Sadie și o atacă din nou pe Milena, cu jumătate de glas, ca și cum ar reuși să nu se facă auzită de ceilalți, inclusiv de cei din echipa *Star Life.*

Milena o privește: este limpede că nu reușește să priceapă întrebarea, nici motivele care stau în spatele ei.

Aileen se întoarce spre Nick, cu fața distorsionată, cu părul ciufulit, lucru incredibil.

— Eh, îmi explici tu, Nick? Care era ideea?

— Nu era nicio idee.

Nick clatină din cap și măcar acum i se pare că este cu desăvârșire sincer. *S-a întâmplat.*

— Ah, bineînțeles! Aileen țopăie cumva în loc, mai degrabă de nervi, decât de la mușchi. V-ați urmat instinctul, evident! Nu-i așa că este un lucru minunat?!

— Pentru bas putem chema pe oricine! E cea mai mică problemă a noastră!

Lui Rodney nu i-a plăcut niciodată de Wally, dar, în ultimii zece ani, este posibil să fi dezvoltat adevărate instincte criminale față de el.

Todd încuviințează, mișcându-și cârlionții puțin prea arși.

— Îl putem suna pe Jack, sau pe Tim.

— Sau pe Ronan, zice și Nick un nume, din reflex.

— Mă scuzați, dar mi se pare că vorbeam despre cu totul altceva! Aileen îl apucă de braț, iar vocea îi este atât de epuizată, încât îi rănește timpanele. Ați putea să lăsați baltă prostiile voastre cu

trupa?

— Păi, nu sunt prostii, Aileen, intervine Todd, în felul lui netulburat. Nu putem ține concertul de duminică fără bas.

— Basul este cea mică problemă a noastră dacă nu putem face o probă serioasă!

Rodney are dreptate, pentru că, într-adevăr, le-a mai rămas foarte puțin timp, iar după petrecere vor fi într-o stare foarte proastă pentru cântat; dar asta nu înseamnă că atitudinea lui este mai puțin enervantă. Pe de altă parte, așa a fost dintotdeauna, încă de când era doar un chitarist solist aspirant maniacal, care își petrecea zilele închis într-o cameră și cântând portativ după portativ până își tocea degetele. A avut o perioadă scurtă de glorie creativă în primii doi ani ai trupei Bebonkers, după care felul lui maniacal a pus din nou stăpânire pe el.

Nick nu reușește să atenueze câtuși de puțin detașarea lui față de această situație; de fapt, nici măcar nu încearcă, ci continuă să o urmărească din priviri pe Milena.

— La bas cânt eu, sau nu cântă Bebonkers! E limpede?! zice Wally aspru, gesticulând cu brațul sănătos, iar prosopul îi cade din nou.

Îl recuperează cu greu, respingând-o grosolan pe Kimberly, care încearcă să îl acopere.

— Cu siguranță că nu e vina noastră că ai ajuns așa, bădăranule! spune Rodney, care revarsă asupra lui o parte din ranchiuna acumulată în zeci de ani de chestiuni de principiu întinse până la punctul de ruptură, în numărul infinit de ore așteptând să se trezească somnorosul, în competiția continuă pentru a fi în prim-plan.

— Afurisitule!

Wally apucă de pe o măsuță o rățușcă de ceramică de Walt Kottke și o azvârle în el cu stânga. Evident, ratează, iar prosopul îi cade din nou. Rățușca se sparge în mii de bucăți de conul de bronz oribil al lui Stephan Muchensky pe care Aileen l-a cumpărat de la Christies cu o sumă pe care este mai bine să nu și-o amintească.

Wally se întoarce imediat înspre cameramanul de la *Star Life,* care a înregistrat și acest episod, și încearcă să îi smulgă camera de filmat. Cameramanul se retrage, fără să se oprească din filmat. Colegul lui, fotograful, profită și fotografiază întruna secvența cu tentativa de atac dezordonată. Wally urlă, mârâie, lovește, își rotește brațul sănătos. Nu își dă seama, dar este un fel de reluare jalnică a momentelor în care toți patru devastau camere de hotel pentru că le plăcea să o facă, pentru că nu aveau altceva mai bun de făcut, pentru că, la urma urmei, asta aștepta lumea de la ei să facă.

Todd clatină din cap, în felul lui nenorocit de calm care, în timp, a devenit un fel de rol, la fel ca atitudinile celorlalți.

— În orice caz, eu am spus imediat că nu mă convinge ideea de a avea o petrecere înainte de concert.

— Nici pe mine nu m-a convins, dacă vrei să știi.

Nick aruncă o privire înspre locul în care se afla Milena cu două minute în urmă și nu o mai vede: îl cuprinde o senzație de devastare pură, de nestăvilit.

— Ah, da?! Tonul lui Aileen și felul ei de-a fi, la care a lucrat îndelung, cu multă atenție și inteligență, s-au deteriorat într-un mod considerabil. Poate că mi-ai fi putut spune și mie! Cu siguranță nu te-am forțat să o faci! Ești de o lipsă de loialitate absolută!

— Ba nu. Nick se gândește că ar dispune de mijloacele vocale ca ă țipe și el destul de tare, dar e prea nefericit și îl încearcă un sentinent prea puternic de detașare. Doar că presiunea *așteptărilor* tale :ste mai rea ca o obligație.

— Atunci găsește-ți o femeie complet *lipsită* de așteptări și lipsită le *calitățile* care îi permit să aibă așteptări și apoi spune-mi dacă ți-e)ine! S-ar părea că lui Aileen nu îi mai pasă că este filmată de cameamanul și fotografiată de fotograful de la *Star Life;* ba chiar s-ar părea că își întoarce fața astfel încât să fie surprinsă de obiectivele lor. Ăsta dacă nu preferi să evadezi din nou pe nenorocitul ăla de planor!

— Nu o fac pentru ca să evadez, ci ca *să zbor.*

Dar Nick se întreabă dacă chiar există o diferență, ținând cont că, în realitate, a zbura cu planorul nu este atât de ușor și de poetic precum se spune, sau cum ar putea părea din afară: este o chestiune complexă din punct de vedere mecanic și deloc naturală, lucru pe care l-a înțeles bine ieri. Și oricum, orice zbor, chiar dacă nu se încheie cu o prăbușire, se finalizează inevitabil cu o întoarcere pe pământ; nici măcar cea mai bună combinație de curenți ascendenți nu te poate ține în aer pentru totdeauna.

— Scuze, dar astea sunt treburile voastre, rezolvați-le între voi! țipă Rodney, cu vocea aceea de măgar pe care, în mod impresionant, s-ar părea că jumătate din admiratorii trupei Bebonkers o apreciază, poate doar pentru că o aud de atâta amar de vreme. Eu vreau rapid un răspuns despre bas și probe, altminteri nu cânt în niciun concert!

— Iată un exemplu de loialitate admirabilă, spune Nick, care nu se poate abține și se înclină, scoțându-și în fața lui o pălărie inexistentă, chiar dacă este conștient că așa nu face decît să agraveze situația.

— Tu ai amestecat treburile personale cu acelea ale trupei, ca de obicei! rage Rodney cu o vehemență de asin; mai rămâne doar să își miște urechile.

— Da, tu ai creat această situație! Îl susține Sadie, cu un amestec perfect de răutate și nesimțire.

— Dar situația s-a creat *de la sine,* cred eu. Ca orice situație, nu?

Nick se întreabă dacă chiar așa stau lucrurile: în cazul acesta și în cazul celeilalte situații la care se gândește.

— Ba tu ai creat situația, cretinule! răbufnește Wally furios, pierzându-și complet controlul: împroașcă salivă, apoi se întoarce spre Rodney și Todd, de parcă ar vrea să îi atace. Și voi doi, rahați cu ochi ce sunteți, cum puteți spune că basul e cea mai mică problemă!?

— Dacă este vorba despre înlocuirea ta, voiam să zic! Rodney

ridică vocea, într-un fel care nu îl caracterizează deloc. Și între el și Wally sentimentele de ranchiună au apărut cu mult timp în urmă, chiar dacă nu au ieșit niciodată la iveală. În sensul că *oricine* ar fi mai bun ca tine, din punct de vedere uman și tehnic!

— Ești un rahat de om, domnule Mâini-ale-naibii-de-rapide! Solourile tale sunt la fel de excitante ca un nenorocit de film porno japonez, dar nici măcar nu îți dai seama, pentru că te crezi un zeu al chitarei! Wally urlă ca o bestie, gesticulează; prosopul dispare și reapare. Dacă vă trece prin cap să vă urcați duminică pe scenă fără mine, vă împușc! Nu la figurat, ci iau o pușcă și *vă împușc!*

— Lucru foarte potrivit la un concert de binefacere pentru victimele unui act terorist, nu reușește să se abțină Nick, din nou.

— Din partea mea, putem și să anulăm concertul de duminică! Rodney nu se abate de la direcția lui, zbierând ca niciodată. Fără probe ca lumea și fără o garanție pentru bas, eu mă întorc pe coastă!

— Duminică îmi veți face favoarea sacrosanctă de a păstra angajamentele pe care mi le-am luat față de sponsori, televiziuni, radio și primarii din patru comune! Baz Bennett a ajuns și el în sufragerie și își asumă numaidecât atitudinea de jumătate profesor și jumătate vânzător de droguri de mare risc cu care a reușit să îi țină împreună până acum. Mă refer la bani deja plătiți, care nu au nimic de-a face cu încasările care vor fi donate! Și dacă vă doare undeva de bani, încercați să vă asumați un minimum de răspundere față de fanii voștri! Și față de cei care lucrează pentru voi!

— Da, și într-un mod atât de dezinteresat! Îl atacă Rodney imediat, cu furia acumulată în timpul a mii de ore de călătorit spre destinații ale căror nume nici măcar nu și le mai amintește, în conferințe de presă în care nu au nimic de spus, în întâlniri epuizante cu funcționari ai unor case de discuri care nici măcar nu știu ce este rockul, aranjamente făcute și anulate în funcție de piață, discuții în fața mixerului până când afară se luminează de ziuă. Încearcă măcar să nu te dai de ceasul morții până ieși la pensie,

Baz!

— Mi-ar plăcea tare mult să îmi permit asta, Rod! spune Baz puțin mai tare ca de obicei, dar prin voce îi trece un curent de câteva mii de volți. Dar mă tem că peste câteva luni va trebui să vin cu flori la mormântul trupei Bebonkers!

— *Ha, ha, ha, ce* amuzant, serios! zice Rodney, care se întoarce și gesticulează cu brațele în sus, de parcă ar vrea să ațâțe un public care nu există.

— Nu cred că te-ai amuza prea tare, dragul meu Rod. Sarcasmul obișnuit al lui Baz are acum o umbră mai sinistră ca de obicei. Să fii nevoit să îți vinzi barca ta frumoasă cu pânze ca să îți plătești cheltuielile cu casa din Santa Monica, după care să trebuiască să îți vinzi casa din Santa Monica pentru a-ți plăti cheltuielile cu cea din Highlands și tot așa, până o să te trezești cu fundul pe jos!

— Vezi că fără noi nu ai duce-o nici tu prea bine, Baz! Îl atacă Rodney și mai furios, văzând că se ia de bunurile pe care și le-a achiziționat.

— Dacă nu eram noi, astăzi erai managerul vreunei trupe de dans ghinioniste! Îl acuză Wally incoerent, în timp ce Kimberly se agață de el. Te-ai fi plimbat roată cu o pălărie, să aduni monede, de nu eram noi!

— Tu ar trebui să mă suni și să îmi mulțumești frumos în fiecare dimineață nenorocită, dragul meu Wally! mai ridică puțin vocea Baz, chiar dacă rămâne mult sub nivelul celorlalți.

— Ah, da, și de ce naiba ar trebui să fac asta?! conțină Wally, încercând să se elibereze din strânsoarea lui Kimberly, dar ea nu îl slăbește.

— Știu și eu, poate pentru că am reușit să te scot din închisoare, printre altele?

Vocea lui Baz are un voltaj letal.

— Ce naiba tot zici acolo?! Despre ce naiba vorbești?! latră, rage, împroașcă Wally cu scuipat.

— Las-o baltă, bine?! Îi răspunde Baz pe un ton clar de șantaj, care face parte, din plin, din metodele lui obișnuite.

— Ba nu las baltă chiar nimic, la naiba! Wally pare acum că are o criză convulsivă. La ce naiba te referi, zi-mi!

— Nu mi se pare potrivit de față cu doamna ta, în regulă?! spune Baz, ducându-și arătătorul la gură și nas, într-un stil pur mafiot.

— Din cauza poveștii cu minora din Rio?

Oricât de incredibil ar părea, în molipsirea generală Todd renunță și la discreția lui proverbială, precum și la calmul lui proverbial.

— Ce minoră din Rio?! Kimberly îl privește pe Wally de parcă ar vrea să îl sfâșie cu unghiile și cu dinții, apoi se uită la Todd. Ce minoră din Riooo?!

— Doar n-o să-l asculți pe el, Păpușă?! Cretinul ăla vrea doar să mă distrugă!

Wally nici măcar nu mai încearcă să își țină prosopul pe el, ci apucă o balerină de Lucien Lunot de pe mobilă și o azvârle înspre Todd.

Todd se ferește, dar balerina îl nimerește oricum în lateralul gâtului și probabil că îl rănește foarte tare, pentru că urlă îngrozitor.

— E o lucrare unică de-a lui Lunot! Valorează trei sute de mii de lire sterline! urlă Aileen aproape la fel de sfâșietor și dă fuga să recupereze balerina, apoi o învârte pe toate părțile, ca să verifice daunele.

— Te dau în judecată! Todd e îndoit de spate, cu o mână la gât. Maniacule, psihopatule!

— Iar eu te omor, Iudă mizerabilă ce ești!

Wally, din nou gol, roșu și păros ca un porc, dă să se năpustească asupra lui.

— Ba nu, mai întâi te omor eu pe tine, porcul dracului!

Kimberly îl prinde de păr, îl zgârie pe față, se urcă în spatele lui, ca într-un fel de rodeo lipsit de sens. Împreună, fac răsuciri îngrozitoare, se învârt, sfârșesc prin a se izbi de un fotoliu Le Corbusier.

— *Assez!*[1] Doamna Jeanne sosește în toiul îmbulzelii, mai furioasă decât a văzut-o Nick vreodată. *Vous agissez comme des*

enfants! Comme des barbares! Celle-ci est la maison d'un poète! Ayez un peu de respect! Si vous ne savez pas vous tenir, je vous mets tous à la porte?

Tac toți într-o clipă, ca un grup de copii sau de barbari întrerupți de cineva care le este net superior. În tăcerea bruscă, se aud doar șuieratul lui Wally și al lui Kimberly și clicurile de la aparatul de fotografiat, apoi nici acelea.

Nick se duce spre doamna Jeanne, puțin neliniștit pentru că simte că și el face parte din gașcă, și își pune mâna pe brațul ei.

— *Merci, madame Jeanne?*

Ea îl privește: severă, protectoare, ironică.

— *Tu devrais mieux choisir tes amis, Nick. Et tes femmes.*[32] [33] [34] [35] [36]

— *C'est vrai?*

Nick încuviințează; iese din sufragerie, evadează pe coridor, se duce spre ușă și o deschide. În spatele casei, aerul este rece și umed. Se ridică o ceață ca ieri-seară: furgoneta portocalie a Milenei a dispărut. Probabil că au trecut zeci de minute de când a plecat din circul acesta, urmată de partenera ei, cea alături de care va fi mamă.

SÂMBĂTĂ

---

[32] Destul! (în limba franceză în original) (n.red.)

[33] Vă purtați ca niște copii! Ca niște barbari! Aceasta este casa unui poet! Un pic de respect! Dacă nu știți să vă stăpâniți, vă dau afară pe toți! (în limba franceză în original) (n.red.)

[34] Mulțumesc, doamnă Jeanne. (în limba franceză în original) (n.red.)

[35] Ar trebui să-ți alegi mai bine prietenii, Nick. Și femeile. (în limba franceză în original) (n.red.)

[36] Adevărat. (în limba franceză în original) (n.red.)

Milena se răsucește pe toate părțile sub pături, după ce a vorbit și plâns ore întregi cu Viviane, în bucătăria de la parter, în sufrageria mică de la etaj, în biroul de la capătul scărilor, apoi în dormitorul de la etajul de mai jos, după care din nou în bucătărie, apoi din nou în dormitor. Acum este ora șase dimineața, iar Viviane a adormit din cauza epuizării și după ce a luat un Xanax, sforăind ca de obicei, cu capul sub pături. Ea, în schimb, continuă să se răsucească pe toate părțile, fără odihnă: pe o parte, pe spate, pe cealaltă parte, pe burtă, din nou pe o parte. Își ridică un genunchi, își întinde un braț, își îndoaie o mână aiurea, dă din picioare, se apasă cu fața în pernă: nu are ce să facă, nu sunt șanse să adoarmă. Ochii o usturză de la toate lacrimile vărsate, gâtul o doare de la hohotele de plâns, corzile vocale îi sunt obosite de la toate încercările de a povesti și explica, de la toate întoarcerile în trecut și salturile în viitor. Are nervii epuizați de la sunetul propriilor cuvinte, de la intențiile pe care le conțineau acestea, de la senzațiile pe care încercau să le transpună, de la reacțiile pe care le-au provocat.

Culmea este că i se pare că este întru totul *de acord* cu Viviane: cu uimirea, indignarea și furia pe care le simte aceasta în fața unei trădări ce depășește cele mai urâte forme de trădare obișnuită, că relația lor nu este una normală, că au fost nevoite să și-o câștige și să și-o apere pas cu pas, zi de zi. Este de acord cu ea până într-atât încât nici măcar nu a încercat să nege vreo clipă ceea ce s-a petrecut, nici nu a încercat în vreun fel să reducă gravitatea sau anvergura consecințelor. Nici nu a știut cum să explice sau să justifice cele petrecute; nu a reușit să spună că a fost o eroare cauzată de un moment de confuzie, o cedare în fața unui joc stupid, o pierdere temporară a lucidității. Nici nu a putut spune că, dacă s-ar putea întoarce în trecut, nu ar mai face-o, că de acum înainte va încerca în toate modurile posibile să uite pentru totdeauna ce s-a întâmplat. În cele din urmă, Viviane nu i-a mai

cerut nimic, după ce s-a ambalat atât. Chiar și acum i-ar fi de ajuns o confirmare a prezentului lor, o declarație de intenție în ceea ce privește viitorul lor. Sub imaginea ei dură, nu s-a ascuns niciodată o femeie ranchiunoasă, iar în anii care au trecut i-a oferit mii de dovezi de generozitate și înțelegere, precum și de tărie de caracter și siguranță practică; fără doar și poate că ar face totul ca să încheie acest episod și să privească înainte, dacă ea ar reuși să îi ofere asigurări în acest sens. O nemulțumește profund faptul că nu a reușit câtuși de puțin să o facă, ci doar i-a repetat că are perfectă dreptate, că îi pare nespus de rău că a rănit-o.

Viviane i-a răspuns că nu îi pasă deloc să audă că are dreptate, că nu o consolează câtuși de puțin că ei îi pare rău și nici nu le susține câtuși de puțin relația. I-a spus că ar avea măcar datoria să o ajute să priceapă de ce s-a lăsat atât de copleșită de întâlnirea cu un bărbat pe care nici măcar nu l-a recunoscut când l-a văzut prima dată; de ce a vrut să distrugă pactul lor de solidaritate, lupta lor pentru a-și afirma dreptul de a fi împreună, în fața prejudecăților familiilor lor și ale locuitorilor din Seillans și din toată lumea.

Dar nu a reușit să o facă să înțeleagă nimic. A reușit doar să spună „nu știu, nu știu, nu *știu*" de mii de ori, printre lacrimi și hohote de plâns, simțindu-se cea mai meschină și mai lipsită de loialitate persoană din lume.

În absența unor explicații, Viviane chiar i-a sugerat ea câteva: stresul provocat de îmbarcarea în demersul de a avea un copil, sărăcirea vieții lor sexuale din pricina oboselii și a preocupărilor practice, fascinația celebrității, abilitatea fustangiului profesionist, dorința de a vedea pentru o ultimă oară cum este să faci dragoste cu un bărbat.

Nu i-a putut confirma niciuna dintre ipotezele propuse cu atâta efort și neplăcere, ci a continuat să se adâncească în frustrarea dureroasă provocată de lucruri inexplicabile și neexplicate.

— Uite ce e, nu vreau să te intimidez, i-a spus Viviane la un moment dat. Nu îți limitez eu visurile. Nu îți impun eu roluri. Vezi

că nu sunt *bărbat,* ce naiba!

Milena i-a repetat de patru sau de cinci ori, din nou printre lacrimi și sughițuri, că nu a crezut niciodată că ar fi. Și totuși, în privința aceasta nu a fost întru totul sinceră, întrucât i s-a părut prea lipsit de corectitudine să i-o spună chiar atunci, după ce avusese la dispoziție ani întregi ca să o facă: în realitate, Viviane a ajuns să o intimideze puțin. Chiar *a litnitat-o* puțin, chiar *a împins-o* puțin înspre un rol. Poate ca să o protejeze, poate ca să o ajute, poate ca să se asigure, poate din nevoia de control ce derivă din nesiguranță. Dar ea i-a permis să o facă; nu a protestat, nu și-a protejat un perimetru minim care să fie de netrecut. Din lene, din lașitate, pentru că nu voia să se confrunte cu chestiunea respectivă, pentru că spera ca lucrurile să se îmbunătățească de la sine. Cum va fi Viviane după această trădare dacă ar reuși să rămână împreună? Mai flexibilă, mai liberă, mai încrezătoare, mai respectuoasă în ceea ce privește autonomia ei? Nu. Încrederea a dispărut acum, bănuiala s-a răspândit în fiecare colțișor al gândurilor ei și nu o va mai alunga nimeni. Vor continua așa cum li se întâmplă cuplurilor deteriorate, cu o umbră dureroasă în spatele fiecărui zâmbet, o umbră de ranchiună gata să reapară la cea mai ușoară chemare.

Și cum naiba va reuși să se justifice față de sine? Își va povesti că a fost o îndrăgostire de moment, datorată îngrijorării provocate de angajamentul pe termen scurt, mediu și foarte lung pe care este pe punctul de a și-l asuma împreună cu Viviane? Va reuși oare să îl considere un incident, echivalentul moral al unei alunecări în baie și fracturării câtorva coaste? Este oare posibil ca, după un astfel de episod, să reușească să nu se simtă permanent în culpă? Să reușească să nu îl considere un sabotaj al unei alegeri de viață? Va putea oare să îl arhiveze vreodată drept un episod secret, pe care poate și-l va aminti din când în când, cu un amestec de uimire și nostalgie? Oare așa coexistă cel care trădează cu propriile-i trădări?

Pe de altă parte, pur ipotetic, ce urmare ar putea avea ceea ce

s-a petrecut cu Nick? Se rușinează numai gândindu-se la asta; se simte ridicolă, jalnică. Da, în căsuța aceea din pădure a izvorât între ei o atracție foarte profundă și de nestăvilit, care a copleșit-o fără să îi dea timp să se gândească. Ecourile ei o străbat și acum: amplificarea extremă a semnalelor, exaltarea impulsurilor, activarea pasională a fluxurilor. Nu i s-a mai întâmplat niciodată așa ceva cu un bărbat pe când încă mai credea că îi plac bărbații, darămite să își mai imagineze așa ceva acum. Nu i s-a mai întâmplat nici măcar cu Viviane, nici măcar la începuturile pur pasionale ale relației lor. Nu s-a gândit niciodată că ar putea reuși să comunice cu atâta ușurință dezarmantă cu cineva care ar trebui să facă parte din tabăra adversă; că va simți că dorințele nemărturisite îi vor fi anticipate într-o asemenea măsură, că cererile neformulate îi vor fi îndeplinite într-o asemenea măsură, că toate nevoile nerecunoscute îi vor fi satisfăcute într-o asemenea măsură. Și cu siguranță nu se referă doar la dimensiunea fizică a întâlnirii lor, oricât de intensă și de surprinzătoare ar fi fost ea, ci și dimensiunea mintală a tulburat-o, poate chiar mai tare. Oare i-ar putea spune dimensiunea *spirituală?* Sentimentul de recunoaștere reciprocă, de regăsire, de familiaritate infinit de îndepărtată ce reapare brusc și anulează orice distanță; complicitatea instantanee, intuiția automată, râsul în același spirit. Dar cât de reale au fost oare aceste stări? În ce măsură au fost ele produsul unui amestec de confuzie și sugestie, așa cum i-a sugerat Viviane de zeci de ori la rând?

Și oricum, pentru cineva ca Nick, ce s-a petrecut ieri a fost cu siguranță un episod dintre multe altele, cel mult oarecum neobișnuit ținând cont de circumstanțe. Poate că va uita deja în dimineața aceasta, printre ultimele pregătiri pentru petrecerea lui de nuntă; sau îl va arhiva alături de mii de alte episoade asemănătoare, ce i-au stârnit întru câtva curiozitatea sau l-au amuzat. Sau poate și-l va aminti pentru că va persista în urma lui un gust neplăcut, din pricina harababurii care s-a petrecut după ce au fost descoperiți în timp ce se întorceau din pădure. Dar este

foarte greu de presupus că și-ar putea imagina, fie chiar și pentru o clipă, să își întoarcă viața cu susul în jos pentru ea, în pofida lucrurilor minunate și surprinzătoare pe care i le-a spus în căsuța din pădure; în pofida transfuziei tulburătoare de energie a universului care s-a petrecut între ei. Oare nu chiar *munca lui* presupune să inventeze lucruri minunate și surprinzătoare, pe care să le cânte unui număr nelimitat de ascultătoare? Oare nu este un *vrăjitor* profesionist, și unul dintre cei mai buni? Da, clar, are o capacitate ieșită din comun de a rezona cu sufletul (și cu trupul) unei femei, de a-i surprinde și traduce senzațiile și sentimentele; dar s-ar putea ca acest lucru să fie independent de femeia cu care are a face. Sau poate că femeia cu pricina are o valoare aparte, dar doar în timp ce face dragoste, sau în timp ce îi inspiră un cântec; apoi, după ce ea rămâne închisă acolo, el se duce să soarbă din alte izvoare. La ce continuitate te-ai putea aștepta de la unul ca el? Cât de încredere ar putea fi?

Dar acum se înfurie de-a dreptul pe ea însăși: când a fost ea genul care să se așeze pe un mic tron, să se uite la darurile și promisiunile de daruri primite, ca să aleagă dacă merită sau nu să își ofere în schimb trupul, inima și sufletul? Și dacă tot vorbim despre trăinicie, Viviane este cea mai de încredere persoană pe care a cunoscut-o vreodată. Și nu este *doar* de încredere: cu ea se poate vorbi despre mii de lucruri, despre proiecte și chiar despre visuri. Bine, în ultima vreme, cu mai puțină intensitate ca atunci când erau la începutul relației, dar dacă reușeau pe atunci, ar putea să reușească din nou și acum. Dacă de trăinicie are nevoie, de ce și-ar dori-o chiar și în treacăt de la unul care, în mod limpede, nu este capabil de așa ceva? Ar trebui să nu se mai gândească la asta, să renunțe la orice încercare de apărare în fața lui Viviane, să admită că ceea ce s-a petrecut a fost o greșeală prostească de evaluare. Ca și cum s-ar fi ciocnit cu furgonetă ei de unul dintre numeroșii nebuni nesăbuiți care se aventurează cu viteză maximă pe străzile acestea pline de curbe dintre munți și văi, fără să le pese că din partea cealaltă ar putea veni o femeie pierdută în

gânduri, absorbită de muzica ei mintală.

Ajunge! Este întru totul inutil să mai rămână în pat și să se foiască așa: Milena iese pe furiș de sub pături, își ia hainele de pe scaun, merge și se îmbracă în baie, apoi coboară în bucătărie. Își pregătește un ceai de hibiscus și ghimbir, îi adaugă o lingură de miere de cardon, apoi amestecă, amestecă, amestecă. Încearcă să se liniștească, dar nu are cum: inima îi bate mai repede și mai neregulat ca de obicei, gândurile continuă să se îngrămădească unul peste altul, senzațiile continuă să crească și să descrească și apoi să crească din nou.

Este un scriitor englez, pe care îl detestă acum, după ce a citit trei sau patru dintre cărțile pe care le-a scris, pentru felul în care reușește să fie atât alternativ cultural, cât și comercial, radical moderat, sociopolitic corect și amabil. În fiecare roman, introduce protagoniști defectuoși, dar Captivanți, și îi conduce prin intrigi la capătul cărora, după o serie de vicisitudini ce par să ducă spre colaps, toate lucrurile se așază miraculos: fiecare personaj este compensat într-un fel, nu se comite nicio greșeală ireparabilă, niciun rău din care să nu își poată reveni. Cel mai mult o deranjează intenția isteață de a nu crea neplăceri în rândul cititorilor, de a nu-i lăsa cu gânduri triste. În schimb, în viața reală, lucrurile nu stau chiar deloc așa: greșelile *chiar sunt* ireparabile, daunele permanente, iar gândurile triste poate că se ascund puțin, dar apoi se întorc. Ceea ce i se întâmplă acum este o demonstrație optimă în acest sens; ba, mai mult, o demonstrație *urâtă.* Indiferent cum ar încerca să întoarcă situația, nu reușește să găsească o cale de scăpare care să nu implice o trădare definitivă sau o renunțare definitivă. Și atunci, ce ar trebui să facă? Să se resemneze și să continue cu Viviane, chiar dacă știe că va fi nefericită? Să se arunce cu trup și suflet într-o relație care, pentru Nick, aproape sigur că nici măcar nu a început?

Însă, de fiecare dată când își imaginează, chiar și pentru o clipă, că *nu* va continua cu fecundarea in vitro și că ar fi liberă să facă ce vrea, îi vin în minte o mulțime de înghețate minunate pe care

încă nu le-a probat. De exemplu, înghețată cu aromă *de flori.* Da, primăvara trecută a făcut una cu trandafiri și i-a ieșit bine, dar mai sunt alte zeci de experimentat: iasomie, nu-mă-uita, violete, lavandă, glicină, mușețel, albăstrea… Înghețatele pe care le-ar putea prepara sunt la fel de multe precum florile, de fapt: sute, mii. Este de ajuns să mijească ochii și reușește deja să le vadă culorile, să le miroasă parfumul, să le simtă gustul.

Și dacă s-ar afla cumva ca în fața unei false alternative între ciocan și nicovală, când nimeni nu se gândește de obicei că ar exista și o a treia posibilitate? Dacă soluția ar fi să își aleagă viața, înainte să aleagă *cu cine* ar vrea să o împartă?

Nick are o problemă la vertebrele cervicale, o urmare a celebrei lui căderi de pe scena din Hollywood Bowl, în 2006: dacă atunci când doarme nu își aranjează bine perna la gât, simte garantat furnicături în degetele de la mâini. Dar furnicăturile sunt doar o jenă în plus în noaptea aceasta în care s-a întors necontenit pe toate părțile, în care nu este chip să doarmă. Imaginile din după-amiaza aceea și din seara aceea continuă să îi treacă prin minte, amestecate cu senzațiile trupești și cu zeci de întrebări prost suprapuse: despre ce s-a întâmplat, despre ce se va întâmpla, cu Aileen, cu Milena, tipa italiană cu înghețata, despre el. Inima îi bate de două ori mai repede, urechile îi țiuie, e ud leoarcă de sudoare. De fapt, nu își mai dorește câtuși de puțin să rămână în pat, să dezbată ca un imbecil situația, întins pe salteaua asta cu cinci straturi, care ar trebui să fie cea mai comodă din lume și care, în schimb, este o scârboșenie; mai bine se ridică din pat.

Se rostogolește până la marginea patului, sare în picioare, se împiedică de carpetă, se ciocnește de o comodă pe care nu a vruto niciodată în dormitor, orbecăie până la halatul ce atârnă pe cuier și și-l pune pe el. Aileen se întoarce sub cuvertură, mârâie, pufnește, apoi respiră din nou în mod regulat. În pofida predispoziției ei la insomnie, are o capacitate admirabilă de a compartimenta mintal activitățile, fazele din timpul zilei sau al nopții. Așa reușește să își păstreze luciditatea și să rămână operativă chiar și în momentele cele mai dificile. Într-adevăr, ieri-seară s-a lăsat molipsită de atmosfera generală de dezechilibru, până a devenit o versiune destul de deteriorată a sa, dar apoi, pe la ora unu noaptea, s-a oprit din încercările extenuante de a reconstrui fapte și de a atribui răspunderi și i-a retezat-o scurt.

— Eu am nevoie de somn, mâine va fi o zi aglomerată.

Și s-a dus în baie, s-a dezbrăcat, a luat un somnifer, iar zece minute mai târziu era în pat, cu masca pe ochi, și cinci minute mai târziu dormea.

El, în schimb, nu a reușit niciodată să învețe cu adevărat tehnicile de detașare mintală, oricât ar fi încercat prin yoga, tai chi chuan, shuai jiao, meditație transcendentală și toate celelalte. Nu că nu s-ar detașa, de situații, relații, probleme practice: o face foarte des, chiar și atunci când altora li se pare ceva de o importanță uriașă. O face din plictiseală sau din lipsă de implicare, din lene sau nerăbdare, deseori atrăgându-și acuzații de aroganță și indiferență. Dar tocmai atunci când este implicat emoțional nu reușește să o facă: este de ajuns un gest, un cuvânt, o privire care să îl urmărească printre gânduri și care îi străpunge inima, îi stârnește senzații nesfârșite de pierdere și de vină, aruncându-l în cea mai profundă tristețe. Noroc că tristețea profundă este principalul lui combustibil creativ, întrucât deține un stoc aproape inepuizabil, cu atâtea echilibre deranjate, visuri sfărâmate, separări, abandonuri, distanțe, goluri. Ar avea suficient ca să scrie *zeci* de cântece frumoase care să stârnească lacrimi, dacă ar avea curajul să se inspire mai des din acele părți.

Iese din dormitor, închide ușa în urma lui cu foarte multă grijă, străbate coridorul cât mai silențios posibil, ca să evite ca Aldino sau vreunul dintre colegii lui care au sosit ieri să creadă că are de-a face cu un intrus și să intre în acțiune. Prin ferestrele nordice, care dau în spatele casei, se vede doar întuneric, chiar dacă mai puțin dens ca în urmă cu o oră. Trece pe lângă camera în care i-au cazat pe Wally și pe Kimberly, pe lângă cea a lui Rodney și Sadie, pe lângă cea a lui Todd și Cynthia. Nu îl surprinde că au rămas aici, după ce și-au urlat lucruri atât de oribile: deja au o relație dificil de rezolvat, menținută de o țesătură de roluri consolidate, obiceiuri înrădăcinate, dorințe de răzbunare, teama de necunoscut, motive economice și chiar și o formă uzată și epuizată de afecțiune. Se gândește la relațiile sentimentale în care s-au implicat și ceilalți pe parcursul anilor: cuceririle afișate grabnic, evadările și ascunderile, secretele azvârlite pe paginile ziarelor, declarațiile de dragoste publice, minciunile inspirate de birourile de presă, familiile distruse, ca apoi să reclădească unele

echivalente, dezastrele aduse de faptul că aveau prea mult și prea puțin, disproporția constantă dintre merite și recompense.

Deschide ușa de la bucătărie și intră. Așa goală și liniștită, îi lasă o impresie ciudată, fără doamna Jeanne acolo care să toace, să frământe, să taie, să amestece, să soteze, să fiarbă și să deschidă și să închidă ușițe de cuptor și frigider. Primele raze de lumină ale zorilor încep să pătrundă prin ferestrele dinspre est, scăldând această inimă imobilă a casei, acest nucleu care, odată activat, produce căldură, confort, hrană pentru oricine, oricând. Îi vine în minte gândul că, dacă din cine știe ce motiv ar sfârși prin a ceda în fața presiunilor lui Aileen și ar concedia-o pe doamna Jeanne, casa aceasta ar deveni un loc lipsit de viață, înspăimântător de rece. Îi vine în minte gândul că, la urma urmei, asta nu a fost cu adevărat casa *lui:* este doar o proprietate pe care a cumpărat-o, prea mare, cu prea mult teren în jur, într-o țară în care nu are rădăcini, a cărei limbă nici măcar nu o vorbește bine. Nu că s-ar simți mai înrădăcinat în Londra, sau în Sussex, sau în celelalte locuri în care a investit în bunuri imobiliare, de fiecare dată de parcă ar fi investit în ideea de viață sedentară, la care să se poată întoarce după turnee și călătorii făcute din plăcere. Ideile acelea de viață sedentară aveau însuflețirea falsă a visurilor sau a reclamelor televizate: micul dejun servit în bucătărie, prânzul servit la lumina frumoasă, alergatul pe gazon cu copii și câini, seri petrecute în fața șemineului, muzică în sufragerie, la căldura familiei și a prietenilor adunați la un loc. Deloc realiste; cel puțin nu pentru el, nu pentru felul lui de a fi, nu pentru forma lui mintală și cea emoțională, foarte dereglate. Viețile pe care le-au conținut casele lui s-au fărâmițat invariabil după câțiva ani, s-au mutat altundeva, s-au dispersat, și mereu din vina lui; au rămas recipientele, pline cu reverberațiile subtile ale unor ipoteze care nu mai puteau fi verificate. Atunci poate că ar fi mai bine să continue să se perinde prin lume? Când ești pe drumuri, măcar ai avantajul că nu îți rămâne prea mult loc pentru neajunsuri, nostalgie sau îndoieli, deoarece îți umpli zilele, deși cu activități cel mult

mecanice. Dar s-a săturat de succesiunea de transferuri aeriene sau terestre, de camere de hotel, de probe de sunet, de diverse partituri muzicale, ca să nu înnebunească repetându-le mereu pe aceleași, de mulțimi aflate în diverse stări de entuziasm, de faptul că fiecare etapă este deja proiectată în următoarea.

Singura proprietate care îi inspiră în acest moment o senzație de apartenență este căsuța de patruzeci și doi de metri pătrați din luminișul din pădure, unde a fost ieri cu Milena, italianca venită cu înghețata; îl doare gândul că acum este goală și ea, după ce a fost locuită cu atâta intensitate arzătoare preț de câteva ore.

La ea i se tot întorc gândurile, la noaptea nedormită și la seara petrecută emițând acuzații reciproce, la precauția cu care și-au dat târcoale inițial, la curiozitatea crescândă din apropierea lor, la bucuria însuflețitoare a contactului lor, la surpriza tulburătoare a fuziunii lor. Combinația dintre privirile, formele, dorințele, spiritele și respirațiile lor părea atât de corectă, lucru pe care nu l-a mai simțit vreodată. Îl uimește faptul că nu se simte câtuși de puțin vinovat, dar așa este. Chiar și după câteva ore, i se pare că ceea ce s-a întâmplat a fost prea pur, prea necontaminat de intenții ca să fie greșit. Are o mulțime de imagini în minte: Milena care umple coșulețul din napolitană cu înghețata ei de fior di latte și cea de kaki, Milena care i-o înmânează, Milena care îl privește cu seriozitate în timp ce el gustă înghețata, Milena îngrijorată, Milena care zâmbește, Milena care râde. Și numeroasele culori din ochii ei, albul și portocaliul înghețatelor ei, lumina galbenă de la lampa cu petrol, roșul focului din sobă, negrul serii de partea cealaltă a geamurilor, când s-au trezit din vrajă și s-au uitat afară. Nu are o stare mintală câtuși de puțin npede, dar degetele lui își amintesc cu precizie liniile frunții ei și irbele coapselor ei, îi simte în nări mirosul pielii între gât și ureche, r în urechi îi răsună suspinele ei, pe limbă simte gustul limbii ei, ât de asemănător aromei înghețatelor ei, iar fiecare amintire atât î recentă și deja atât de îndepărtată aduce cu sine o senzație de dor ire îi taie respirația și îi face stomacul să i se strângă.

Nick se gândește că nu știe mai nimic despre ea și că, în același mp, i se pare că știe totul. Și este convins că la fel stau lucrurile și

i ea, a simțit-o. I se pare absurd că a cunoscut-o doar alaltăieri, că salutat-o de parcă ar fi fost o străină, înainte ca lipsa de familiarité dintre ei să se dizolve. Își amintește când i-a vorbit despre flăirile gemene, despre caracterul instantaneu, în desăvârșită armoie, al reîntâlnirii lor. Nici măcar nu a lăsat-o să explice bine lestiunea, a trebuit să o întrerupă cu orice preț prin eliberarea lui rostească de sub vrajă, cu nenorocitul lui de stil *cool ca Cruickshank.* ar oare nu este o chestiune de basm povestea flăcărilor gemene? r fi putut oricum să îi facă jocul? Să se prefacă a crede? Poate liar să încerce *să creadă* cu adevărat? Pe de altă parte, de câte alte "i i s-a întâmplat să simtă o familiaritate atât de profundă, într-un mp atât de scurt? De câte ori i s-a întâmplat *să recunoască* pe ci:va pe care, teoretic (și practic), nu îl cunoștea? Dacă trebuie să se miteze la viața *reală,* deci excluzând versurile de la *Twin Soul Region,* și la vârsta adultă, deci excluzând faptul că la treisprezece

ii s-a îndrăgostit de Mia Lees (care nu l-a băgat în seamă, pentru i îl considera un copilandru), niciodată. Din perspectiva aceasta, sar ca un exercițiu mintal, oare Aileen ar putea fi flacăra lui gealănă? Nu. Dar este o întrebare stupidă, parțial viciată. Încă de la iceput au avut o relație matură, conștientă, realistă, care ține cont

experiențele anterioare și care acordă reciproc prioritate dgențelor practice și profesionale, nu visurilor adolescentine. Și ire nu tocmai de aceasta are el nevoie acum?

Atunci, ce se ascunde în spatele a ceea ce s-a petrecut ieri cu lilena? O tendință infantilă de a se lăsa târât de instinct, în pofida daunelor pe care le-a provocat deja acesta în trecut? O predispoziție irezistibilă înspre a alege imaginația în detrimentul realității? O dorință de a fugi de responsabilitate? Intoleranță față de persoana care a devenit Aileen de-a lungul anilor? Față de persoana care probabil că a fost dintotdeauna? Incapacitatea de a

accepta că fiecare persoană este rezultatul unei combinații de calități și defecte și că nu are sens să pretinzi că le-ai putea păstra pe unele și scăpa de celelalte? În plus, dacă poate cineva aprecia defectele și calitățile deopotrivă, el ar trebui să fie acela. Bineînțeles, depinde despre ce defecte este vorba, deoarece ideal ar fi ca defectele a două persoane să se combine la fel de bine precum calitățile lor. Ceea ce deschide o fereastră înspre o pantă periculoasă, întrucât sunt numeroase cupluri care se potrivesc foarte bine mulțumită combinației dintre laturile lor *mai proaste.* Fără să privim prea departe, este de ajuns să ne gândim la Wally și Kimberly: din punctul acesta de vedere, sunt un succes real (sau cel puțin erau până ieri-seară, înainte să iasă la iveală povestea cu minora din Rio). Păcat doar că rezultatul este de două ori mai neplăcut pentru ceilalți.

Și el ce naiba vrea? Ce caută? Oare încă urmărește fanteziile pe care și le-a fixat în minte cu romanele pe care le devora pe când era băiat ca să se sustragă de la viața reală cu care nu voia să aibă de-a face și care au fost apoi sursa cântecelor lui, care, la rândul lor, au alimentat fanteziile a milioane de persoane? Oare chiar este vinovat de o escrocherie în sensul acesta, iar acum escrocheria se întoarce împotriva lui?

Dar senzațiile pe care le-a trăit ieri cu Milena i s-au părut *reale,* nu rodul imaginației lui. În căsuța aceea din mijlocul pădurii avea senzația că a găsit-o pe femeia suavă și dulce, dar și puternică și inteligentă, pe care și-a dorit-o mereu, încă de pe vremea mătușii Maeve. Că *a regăsit-o* și s-a regăsit pe sine în același timp. Iar dimpotrivă, i s-a părut că Aileen ar avea caracteristicile mamei lui, care l-au rănit așa de tare în copilărie: răceala sentimentală, duritatea de caracter, tendința de a se ocupa de prea multe lucruri în același imp, privirea și gândurile care i se mută mereu pe altceva. Dar cât le temeinice sunt acele senzații? În ziua următoare, văzute la lumila (crescândă a) soarelui? Senzațiile trăite în câteva ore ascunse, licite, între două persoane tulburate și neliniștite de alegerile cru:iale pe care le vor face? Și, în realitate,

ce are Milena atât de deose>it? O pasiune autentică pentru ceea ce face? Dar și Aileen este lasionată de afacerea cu piele vegetală; la fel și pe când era costunieră, atunci când s-au cunoscut. Un spirit artistic? Dar nici Uleen, cu siguranță, nu este doar o femeie de afaceri, ci își deselează creațiile, lucrează cu forme și culori. Devotament pentru căitarea unor nuanțe dificil de surprins? Dar nici Aileen nu este inensibilă la nuanțe; ba, dimpotrivă, le observă cu o rapiditate extraordinară. Lipsa de interes? Dar faptul că nu o interesează să ibțină un public cât mai vast posibil este oare un merit? Îi conferă oare m grad de puritate morală și o noblețe sufletească pe care Aileen nu le ire? Pe care nici măcar *el* nu le are, de câțiva ani buni încoace? În .ceasta constă oare punctul focal al întâlnirii lor? Sau în faptul că se imt amândoi picați de pe lună? Și că, în același timp, sunt amândoi lestul de solari, cum s-a văzut ieri? Ba chiar tereștri?

Problema este că deja știe foarte bine cât de prostești sunt îndrăjostirile: entuziasmul nediscriminatoriu față de noutate, amplificaea exagerată a diferențelor minuscule, atribuirea de calități nu înru totul verificate, interpretarea excesiv de generoasă a gesturilor >anale, prelucrarea mintală grație căreia sfârșești prin a vedea doar :eea ce vrei să vezi. Și regresia limbajului, simplificarea gândurilor >ână la ridicol, suprimarea sistematică a îndoielilor, incapacitatea le a te distanța. Dacă încearcă să se gândească la îndrăgostirile din reçut, i se par o colecție de impresii superficiale, produse eronate ile dorinței de noi surprize, erori de evaluare dictate de impulsivitae, pași făcuți fără a calcula cu adevărat consecințele. Nici măcar una lintre îndrăgostirile lui nu i se pare acum că s-ar fi bazat pe motive olide, autentice; nici măcar una nu ar rezista jumătate de zi, în lunina lucrurilor pe care le știe acum. La urma urmei, cele două povești de dragoste care *nu* au luat ființă au durât mai mult și i-au lăsat amintirile cele mai lungi, constând în mici armonii cotidiene, în împărtășirea de gesturi simple, acordul în ceea ce privește lucrurile esențiale, Iară așteptări uimitoare, fără focuri de artificii sau bătăi de tobe. În

schimb, ce îi rămâne din relațiile care i s-au părut extraordinar de intense, fiecare dintre ele de mii de ori mai bună decât cea precedentă, atât de imposibil de renunțat la ele, încât au justificat devastări comise cu o cruzime criminală? Doar cea mai vagă *idee* de senzații fizice și stări sufletești, obositor de invocat, exasperant de neclară, imposibil de surprins.

Și atunci? Ce substanță ar putea avea relația cu Milena, italianca venită cu înghețata, care este pe punctul de a face un copil cu o altă femeie? Cât ar putea supraviețui convingerea că totul ar fi mai firesc alături de ea, mai liber și mai corect decât în orice relație trecută, fără să fie nevoie de adaptări și încercări de transformare, de amăgire de sine și distorsionări de percepție? Oare distorsionările de percepție nu au început în clipa în care s-au sărutat? Ba mai devreme chiar, când a căutat-o în laboratorul ei? Ba mai înainte chiar: când a gustat pentru prima dată înghețata ei în bucătărie, sub privirea oarecum perplexă a doamnei Jeanne? Și apoi, înghețatele ei chiar sunt atât de extraordinare? Atât de diferite de înghețatele mai alese pe care s-a întâmplat să le consume în alte locuri și în alte momente? Iar senzațiile pe care le-a trăit împreună cu ea în căsuța din pădure și care încă îi dezechilibrează inima și îi taie respirația, câtă vreme vor putea fi ele reproduse? Câteva luni, câțiva ani? Toată *viața* împreună, cum s-a întâmplat să scrie în câteva cântece atât de absurd de sentimentale, încât a trebuit să le dea numaidecât la o parte după ce le-a scris și pe care nici măcar nu le-a cântat altora, ca să nu întreacă măsura și să nu se simtă ridicol?

Și totuși, ceea ce s-a întâmplat între ei chiar *avea* o naturalețe nemaiîntâlnită: o lipsă desăvârșită de atitudini studiate, inclusiv a atitudinii celor care nu afișează nicio atitudine. Părea că amândoi erau pur și simplu ceea ce *sunt,* în întreaga lor asemănare și diversitate incredibile. Oricât s-ar strădui, nu reușește să își amintească să mai fi simțit vreodată un amestec asemănător de spiritual și fizic; trupuri și suflete care dialoghează la distanță zero (un alt vers bun pentru un cântec pe care nici nu visează să îl

cânte vreodată). Chiar *s-au recunoscut* reciproc: era limpede din fiecare privire și gest, din fiecare răsuflare, din fiecare cuvânt pe care și-l spuneau sau nu. A fost o *surpriză* continuă, într-un flux continuu, și *bucuria* pe care o aducea surpriza. A fost *o minune.* Imperfectă, da, căci s-a încheiat, și încă prost, dar a fost.

Dar oare chiar ar fi dispus, pe baza unor senzații imposibil de verificat, să dea naibii relația deja îndelung verificată cu Aileen, o femeie ale cărei calități și defecte le cunoaște dincolo de orice îndoială posibilă? Să distrugă perspectivele de viață comună pe care ea le clădește de luni întregi, pe care le-a aliniat cu atâta grijă, inteligență și cunoaștere a lumii? Să o facă să treacă prin ceva atât de îngrozitor în fața a zeci și zeci de amici și cunoscuți veniți aici din jumătate de lume? În fața echipei de la *Star Life,* care cu siguranță că nu ar pierde ocazia să transforme descrierea unei petreceri de basm într-o cronică a unei catastrofe, spre amuzamentul pervers al publicului lui? În plus, știind că lui i se va ierta cu siguranță toată afacerea, pentru că personajului pe care și l-a construit încă de la bun început i s-ar potrivi de minune? Majoritatea fanilor lui nu numai că nu ar contrazice un astfel de gest, dar l-ar aplauda cu entuziasm. Este de ajuns să se gândească la cum au continuat să îl spioneze în toți acești ani, ca să identifice posibile conversații specifice unor inși cu o existență burgheză, pregătiți să îl acuze de trădare. Aproape cu siguranță că ar interpreta o zbenguială impardonabilă ca o confirmare a faptului că autorul cântecului *I Wont Have It (Any Other Way)* este încă bine mersi, cu aceeași aversiune mândră față de regulile societății pe care o avea și cu treizeci și cinci de ani în urmă.

Nick deschide frigiderul, se uită în congelator, dorindu-și dintr-odată cu disperare să găsească una dintre caserolele cu înghețată ale Milenei. I-ar prinde bine chiar și una pe jumătate plină, chiar și una în care a mai rămas doar puțină înghețată într-un colț; cât să privească culorile, să își treacă limba peste ea. Scotocește frenetic printre recipiente cu morcovi baby, mazăre și dovlecei din grădinile de pe moșie, dar nici urmă de înghețata Milenei: s-a

terminat.

TREIZECI ȘI CINCI

Milena se furișează din casă și închide ușa după ea, încercând să nu facă zgomot, chiar dacă ultima dată când s-a uitat la Viviane, în pat, nu părea deloc să fie pe punctul de a se trezi. Soarele este încă jos pe cerul de un albastru pal, dar aerul este curat, iar lumina îi rănește ochii. Străbate cu pași puțin nesiguri strada pavată, printre zidurile învecinate ale caselor; trece de rampa castelului micuț, de vitrinele centrului de promovare locală, de bolovanul de lângă rămășițele unei porți antice. Coboară spre parcare și se urcă în furgonetă. Rămâne mult timp așezată, în timp ce frigul îi trece prin blugi: mirosul din cabină este puțin înăbușit, dar i se pare singurul spațiu în care se poate simți sigură. Apoi începe să nu se mai simtă sigură nici aici. Pornește motorul, manevrează mașina, iese pe strada care urmărește creasta și apoi coboară serpentinele ce duc spre vale. Nu are gânduri ca atare în minte, ci doar observă forme, culori, sunete, mișcări. Nici măcar nu se îndreaptă într-o direcție anume; trage de volan și schimbă viteza în mod automat, cu o devastare ce crește cu fiecare curbă, de parcă s-ar deplasa pe marginea unui abis care ar putea-o trage în el dintr-o clipă în alta, făcând-o să dispară în neant.

Când ajunge la câmpie, sentimentul de devastare crește: ar vrea să se întoarcă pe culmile dealurilor, ca să poată coborî din nou și să se lase fermecată de curbe, iar odată ajunsă jos, să urce din nou, apoi să coboare din nou, fără să mai fie nevoită vreodată să aleagă o direcție, fără să mai fie nevoită vreodată să decidă ceva. Dar nu

reușește nici măcar să se hotărască să urce din nou, ci se învârte în sensul giratoriu: de șase, opt, zece ori, ca într-un carusel sau într-o centrifugă lentă, până începe să i se învârtă și capul și este constrânsă să apuce pe o ieșire. Continuă pe strada dreaptă din pură inerție, atât de lent, încât o mașină din spate o claxonează, apoi o depășește călcând brusc accelerația. Ea continuă să conducă preț de câteva zeci de metri, apoi oprește în spațiul

deschis din fața unor clădiri recente urâte, ce adăpostesc o agenție imobiliară, o florărie, o patiserie și un magazin cu produse naturiste. Oprește motorul și rămâne acolo, neclintită, în mișcarea de aer provocată de fiecare mașină și camion ce trec pe lângă ea. Se întreabă dacă Viviane s-a trezit acum, în cine știe ce dispoziție. Poate că deja o caută peste tot prin casa verticală, sau prin curtea interioară închisă cu panouri din sticlă? Oare a ieșit deja pe străzile din oraș? Oare se va întoarce în casă, să se uite prin bucătărie, să vadă dacă i-a lăsat măcar un bilet pe undeva? (Nu i-a lăsat, pentru că ar fi scris zeci de pagini și tot nu ar fi reușit să explice ceva.) Se va urca oare în mașină și va conduce pe strada care urcă spre Fayence, gândindu-se că o va găsi la gelaterie? Să îi spună ceva? Că este o persoană josnică și nu va reuși să o ierte vreodată? Că a iertat-o deja, chiar dacă a rănit-o așa de tare? Că pot uita ce s-a întâmplat dacă își doresc cu adevărat amândouă să facă acest lucru? Că programul lor rămâne valabil și că luni pot începe procedurile la centrul din Grasse? Că îi dorește tot binele din lume, indiferent ce ar vrea să facă acum?

Milena stă nemișcată în furgonetă poate vreo jumătate de oră; alte mașini parchează lângă ea, lumea coboară, intră în magazine, iese din ele, mașinile dau cu spatele și pleacă din nou, vin altele. Ideile nu i se limpezesc câtuși de puțin, întrebările nu își găsesc răspunsuri și nici măcar încercări de răspunsuri; bătăile inimii nu îi revin la normal. Își amintește ce spunea Nick ieri după-amiază sau seară despre cum seamănă pentru că amândoi s-au înșelat în ceea ce privește lumea. Nu ar ști să spună cum stau lucrurile cu el, dar ea cu siguranță nu se îndoiește câtuși de puțin că s-a înșelat, în cel mai greșit mod posibil: s-a înșelat mie la mie, fără o porțiune corectă cât de mică. Încă de copil se privea uneori în oglinda verticală de lângă ușa principală a casei părinților ei și se gândea (uneori o și spunea cu voce tare) „sunt întru totul urâtă", pentru că nimic din înfățișarea ei nu i se părea la locul lui, și chiar și mai puțin la locul lor îi păreau gândurile ei, visurile ei, felul în care interpreta lucrurile.

Când nu mai poate să stea în furgonetă, pornește din nou motorul, dirijează furgonetă și o apucă din nou pe strada dreaptă din zona de câmpie, abia atingând accelerația cu vârful piciorului. Se întoarce și se uită la pepiniere, la casele pseudoprovensale construite pe loturile noi de pământ încă arat, la afișul de la supermarket, afișul cu vânzarea de materiale de construcție. Înregistrează fiecare element din peisaj, de parcă ar putea deduce ceva informații utile din acesta, dar sfârșește doar cu un sentiment de detașare tot mai accentuat. I se pare că se află în cel mai urât vis recurent al ei, cel în care se găsește într-un loc necunoscut și nu mai are la ea geanta cu telefonul și portofelele și ar vrea cu disperare să se întoarcă acasă, dar nu are nici cea mai mică idee unde este casa sau dacă are una și, oricât și-ar da silința, nu reușește să își amintească niciun nume de stradă și nici măcar vreun oraș sau orășel, niciun număr, nimic. Viviane i-a spus că visul are cu siguranță de-a face cu faptul că și-a schimbat viața și locurile de atâtea ori, fără să prindă cu adevărat rădăcini undeva, și că singurul remediu posibil ar fi să se oprească într-un loc și să clădească ceva, să stabilească un sistem de referințe solide și durabile. A funcționat o perioadă, aici, chiar dacă la început a fost sceptică; dar acum, iat-o *cu adevărat* în cel mai urât coșmar recurent al ei, pe un teritoriu pe care nu îl recunoaște, pierdută, cu inima în gât și respirând greoi.

Pe partea dreaptă este un indicator pe care scrie *Aérodrome,* care, din cine știe ce motiv, îi transmite o senzație vagă de familiaritate, chiar dacă nu înțelege de ce, chiar dacă nici măcar nu vrea să înțeleagă. Conduce atât de lent, încât nici măcar nu trebuie să frâneze: este de ajuns să tragă de volan, urmând strada printre câmpuri și loturi cu construcții.

Mai în față, casele se termină, iar pajiștile se extind vizibil în vale, străjuite pe lateral de lanțurile muntoase, ca niște ziduri de protecție mărețe. Oprește furgoneta printre mașinile parcate în spatele clădirii aerodromului, apoi coboară. Bate vântul, soarele prinde puțin puteri, dar aerul este în continuare rece. Închide

ochii, pășește pe pietriș, apoi pe iarbă, cu mâinile în buzunarele hainei, cu privirea plecată, cu bărbia în piept. Orice i s-ar fi întâmplat ieri, a lăsat-o stupefiată, ca și cum ar fi suferit un incident urât și nimeni nu i-ar fi descris încă o imagine credibilă a consecințelor.

Mai în sus, pe gazon, sunt câteva planoare, sprijinite într-o aripă: albe, subțiri, cu linii moi, netezite parcă de un proces de evoluție naturală.

Mai încoace sunt câteva camioane și furgonete, câțiva muncitori care montează scena pentru concertul de mâine: platforma pe care vor cânta cei de la Bebonkers, turnurile din tuburi metalice pentru lumini și boxe. Pe gazon, în fața scenei, băieți, fete și chiar și persoane mai puțin tinere și-au întins pături și saci de dormit, ca să își asigure locul cu mult timp înainte. Este și o mașină de poliție: doi polițiști vorbesc cu un grup mic de fani, probabil ca să îi facă să plece de acolo, dar nu reușesc să îi convingă, iar ceilalți par nesiguri. *Toți* i se par nesiguri în dimineața aceasta: polițiștii, admiratorii, muncitorii care montează scena, tehnicienii aerodromului, piloții de planoare. Se mișcă toți de parcă ar trebui să înfrângă o opoziție internă, o lipsă de motive fundamentală.

Milena observă gesturile și expresiile celor de pe gazon și se întreabă dacă știu că Nick se însoară astăzi. Se întreabă oare ce simt cu adevărat pentru el fanii, care au venit până aici de cine știe unde, ca să îl aștepte cu cel puțin o zi și jumătate înainte. Oare știu câtuși de puțin cine este el cu adevărat, dincolo de personajul pe care îl joacă în public? Măcar cei mai devotați și mai perseverenți dintre ei, cei care îl urmăresc de decenii întregi, care i-au ascultat toate cântecele, care au citit tot ce s-a scris despre el, care au văzut toate fotografiile și filmulețele cu el? Oare îi cunosc curiozitatea, atenția, simțul umorului, sensibilitatea surprinzătoare a observațiilor pe care le face? Oare au habar că știe denumirea științifică a plantelor și poveștile lor? Știu că a citit *Odiseea?* L-au văzut vreodată ascultând pe cineva cu expresia aceea absorbită? Sau se mulțumesc cu imaginea artistului

proscris care se bazează doar pe instinct, a șamanului de pe scenă, a iconoclastului anarhist? Preferă oare să nici nu se gândească măcar că ar fi mai mult de atât, să creadă că personajul coincide perfect cu persoana? Și își imaginează oare sentimentele urâte dintre membrii trupei sau continuă să îi considere un exemplu înălțător de amiciție fraternă, ce rezistă în timp și supraviețuiește alternanței de succes și adversitate?

Milena privește cerul, gândindu-se că i-ar plăcea să vadă măcar un planor zburând în cercuri, acolo sus. Dar nu vede nici măcar unul, oricât și-ar întoarce capul în toate direcțiile. Cât poate recupera oare din viața pe care o ducea înainte de ziua de ieri? Oare ea și Viviane ar putea să mai unească frânturile a ceea ce aveau înainte? Sau vor fi nevoite să trăiască cu o gaură neagră ce își exercită forța de atracție destructivă de fiecare dată când vor trece pe lângă Chemin de la Forêt? Și, dincolo de ele două, cum rămâne cu *ea? Îi* va rămâne oare pentru totdeauna, printre pliurile de senzații, în spatele gândurilor, ideea că a zărit pentru o clipă minunea imperfectă, ca să o piardă imediat? Oare ar trebui să îi propună lui Viviane să schimbe casa, orașul, să se mute în altă parte? În Portugalia? Irlanda? Costa Rica? Dar oare va fi de ajuns, sau vor fi urmărite peste tot de ceea ce s-a petrecut aici? Și ce vor face apoi? Poate că ea ar putea să deschidă o gelaterie nouă altundeva, dar slujba lui Viviane este înrădăcinată în zona aceasta, și-a clădit cu greu o reputație și un portofoliu bun de clienți. Apoi mai este și împrumutul pentru casa lor, și cel pentru echipamentul de la gelaterie. Cum să demonteze perdelele și să le monteze altundeva, când perdelele sunt atât de grele, legate între ele cu atâtea fire, fixate cu atâtea cârlige? Oricum, nu ar fi mult mai bine să înfrunte problemele deschis și *să le rezolve,* în loc să fugă de ele? Nu a fugit deja de prea multe ori, înainte să o cunoască pe Viviane? În copilărie, în adolescență, în viața de adult? Oare nu mulțumită lui Viviane a reușit, pentru prima dată în viața ei, să construiască ceva, zi după zi, cu rezultate vizibile? Este oare posibil ca, în loc ca relația lor să fie distrusă de ceea ce

s-a petrecut, *să fie consolidată* în schimb? Nu mâine și nici poimâine, dar peste câteva luni? Peste câțiva ani? Este posibil oare ca, odată ajunsă pe marginea prăpastiei, să fi conștientizat mai mult cât de important este să ai picioarele bine înfipte pe terenul solid al realității? Sau este prea târziu și de acum înainte va fi mereu plină de regrete? Regrete pentru ce anume? Pentru senzații abia atinse sau pur și simplu imaginate și care oricum nu mai pot fi reproduse?

Stă acolo, nemișcată, pe gazonul aerodromului, cu mintea plină de întrebări, cu inima grea, și simte o atingere pe umăr. Se răsucește brusc.

Nick este ascuns de o pereche de ochelari de soare foarte închiși la culoare și de gluga hanoracului de sub jachetă, dar el este. Arată înspre scena în curs de montare, zâmbind.

— Ai venit să îți asiguri și tu un loc?

Milena clatină din cap, zâmbește, dar deloc amuzată. Deloc. Se străduiește să rămână stabilă pe picioare, se străduiește să arate înspre planoarele de pe gazon.

— Ai venit să zbori?

Nick clatină din cap, mai mult sau mai puțin cum a făcut ea.

— E prea devreme pentru curenții ascendenți.

Tac amândoi. Dinspre munții din nord suflă un vânt rece, care a îndepărtat orice urmă de ceață. Acum, aerul este prea transparent, iar lumina prea intensă. Este o dimineață absurd de rarefiată, în care pare greu chiar și să respiri.

Nick se uită în jur cu grijă, nevrând să fie recunoscut de fani. Zâmbește din nou, dar nici el nu se simte în largul lui.

— Ce șanse aveam să ne întâlnim aici, acum?

— Nu știu. Puține? Multe?

Milena se gândește că, atunci când a virat dinspre strada principală, și-1 imagina încă în pat, cu femeia care aproape că este soția lui, sau concentrat pe pregătirile pentru petrecerea de nuntă; sau aici.

— Și atunci?

Își dă jos ochelarii închiși la culoare și o privește cu acea intensitate ciudată și nefiltrată a lui.

— Atunci ce?

Simte că elementele interioare sunt pe cale să plonjeze, se așteaptă la o prăbușire a apărării, cu consecințe imposibil de calculat.

— Ne plimbăm?

Nick gesticulează. Nu în felul lui teatral, ci cu o mișcare vagă a mâinii, fără emfază, dar la fel de încăpățânată ca privirea lui.

Milena încearcă să decidă ce să facă și i se pare că nu reușește; dar își privește picioarele și vede că acestea pășesc, cu de la sine putere, alături de ale lui.